

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 145

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 145

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ἑτησία 200
Ἑξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Εὐρώπη . . . . . Δίρ. 1.100
Ἀμερική . . . . . Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ — 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΑΙΣΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-253

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΣΤΟ
ΕΠΟΜΕΝΟ
ΦΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΕΙ
ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΙΤΑΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΚΑΡΔΙΑΣΤΗΦΛΟΓΑ

Ἡ φλογερὴ ἀγάπη μιᾶς νέας πρὸς τὸν σαραντάρη ἄνδρα της,
ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν της καὶ γιὰ τὸν ὅποιον
θυσιάζει ὁμορφιά, νεῖατα, μέλλον, ζωή.— Ἡ
ξηλοτυπία, ὁ πόνος, ἡ ἀπελπισία, ἡ
στοργή, ὁ ἔρως, περιγράφον-
ται ζωντανὰ καὶ γλα-
φυρὰ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
16 08 86
36014
ΗΜΕΡΟΜ. 16 08 86
ΑΡΙΘ. 36014

ΕΠΙΣΗΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΔΙΠΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

Ἀπ' τὶς ὥραιοτερες καὶ κατὰ πλεονεξίατερες περιπέτειες τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.— Μυθι-
στόρημα γεμάτο ἀπρόοπτα, ἐκπλήξεις, μυστήρια, φάρσες.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Λίστες και ληστείες

‘Ο αξιότιμος... λήσταρχος Δόλας εξέδραμε μετά της οικογενείας του εις τὰ διάφορα ἐξοχικά κέντρα μας τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ ἐπλήρωσε σύμφωνα με τὴν... λίσταν :

Γιὰ 2 μπαρμπούνια τηγανητά	Δρχ. 85
Γιὰ 2 μερίδες κρέας	> 160
Γιὰ λίγα σταφύλια	> 100
Γιὰ μιὰ ὀκτῶ ρετινάτο	> 40
Γιὰ τρεῖς φέτες ψωμί	> 20
Γιὰ περιποίησην	> 50
Γιὰ τραπεζομάντηλο	> 10
Γιὰ τὸ νερό	> 15
Γιὰ 3 καφέδες	> 30
Γιὰ ὀδοντογλυφίδες	> 10

τὸ ὅλον Δρχ. 520

‘Ο εὐγενέστατος λήσταρχος ἐσημείωσε τὰς τιμὰς τῆς... λίστας... εἰς γὰ νὰ ἐφαρμόσῃ ἀναλόγους καὶ εἰς τὰς... ἐπιχειρήσεις του πληρώσας δὲ πλουσιώτατον πουργουτὰρ ἔφυγε καταγοητευμένος ἀπὸ... τὸ μάθημα.

Λουτροπόλεις ‘Ελληνικῆς

Πᾶς γιὰ θερμὰ λουτρά μετὰ τὴν Κυρία Βλέπει τὴ διατίμηση καὶ... κάνεις κρύα ! Κρύος ἰδρὼς σὲ περεχᾶ ἀπὸ τῆς σαγονιῆς Καὶ πίσω μπρὸς γυριᾶς στοῦ ‘Αστεος τῆς γειτονιῆς.

Δημοτικαὶ Συναυλίας

‘Εξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος οἱ συναυλίαι ποὺ θὰ δοθοῦν εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς Συνοικισμοὺς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ‘Ακαδημαϊκοῦ Μασέτρου Μητροπούλου καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Δημάρχου μας.

Κυριακὴ. Πλατεία ‘Ομονοίας : Πρόγραμμα. *Εἶναι γιὰ τὸ βυσιμό σου*, τραγοῦδι με ξυλόφωνα.

Δευτέρα. Πλατεία Συντάγματος : *Οἱ Φάουσι τοῦ Ζαχαράτου* με ὑπόκρουσιν ἄρπας.

Τρίτη. Πλατεία ‘Αγάμων : *‘Ελα βρε Χαλαράμη νὰ σὲ παντρεύωμε* μετὰ... λαμπαδηφορίας.

Τετάρτη. Πλατεία Κάνιγγος : *Παπάκι καὶ τὸ ὅταν ἔνα σὺκο μένει*, τοῦ ‘Αττίκ.

Πέμπτη. Πλατεία Παγκρατίου : *Μαὺρ’ εἰν’ ἡ νύχτα στὰ βουνά*, με εἰδικὴ φωταψία.

Παρασκευή. Πλατεία Κοκκινιάς : *Τὸ γαλεκάνι*, μετὰ ἀμανὲ καὶ καρσιλαμᾶ.

Σάββατον. Πλατεία Κουμουντοῦρου : *Νάνι, Νάνι*, με συμφωνία νηπιῶν ἀπὸ τῆ δεξαμενούλα τῶν παιδικῶν λουτρῶν.

‘Ο θρίαμβος τοῦ Παρλάν

Γεῖά σου, Παρλάν, ποὺ ὅλα μας στὸ σκότος τὰ σκεπάζεις καὶ ἐρωτευμένων ζευγαριῶν γίνεσαι σὺ φωλιά. Γεῖά σου, ποὺ τὸν καθένα μας ‘Εὐὺ διασκεδάξεις Καὶ δείχνεις πὼς τὰ δίνουνε τὰ φλογερά φιλιὰ.

Γεῖά σου, σχολειὸ τοῦ ἔρωτα, παιδιῶν καὶ μαρομάνων Χαῖρε, ὦ, κρυφοραντεβοῦ, τῆς κόρης καὶ τῆς μάννας !

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Χαῖρε, ποὺ στὶς καρέκλες σου ἀραδιασμένοι ὄλοι Κάθονται τόσο χαμηλά καὶ ὅμως κυττοῦν τὴν πόλιν !

Χαῖρε, ποὺ δείχνεις στὸ πανὶ λογιῶν λογιῶν χαρὲς, πόθους λαχτάρες, ἐρωτες, πάθη, ὀρέξεις, ζούλια νύφες καὶ στὰρ περίφημες, ἄγριες πεθερές, φρούτα, τοπεῖα, θάλασσες, καρόττα καὶ ζουμπούλια !

Τώρα ἡ κάθε Εὐα μας σειστή καὶ κουνιστὴ μέσ’ στὰ δικά σου ἐντρυφὰ τὰ ἡδονικά σκοτάδια. Βάζει δεξιὰ τὸν σύζυγο, ξερβὰ τὸν ἔραστή Καὶ δέχεται καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ φιλήματα καὶ χάδια.

Καὶ δείχνει πρὸ τοῦ δράματος τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου Τὸ Κόκκινο φανάρι σου τὴν : ‘Εξοδο Κινδύνου !

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Σκίτσα τῆς στιγμῆς

Μιά κυρία καθὼς πρέπει μετὰ τὸν μπέμπη καὶ τὴν γνάντα Κάθισε με χίλια νάζια εἰς τῆς Αἰγλῆς τὸ τραπέζι. ‘Όταν πλησιάζῃ κάποιος—φίλος τοῦ συζύγου πάντα—Καὶ μετὰ τὴν μαντὰμ ἀρχίζει στὰ σωστά του νὰ... τὰ παίζει.

— Πάρε τὸ παιδί ἕνα γῦρο, ‘Αρετὴ, λέγ’ ἡ κυρία τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ φιλαράκος σκύβει νὰ τῆς πῇ στ’ αὐτί. Κι’ ἐνῶ τῆς πατάει τὸ πόδι καὶ μπροστὰ στὴ φασαρία ἢ καλὴ μαντὰμ ξεχνάει καὶ μαρὸ καί... ‘Αρετὴ...

Παιδικοί... κῆποι

Μιά μπεμπέκα καὶ ἕνας μπέμπης — σκίτσα φουτουριστικῆς — ξενερίσαν ἀπ’ τῆς νιαντὲς καὶ μ’ λούσανε γλυκά.

— Τάσου νὰ σὲ κάνω μάκκα στὰ μαλλάκια σου, Διλή, νὰ σοὺ λείξω τὴ μαμάκα ὁ νουνὸς πὼς τὴν φιλεῖ,

Κι’ ἡ μικρὴ ποὺ εἶναι... μάννα λέει στὸ μπέμπη ‘Εέλω... μπᾶ ! Εἶδα γὰ τὴ πυλαμάνα νὰ φιλήτῃ τὸν μπαμπᾶ. Φιλητῆκανε τὰ δυὸ τους ‘Όλο νάζια καὶ καπρίτσια καὶ κατόπιν οἱ ντανταδες τάβαλαν νὰ κάνουν... τσίτσια !

Γεροντικὲς ἀναμνήσεις !

‘Ο γέρω Νόντας στὴν καρέκλα ξαπλωμένος Κοντὰ στὴ Μαριγούλα, τὴ γρηά του καὶ ἀπὸ μιὰ εὐθυμὴν παρὰ ζυγωμένος λέγει σ’ ὅλους γιὰ τὰ γλέντια τὰ παλιά του.

— Τί γλέντια ἔχω κάνει, τί μεθῶσι Πόσους συζύγους ἔχω ἀπατήσῃ ! Καὶ ἀπαντᾷ ἡ γρηά ἡ Μαριγώ : — ‘Αχ ! ἕναν μόνο ἀπάτησα ἐγὼ !

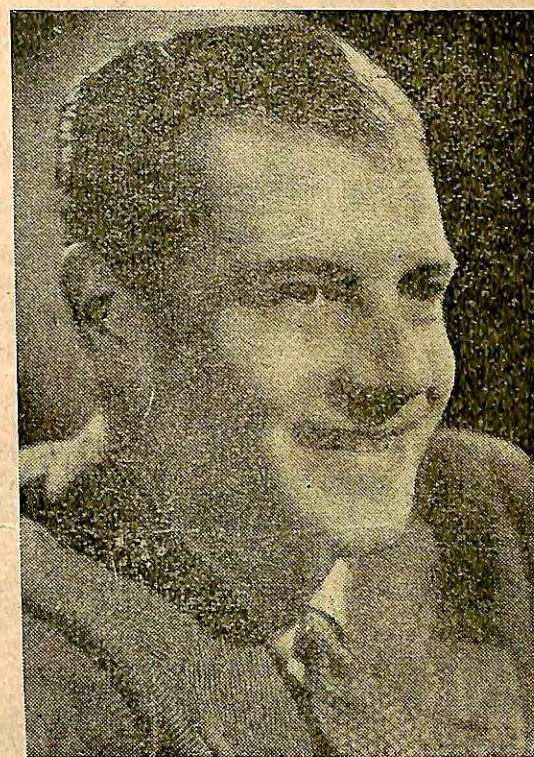
ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΟΟΥΝ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

‘Ο ‘Ανρὺ Φερνάν ἦταν ἕνας πολὺ ὠραῖος ἄνδρας

‘Ο Χοσὲ Φετέλο μπῆκε με βαρὺ βῆμα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μοτιὰ γύρω του, τράβηξε κατ’ εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνουν μόνοι, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. ‘Όταν ἡ ἐπιθυμία του ἱκανοποιήθηκε, εἶπε με φωνὴ ποὺ κοβόταν σὲ κάθε λέξη ἀπ’ τὴ συγκίνηση.

— ‘Ηρθα νὰ παραδοθῶ, γιατί δὲν ἀντέχω πιά στὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως. ‘Εκανα ἕνα φόνον καὶ πρέπει νὰ ὑποστῶ τὶς συνέπειες.

‘Ο ἀστυνόμος τὸν κύτταξε ἐκπληκτός. ‘Ο Χοσὲ Φετέλο, ὁ περίφημος ‘Ισπανὸς κλόουν, ἦταν φονηγᾶς ! ‘Αδύνατο ! ‘Απολύτως ἀδύνατον ! Στήριξε πιά καλὰ στὴν μύτη του τὰ γυαλιά του καὶ εἶπε :

— ‘Ασφαλῶς θ’ ἀστείλευσθε ! Θὰ θέλετε νὰ παίξετε κανένα παιγνίδι μαζί μου ! Καὶ γέλασε, ὅπως γελοῦσε πάντα, ὅταν ἔβλεπε τὸν Φετέλο στὴν σκηνή.

— Δυστυχῶς, ψιθύρισ’ ὁ κλόουν, δὲν ἀστείνομαι καθόλου. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ὑποκρίνομαι. Καὶ σὰς ξαναλέω ‘Εσκότωσα ἕναν ἄνθρωπον.

‘Ο ἀστυνόμος ἔμεινε ἐμβρόντητος. Δὲν εἶχε πιά καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ κλόουν μιλοῦσε σοβαρά. Τὸν κύτταξε μ’ ἕνα ἐπίμονο βλέμμα, σὺν γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ στὸ γαλανὸ βάθος τῶν ματιῶν του, τὴν αἰμοβόρο ψυχὴ τοῦ φονηγᾶ.

‘Αδικα ὅμως, ‘Ο Φετέλο τὸν κυττοῦσε μ’ ἕνα βλέμμα παιδικό, ἔχοντας μιὰ ἐκφραση πονεμένη στὸ πρόσωπον.

‘Ηταν ὁ ἴδιος ὁ γνωστός του μεγάλος καλλιτέχνης, μετὰ τὴν διαφορά, πὼς δὲν ἐμόρφαιζε τώρα κωμικά, ἀλλὰ σπάραιζε ἀπὸ τὸν πόνο.

Κι’ ὁ Φετέλο, ἀφοῦ ἀναστέναξε βαθεῖα, ἄρχισε νὰ λέῃ :

— Θὰ σὰς ἀφηγηθῶ ὅλη τὴν τραγικὴ μου ἱστορία, γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς ἐφθασα στὸ σημεῖο νὰ ἐγκληματίσω. Κι’ αὐτὸ τὸ κάνω γιὰ νὰ καταλάβετε καλλίτερα τὸ ψυχικὸ μου δράμα.

‘Όπως ξέρετε ἐργαζόμουν ὡς κλόουν στὸ ἱπποδρόμιο «Σολέιγ». Γνώρισα μεγάλες ἐπιτυχίες κέρδιζα ἀφθονα χρήματα καὶ εἶχα στὴ διάθεσή μου ὅσες γυναῖκες ἤθελα.

Μιά μέρα πήγαμε στὸ ἱπποδρόμιό μας, ἕνα νεὸ νοῦμερο, μιὰ καλὴ χορεύτρια τὴν Ρωσσίδα Νατάλια. ‘Απὸ τότε ἔχασα τὴν ψυχικὴ μου ἡρεμία. Τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν Νατάλια, τρελλά. Μεθούσα μετ’ ἁρωμάτων καὶ τρελλαινόμουν ἀπ’ τὴν μουσικὴ τῆς φωνῆς της.

‘Εκείνη δὲν κατάλαβε τὸ μεγάλο μου πάθος, ἢ δὲν θέλησε νὰ τὸ καταλάβῃ. Πάντως ἐγὼ ἀπέφυγα νὰ τῆς φανερώσω τὸν ἔρωτά μου, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί. ‘Ισως ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπα νὰ μιᾶ ἐλευθερὰ με ὅλους, ἴσως ἐπειδὴ νόμιζα πὼς δένθῃ μπορούσε νὰ μ’ ἀγαπήσῃ, ἴσως... ἴσως... Κι’ ἔτσι πονοῦσα μυστικά, ὑπέφερα, ἔλωνα χωρὶς νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ δώσω μιὰ λύση.

Μιά μέρα, θυμάμαι, εἶχα μείνει μόνος μετὰ τὴν Νατάλια. Κάτι ἤρθε νὰ πᾶρῃ ἀπὸ τὸ καμαρίνι μου καὶ ἔπιασε κουβέντα μαζί μου. Κοντὰ στ’ ἄλλα μιλῆσαμε καὶ γιὰ τὸν ἔρωτά καὶ τότε μ’ ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν ἀγαπᾶ κανένα. ‘Αγάπησε μιὰ φορὰ κάποιον στὴν πατρίδα της καὶ ὅταν αὐτὸς χάθηκε στὴ δίνη τῆς Ρωσσίδης ‘Επαναστάσεως, ἡ καρδιά της ἔκλεισε γιὰ πάντα σὲ κάθε οἰσθημα.

Τὰ λόγια της με γέμισαν χαρὰ. ‘Αγοῦ δὲν ἀγαποῦσε κανένα, θὰ μπορούσε ἴσως κάποια μέρα ν’ ἀγαπήσῃ ἑμένα. Δὲν τόλμησα ὅμως, πάλι, νὰ τῆς πῶ τίποτε. ‘Αρκεσθῆκα μόνο νὰ τῆς κάνω ἕνα χᾶδι, ἀφελὲς τάχα, ποὺ δὲν ξέρω πὼς τὸ πῆρε’ ἀλλὰ πρόσεξα ὅτι μοῦ ἐρριξε μιὰ ματιὰ, γεμάτη ἀδιαφορία.

‘Υστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, προσελήφθη στὸ ἱπποδρόμιον, ἕνα περίφημος ἀκροβάτης, ὁ ‘Ανρὺ Φερνάν ἕνας πολὺ ὠραῖος ἄνδρας. ‘Όλες οἱ γυναῖκες εἶχαν ξετρελλαθῇ μαζί του. ‘Εγὼ, δὲν ξέρω τὸ γιατί, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν τὸν συμπάθησα. Μοῦ φάνηκε ὑπερόπτης καὶ ἐγωϊστής.

Δὲν ἄρχισα ν’ ἀντιληφθῶ καὶ ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἔκανε τὸ μυαλό μου νὰ θολώσῃ. ‘Ο ‘Ανρὺ Φερνάν ἐρωτοτροποῦσε μετὰ τὴν Νατάλια ! Τὸ εὐτύχημα ἦταν ὅτι ἡ Νατάλια δὲν φαινόταν νὰ τοῦ δίνει προσοχή. Καὶ καθὼς ὁ Φερνάν δὲν θὰ ἔμενε γιὰ πολὺ στὸ ἱπποδρόμιο, γιατί θὰ ἔφευγε, μαζί με ἄλλους καλλιτέχνες, γιὰ τὴν ‘Αμερικὴ ἡσύχασα.

Κι’ ἔτσι περιμένα, ἔχοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου στὴν Νατάλια, σὺν θάφεινε ὁ Φερνάν.

‘Ενα βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν νὰ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου στὴν Νατάλια, σὺν θάφεινε ὁ Φερνάν, γιὰ νὰ τοῦ πῶ κάτι. ‘Η πόρτα ἦταν μισάνοιχτη καὶ εἶδα κατὰπληκτός τὸν ἀκροβάτη νὰ κρατᾷ τὴν Νατάλια, σφιγτὰ στὴν ἀγκαλιά του !

Δὲν ξέρω τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνθηκα ! Γκρέμισε ἐμπρὸς στὰ μάτια μου ὁλὸς ὁ κόσμος καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ κάνω.

‘Ο Φερνάν, ποὺ δὲν κατάλαβε τὴν ἀμηχανία καὶ τὴν ταραχὴ μου, σφίγγοντας πρὶν πολὺ τὴν Νατάλια στὰ στήθη του, μοῦ εἶπε γελῶντας :

— ‘Αγαπίομασε τρελλά μετὰ τὴν Νατάλια. Σὲ λίγο θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ φύγωμε γιὰ τὴν ‘Αμερικὴ.

Δὲν θυμάμαι τί ἀπήντησα. Χαμογέλασα μόνο ἡλιθία καὶ προσπάθησα νὰ μὴν προδοθῶ.

‘Όταν βγήκα ἀπ’ τὸ καμαρίνι, τὰ πόδια μου τρέκλιζαν. Καὶ πῆρα ἀμέ-

σως τὴν ἀπόφασή μου.

Δὲν ἤμουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θάφηναν νὰ τοὺς φύγῃ ἀπ’ τὰ χέρια τους, ἔτσι εὐκολα, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσαν. ‘Οχι ! Θὰ ἐκδικιόμουν μετὰ τὸν πρὶν ἄγριο τρόπο, θ’ ἀμυνόμουν, θὰ ὑπερασπιζάμουν ὅποιοι ποτε τὴν ἀγάπη μου.

Τὴν ἄλλη νύκτα ὁ Φερνάν εἶχε ἕνα πολὺ δύσκολο νοῦμερο. Θὰ περπατοῦσε, κρατῶντας ἀνοικτὴ μιὰ ἑλμπερέλα, ἐπάνω σ’ ἕνα χαλαρὸ σχοινί, ποὺ θὰ ἦταν δεμένον πολὺ ψηλά. Τὸ νοῦμερο ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ ὁ Φερνάν ἦταν ἀρκετὰ ἐπιτήδειος σχοινοβάτης καὶ δὲν φοβόταν καθόλου.

Τυφλωμένος ἀπ’ τὴν μανία τῆς ἐκδικήσεως, ἀνέβηκα κορυφὰ γιὰ νὰ μὴ με ἀντηληφθῇ κανεὶς, πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς καὶ ἐκοψὰ τὸ σχοινί, δὲ οὐκ ὄντας τὸ πρόχειρα, ὥστε μόλις νὰ μπορῇ νὰ συγκρατηταί.

Καὶ τὸ ἔκανα αὐτὸ χωρὶς νὰ σκεφθῶ, καλὰ—καλὰ, τῆς συνένειπε, μεθυμένος ἀπὸ τὴν μανία τῆς τιμωρίας τοῦ κλέφτη τῆς ἀγάπης μου.

Πράγματι, σὲ λίγο ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ σχοινί ὁ Φερνάν. Δὲν προχώρησε ὅμως πολὺ. Τὸ σχοινί κόπηκε καὶ αὐτὸς ἔπεσε ἀπὸ τομα κάτω καὶ σκοτώθηκε.

Τὸν εἶδα σωριασμένο χάμω νεκρὸ καὶ πλάι του τὴν Νατάλια νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σπαράζεται καὶ δὲν ἔνοιωσα κανένα οἰκτο. Δὲν αἰσθάνθηκα οὔτε τὴν παραμικρὴ ταραχή...

Μὰ τώρα δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Οἱ ἐριννύες με κυνηγοῦν καὶ οἱ τύψεις δὲν μ’ ἀφήνουν νὰ ἡρεμησῶ.

Γι’ αὐτὸ, κύριε ἀστυνόμη ἦρθα νὰ σὰς ὁμολογήσω τὸ ἐγκλήμα μου. Γιὰ νὰ βρῶ ἀνακούφιση ! Νὰ βρῶ γαλήνη ! Καὶ τώρα κάνετε ὅ,τι σὰς ἐπιβάλλει ὁ νόμος...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

‘Όταν ἐπέθανε μιὰ πλούσια γρηά ὀγδοήντα χρονῶν οἱ συγγενεὶς τῆς βρῆκαν στὴ διαθήκῃ της, μεταξύ, ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

‘Επίνω στὸ γιατρὸ Χ. ὡς ἀμοιβὴν τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν περιποιήσεών του, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλω τὴν μακροβιότητά μου κάθε τι ποὺ θὰ βρεθῇ μέσα εἰς ἕνα μικρὸ κουτί, ποὺ εἶνε στὸ δωμάτιό μου.

Τὸ κουτί ἡνοιχθῇ καὶ εὐρέθησαν μέσα ἴθιχα, ὅλα τὰ φάρμακα ποὺ ἐδῶ καὶ 15 χρόνια ἔγραφε ὁ γιατρός γιὰ τὴν πελατίσά του.

ΦΙΓΚΥΡΑΝ

Ξέρετε τί θα πη φιγκυράν στην γλώσσα του κινηματογράφου; Είναι το βουβό πρόσωπο, το διακοσμητικό στοιχείο, ο ηθοποιός που δεν έχει ρόλο. Ένας τέτοιος φιγκυράν ήταν και ο Τζών Πάρκερ, σ' ένα μεγάλο στούντιο του Χόλλυγουντ. Δεν μπορούσε ποτέ του να διακριθεί και οι σκηνοθέτες τον χρησιμοποιούσαν από συγκατάβαση μάλλον στις ταινίες τους; Μόλις δυο δολάρια την ημέρα, παρακαλώ! Φοβερό πράγμα! Πώς μπορούσε να ζή μ' αυτά ο Πάρκερ;

Κι' όμως παρ' όλη την ανέχεια και την κακομοιριά του, παρά την φτώχεια και την αθλιότητά του, θέλησε να παίξει και με τον έρωτα. Κι' αγάπησε την βεντέτα Ρουθ Σάιμον. Ξέρετε μήπως τι θα πη βεντέτα στην γλώσσα του κινηματογράφου; Είναι ο ήλιος, γύρω από τον οποίον κινείται όλο το άλλο πλανητικό σύστημα του στούντιο, είναι το Α και το Ω της επιτυχίας ενός φίλμ.

Κι' ο δυστυχής κι' άσημος φιγκυράν, το στεργυλο μηδενικό, το τίποτε, αγάπησε την ένδοξη βεντέτα, μ' ένα πάθος πρωτόγονο και δυνατό.

Φυσικά δεν τολμούσε όχι να της πη τίποτε, αλλά, ούτε και ν' αφήσει το αίσθημά του να υπονοηθεί. Έκτος πού θα γινόταν γελοίος, θάχαζε κι' όλες την θέση του. Κι' αυτά τα δυο δολάρια που έπαιρνε, δεν θα μπορούσε με κανέναν άλλο τρόπο να τα κερδίσει. Και περιοριζόταν λοιπόν στο να θαυμάζει μόνο την ομορφιά βεντέτα, πού δεν καταδεχόταν, ούτε να του ρίξει ποτέ μια ματιά.

Μα πόσο ύποφερε, όταν την έβλεπε να γέρνει στην αγκαλιά του πορτεναίρ της και ν' ανταλλάσσει μαζί του γλυκά φιλήματα! Κι' όταν άκουε τον σκηνοθέτη να φωνάζει να σταματήσουν έφευγε απ' την καρδιά του ένα μεγάλο βάρος.

Μια μέρα κάποιος συνάδελφός του, ένας άλλος άποτυχημένος ηθοποιός, έσπυρε στ' αϊτί του και του μουρμούρισε:

— Πόσο είναι ωραία η Ρουθ Σάιμον! Πώς θα ήθελα να την έβγαζα στην αγκαλιά μου!

Τό αϊμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Έδωσε μια γροθιά στον αναιδή φιγκυράν και τον ξάπλωσε αναισθητό στο πάτωμα.

Τό «γύρισμα» σταμάτησε κι' ο σκηνοθέτης του έβαλε πρόστιμο 5 δολάρια. Κι' επί τρεις μέρες δεν έτρωγε, παρά ξερό μπαγιατίτικο ψωμί.

***

Ο Τζών Πάρκερ είχε την πεποίθηση ότι αν του δνέθεται ένα καλό ρόλο, θα μπορούσε να τον αποδόσει με μεγάλη επιτυχία. Η αγάπη του για την Ρουθ Σάιμον τον έκανε να αισθάνεται τον έαυτό του ικανό για όλα. Γι' αυτό, κάποιον πρωί, τόλμησε να παρουσιασθεί στον σκηνοθέτη Βίλλιαμσον και να του πη:

— Εργάζομαι στον κινηματογράφο οκτώ χρόνια τώρα. Η πείρα πού απέκτησα κι' οι μελέτες πού έκανα, μου δίνονται τό θάρρος να σάς ζητήσω να με χρησιμοποιήσετε στην νέεσσας ταινία θά ήθελα να έπαιξα έναν από τους πρώτους ρόλους.

Ο Βίλλιαμσον ήταν στα καλά του. Κι' αντί να τον διώξη με τις κλωτσιές, του ύποσχεθη να ικανοποιήσει την επιθυμία του.

Ο Τζών έφυγε δλόχαρος. Ένας νέος δρόμος άνοιγε στην ζωή του, πού έφερνε στην ευτυχία και στον θρίαμβο.

Τό «γύρισμα» της νέας ταινίας, στην οποίαν ο Τζών είχε ένα απ' τους πρώτους ρόλους άρχισε. Και προχωρούσε κανονικά. Μα

ο Βίλλιαμσον δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος απ' το επίδοξο άστέρα. Όλες οι σκηνές χαλούσαν κι' αναγκαζόνταν να τις «γυρίσουν» δυο και τρεις φορές.

Στην δοκιμαστική προβολή της ταινίας, δεν μπορεί να περιγραφεί τι έγινε. Μόνο πού δεν έλυντάρισαν τον Τζών. Έπαιξε τόσο δονκιχωτικά, πού όλοι έσκασαν στα γέλια, ξεχνώντας πιά την αγανάκτηση. Η Ρουθ Σάιμον, πού βρισκόταν κι' αυτή εκεί, γέλασε περισσότερο απ' όλους. Κι' είπε, ότι ο Τζών Πάρκερ ξεπέρασε άσφαλώς την δόξα του Σαρλώ. άφου τους έκανε να γελάσουν τόσο πολύ.

***

Ο Τζών έγινε και πάλι φιγκυράν, με τα δυο δολάρια την ημέρα.

Ένα απόγευμα ο Τζών, έκει πού καθόταν στην λέσχη, άκουσε δυο αγνώστους πλάι του να συζητούν για μια είδηση πού διάβασαν σε κάποια εφημερίδα. Αυτό πού άκουσε τον έκανε ν' αναπηδήσει απ' το κάθισμά του.

Η Ρουθ Σάιμον παντρεύθηκε με τον πορτεναίρ της Χάρρυ Άρλις. Έκανε σάν τρελλός. Έτρεξε κοντά στους αγνώστους, άρπαξε απ' τα χέρια τους την εφημερίδα και διάβασε γρήγορα — γρήγορα την είδηση, ενώ ένοιωθε τα γόνατά του να λυγίζουν. Άλλοίμονο! όλα τελείωναν! Την Ρουθ Σάιμον την έχανε για πάντα...

***

Στην νέα ταινία πού πρωταγωνιστούσαν η Ρουθ Σάιμον κι' ο άντρας της, έπαιζε κι' ο Τζών ως φιγκυράν. Ήταν ένα έργο με μεσαιωνική υπόθεση κι' η Ρουθ έπαιζε τον ρόλο μιας τραγικής βασίλισσας της Γαλλίας. Τό «γύρισμα» προχωρούσε κανονικά και πλησίαζε στο τέλος. Σε μια από τις τελευταίες σκηνές έπρεπε, να προχωρήσει και να σταθεί μπροστά στην βασίλισσα κάποιος απ' τον όχλο, κρατώντας στα χέρια του ένα μαχαίρι και ν' αυτοκτονήσει μπροστά της. Ο ηθοποιός πού θάπαιζε αυτόν τον ρολάκο είχε βρεθεί και τό «γύρισμα» επρόκειτο ν' άρχισή, όταν ο Τζών παρουσιάσθηκε κάτοχος μπροστά στον σκηνοθέτη.

— Θά ήθελα, του έλεπε, τον ρόλο αυτόν να τον έπαιξα εγώ.

— Μα τον έχουμε αναθέσει σε άλλον, του άπάντησε ο σκηνοθέτης.

Ο Τζών δεν άπογοιτεύθηκε. Έπέμεινε, παρακάλεσε ικέτευε και στο τέλος δήλωσε ότι δεν ήθελε καμιά άμοιβή! Η επιμονή του φάνηκε παράξενη στον σκηνοθέτη και υπεχώρησε.

Έκαναν μια δοκιμή, έδόθησαν οι αναγκαίες εξηγήσεις και τό «γύρισμα» άρχισε.

Η Ρουθ κι' ο άνδρας της στεκόνταν ένανω σε κάτι σκαλοπάτια άγκαλιασμένοι.

Ο Τζών πρόβαλε μέσα από τό πλήθος. Έκανε μερικά βήματα και στάθηκε μπροστά τους.

— Για χάρη της βασίλισσας μου, φώναξε αυτοκτονώ!

Και βύθισε στην καρδιά του τό κοφτερό μαχαίρι, πού κρατούσε και έσωριάσθηκε χάμω.

— Μπράβο! επέτυχες, επί τέλους, μια φορά ο Πάρκερ! φώναξε ο σκηνοθέτης.

Άλλά όταν κάποιος συνάδελφος του Πάρκερ τον έσπρωξε να σηκωθεί, εκείνος δεν κινήθηκε. Έτρεξαν, τότε κοντά του κι' έζήτησαν τό τραύμά του. Ο Φιγκυράν ήταν νεκρός!

ΑΝΤΙΟ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Εκείνη την ημέρα υπήρχε τόσος κόσμος για τό τραίνο των 9.11' ώστε η Νικολέττα και ο Φερνάν, ύστερα από πραγματικό άγώνα δρόμου για νά φθάσουν στην ώρα τους αναγκάσθηκαν να σπρωχθούν μέσ' στο πλήθος, για νά πλησιάσουν τό τραίνο, τριάντα δευτερόλεπτα πρὸ της εκκινήσεως. Άνέβηκαν σ' ένα βαγόνι δευτέρας θέσεως κι' εκεί ο Φερνάν άφου πέταξε τις βαλίτσες πάνω σέ μερικούς ταξειδιώτες άγκάλιασε με πάθος την Νικολέττα.

— Άντιο, αγάπη μου! της έλεπε με συγκίνηση.

— Άντιο, χρυσό μου! άπήντησε η Νικολέττα με την ίδια πο νεμένη φωνή.

Ύστερα ο Φερνάν κατέβηκε στον σταθμό, με ύφος λυπημένο, κι' έβγαλε τό μαντήλι του, άφ' ενός για νά σκουπίσει τό μέτωπό του, άφ' έτέρου δέ, για νά τό χρησιμοποιήσει όταν τό τραίνο θά άπομακρυνόταν. Άλλά τό τραίνο δεν έφυγε.

Η άπρόοπτη αυτή καθυστέρηση είχε ως άμεση συνέπεια νά μείνει η Νικολέττα στο παράθυρο του βαγονιού και ο Φερνάν όρθιος μπροστά στο σκαλοπάτι. Αδιάφορη για τις βαλίτσες πού ήσαν σκορπισμένες στα πόδια των συνταξιωτών της, ή νέα γυναίκα, μη θέλοντας νά χάσει την τελευταία αυτή αναβολή, πού της χάριζε ή τύχη, κύτταζε με λατρεία τον άνδρα της, πού με τό μαντήλι στο χέρι, την κύτταζε κι' αυτός με την ίδια λαχτάρα. Άλλά, έπειδή τα βλέμματα δεν ήσαν έπαρκή, η Νικολέττα έπανάλαβε.

— Άντιο, χρυσό μου! Στο όπο'ον ο Φερνάν άπήντησε με την ίδια τρυφερή φωνή.

— Άντιο, αγάπη μου! Ύστερα, νοιώθοντας ότι ή αναχώρησης του τραίνου ήταν άμεσος, ύπεχώρησε ένα βήμα και έτοιμαζόταν νά κινή τις κεκατονισμένες αποχαιρετιστήριες χειρονομίες, όταν αναγκάστηκε νά παραδεχθή την πραγματικότητα. Τό τραίνο δεν έφευγε!

Όρισμένως υπάρχουν στον κόσμο πολλές ήλιθιες περιστάσεις. Άλλά δεν υπάρχει ήλιθιωτέρα απ' εκείνην πού κρατεί

δυό άτομα τό ένα αντίκρυ στο άλλο, χωρισμένα από τό ύψος ενός βαγονιού, πέραν της ώρας πού είναι όρισμένη για μια αναχώρηση.

Τό θαρραλέο χαμόγελο της Νικολέττας, έγινε κάπως νευρικό, και τό ύφος του Φερνάν απέκτησε αυτομάτως πολλά από τα προσόντα των ήλιθίων. Έκ περισσοῦ, μη θέλοντας νά βάλλη στην τσέπη του τό μαντήλι του αποχαιρετισμοῦ, ο νεαρός σύζυγος, τό ξανάφερε στο ύψος μέτωπό του, εις τρόπον ώστε, η Νικολέττα, για νά πη και, παρετήρησε.

— Πόσο ιδρώνεις τέλος πάντων...

— Διάβολε! άπήντησε ο Φερνάν, πειναγμένος κάπως. Έσύ μιλάς πού δεν βαστούσες τίποτα! Δοκίμασες νά δής πόσο βαριές είναι οι βαλίτσες σου.

— Είναι σάν τις βαλίτσες ενός ανθρώπου πού φεύγει για ένα μήνα. Έκτος αν είχες την άπαιτηση νά τις βαστούσα εγώ. Άλλωστε, σου είπα νά πάρης έναν άχθοφόρο.

— Έπρεπε νά βρω.

— Άν έφαγες καλά...

— Δεν είχαμε καιρό...

— Είχαμε και παραείχαμε! Αποδείξεις ότι τό τραίνο δεν έφυγε ακόμη.

— Ναι, άλλ' αν τό τραίνο έφευγε στην ώρα του, δεν θά είχαμε, ούτε θά παραιοίχαμε καιρό.

Είχε τονίσει τις δύο αυτές λέξεις και η Νικολέττα έκνευρίστηκε.

— Πες ότι λυπάσαι, πού δεν φεύγει τό τραίνο!... αλλά μην στενοχωριέσαι. Ένα δλόκληρο μήνα δεν θά με δής.

— Δεν θά μαλώσω με τώρα την τελευταία στιγμή, έλεπε ο Φερνάν με ύφος στενοχωρημένο.

Και σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του για νά φιλήσει την Νικολέττα, πού έσκυβε επίσης για τον ίδιο λόγο. Και οι αποχαιρετισμοί έξανορχισαν.

— Δοιπόν, ώρεβουάρ, αγάπη μου! έλεπε η Νικολέττα.

— Άντιο, χρυσό μου! άπήντησε ο Φερνάν. Τό τραίνο μετακινήθηκε, αλλά... δεν έφευγε. Μηχανικά ο Φερνάν έβγαλε τό ρολόι του.

Η χειρονομία αυτή στενοχώρησε την Νικολέττα.

— Άν βιάζεσαι, δεν σε κρατώ.

— Δεν βιάζομαι. Βλέπω μονάχα ότι θά μπορούσαμε νά ξυπνήσωμε είκοσι λεπτά άργότερα. Δεν θάταν άσχημα νά περιμένουμε και στο σπίτι.

— Άν, μ' αυτό, θέλεις νά πής, ότι θά μπορούσα νάκανα και χωρίς έξοχη, σ' ευχαριστώ πολύ. Ο γιατρός όμως έλεπε καθαρά. Άέρα και άνάπαυση.

— Σε παρακαλώ! Πήγαινε στην έξοχή σου! Έκτος αν θέλεις νά μου υπενθυμίσεις ότι εγώ δεν μπορώ νά πάω σέ έξοχή!

— Ω! μην κάνεις τό θύμα. Άν δεν έχανες στις κούρες...

— Άλλωστε, δεν σε λυπάμαι! Δεν είσαι απ' εκείνους πού στενοχωριούνται στο Παρίσι...

— Όπωσδήποτε, δεν πρόκειται νά έκθέσω όλο τό κορμί μου με ρουχα προκλητικά σάν τα δικά σου.

— Προκλητικά;... Πες καλύτερα πώς είμαι μια πρόστιχη.

— Ναι, τό λέω! Ναι, τό λέω!

— Ε, κι' εγώ σου λέω πώς είσαι ένας ντενεκές κι' ένας χαλβάς!...

— Και όμως είσαι ευχαριστημένη πού μ' έχεις.

— Είμαι ακόμη πιά ευχαριστημένη πού φεύγω!

— Τότε, δεν αξίζει τον κόπο νά ξαναγυρίσης στο Παρίσι. Δεν θά με βρής.

Η Νικολέττα φρένιασε.

— Ένας πιά λίγος! ουρλιάσε.

Ο Φερνάν ένασκούπισε τον ιδρώτα του, πράγμα πού έγινε άφορη νά του φωνάξη η γυναίκα του.

— Βάλ' το στην τσέπη σου, τό παληομάνδηλό σου.

Ο Φερνάν σηκωσε τους ώμους.

— Μη φοβάσαι, δεν τόβγαλα για νά σκουπίσω τα δάκρυά μου πού θά φύγης.

— Ζώον!

— Κτήνος!

Ένα δυνατό σφύριγμα δεν κατόρθωσε νά διακόψει τον καυγά τους. Τό τραίνο ξεκινούσε. Ούτε τό πρόσέξαν και οι δύο.

— Παληογύναιχο!

— Πα' ηνάνθρωπε!

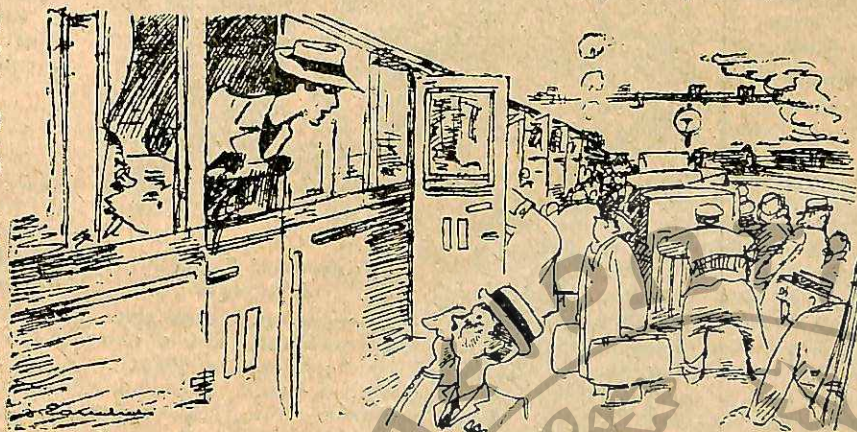
Απ' τα χείλη εκείνα, πού πρὸ δλίγου ακόμη έλεγαν με τόση συγκίνηση «Άντιο αγάπη μου!» έβγαίνει τώρα ένας πραγματικός χείμαρος ύβρεων.

Και ξαφνικά, η Νικολέττα παρετήρησε ότι έβριζε τα τηλεγραφέυλα, ενώ ο Φερνάν έδειχνε τις γροθιές του στις σιδηροδρομικές γραμμές.

Τό τραίνο είχε φύγει.

Υπέφερα να την βλέπω γυμνή στην αγκαλιά του

Βάλ' το στην τσέπη σου, τό παληομάνδηλό σου.

Φθάνει για σήμερα, Σιμόν, είπε ο Πλαντασώλ κλείνοντας τον φάκελλο Καρβάλ.

Η Σιμόν—24 ετών ξανθεία, λεπτή, χαριτωμένη, γρομματαύς—του Πλαντασώλ, έριξε μια τελευταία ματιά στην στενογραφημένη σελίδα του σημειωματαρίου της. Ύστερα σηκώθηκε και φόρεσε το καπελλάκι της.

—Λοιπόν, κύριε, χαιρετε.
—Χαίρετε, είπε ο Πλαντασώλ με προσποιητή αδιαφορία.

Μολαταύτα, ενώ εκείνη σκέπαζε την γραφομηχανή της, το βλέμμα του μηχανικού γλύστρησε προς την κομψή σιλουέττα και τα μεταξωτά μαλλιά που αποτελούσαν από τον μήνου ήδη, το κόσμημα του γραφείου του και έδιναν στο πλαίσιο της εργασίας του, ένα τόνο γυναικείο, άρωματισμένο, που του είχε γίνει εξαιρετικά αγαπητός. Η νέα έτοιμαζόταν να βγεί.

—Ωρεβουάρ, μικρή μου Σιμόν, είπε ο μηχανικός.

Της έστειλε το χέρι με την τρυφερότερη, και την πατρικότερη σχεδόν έκφραση που μπορούσε να πάρει. Εκείνη του έδωσε το χεράκι της, με μια χειρονομία φιλική, γεμάτη εμπιστοσύνη.

Ο μηχανικός έσφιξε το χαριτωμένο εκείνο χεράκι, το κράτησε—όχι πε-

ρισσότερο από ένα δευτερόλεπτο—μέσα στο δικό του και την άφησε να φύγει χωρίς να βρει—ούτε αυτή τη φορά—το θάρρος να της μιλήσει.

Όταν έφυγε, ο Πλαντασώλ πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη του. Κυττάχθηκε με αγωνία, παραβάλλοντας την γερασμένη μάσκα που έβλεπε όταν έσκυβε το κεφάλι, με το όμορφο νεανικό πρόσωπο—ναί πολύ νεανικό—πρόσωπο, που του έστειλε ο καθρέφτης μόλις το κεφάλι του σηκωνόταν πάλι.

—Μια τρέλλα! Θάταν μία τρέλλα! ψιθύρισε. Και όμως δεν έχει κανένα φίλο, δεν είναι άραβωνιασμένη, μου τότε ή λ-δία. Μ' αγαπά άρκετά, έτσι μου φαίνεται τουλάχιστον, αλλά... είκοσιπέντε χρόνια διαφορά... Είναι πολύ μεγάλη. Δεν φαντάζεται... ότι είμαι σαρανταεννέα ετών!

Ξανακάθισε στην πολυθρόνα του, σκεπτικός. Άνοιξε το σημειωματάριό του, όπου είχε σημειώσει ώριμες υποθέσεις που έπρεπε να ξεκαθαρίσει αυτοπροσώπως. Είδε το τηλεφώνημα που είχε πάρει εκείνο το πρωί, από την Διεύθυνση του «Λεξικού των Συγχρόνων». Του ζητούσαν βιογραφικές σημειώσεις. Τράβηξε ένα χαρτί και έγραψε σε μισή σελίδα όλα τα στοιχεία της σταδιοδρομίας. Πολυτεχνείο, Σχολή Μεταλλείων, Πόλεμος. Ύστερα ή επιστροφή, ή σταδιοδρομία, με τη σοβαρή αυτή επιχείρηση, οι αλληπάλληλες επιτυχίες...

Μια γραμμή έμεινε μόνο άσυμπλήρωτη. Η πρώτη, που άφο-ρούσε την ημερομηνία γεννήσεως.

Το χέρι του ανέβηκε πάλι στη γραμμή εκείνη. Δίστασε. Άναρωτιόταν αν έπρεπε να κάνει την συνηθισμένη του ζαβολιά, γράφοντας... 1892... ή να χαράξει ψυχρά τα ψηφία, 1886... Ναί, ώριμμένος, για ένα τόσο σοβαρό έντυπο επεβάλλετο η σοστή ήμερομηνία. Τι σχέση είχε αν οι άλλοι θα έσκυβαν μερικά απ' τα χρόνια τους; Αυτός θα φαινόταν ειλικρινής...

Ετοιμάστηκε λοιπόν να γράψει το μοιραίο 86. Άλήθειαιμπούσε να το στείλει χειρόγραφο το δελτίο αυτό των πληροφοριών. Μολαταύτα, δεν θάταν σοβαρό. Το γράφημά του, άλλωστε ήταν τόσο κακό.

Μά τότε, η Σιμόν... Ο Πλαντασώλ κύτταξε στο βάθος του εαυτού του και όμολόγησε ότι αυτήν... αποκλειστικώς αυτήν, σκεπτόταν για το ζήτημα της ηλικίας. 49 χρόνια έναντι 24! Τι γάμος! Ή μάλλον τί νομομαχία!

Άσφαλώς η νέα δεν είχε ιδέα για την τόσο μεγάλη ηλικία του. Φαινόταν τόσο σπόρ, τόσο ζωηρός, παρά τις άσημες ανταύγειες των μαλλιών του. Μια μέρα, θα μάθαινε κι' αυτή, άλλ' άρ-γότερα.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ

Δείπνησαν σ' ένα ήσυχο εστιατόριο

—Αυτό που κάνω είναι μια άπατη, μονολόγησε. Με νομίζει σ' ορανταδύο ετών, ενώ σε τέσσερες μήνες θα είμαι πενήντα!.. Πρέπ- να της πω την αλήθεια!..

Και όμως!.. Η καρδιά του κτυπούσε δυνατά στην ιδέα μι-

διακοπής του ειδυλλίου, ύστερα απ' την όμολογία της ηλικίας.

Άλλά, εκείνο το Σάββατο, η Σιμόν φάνηκε πάλι τόσο τρυ-

φή, τόσο χαριτωμένη, με τόση εμπιστοσύνη στο χαμόγελό της, ό-

τε ο Πλαντασώλ ντράπηκε για την άπατη, που έκανε εις βάρος του τόσο άθωου πλάσματος και απέφασε να της όμολογή-

τά πάντα. Έδωσε στον ένοτό του μια τελευταία προφθεσίμα δύο μερών. Την Δευτέρα θα έφερνε, όπως οδήγησε, τη συζήτηση σ-

την ηλικία και θα φανέρωνε μ' έναν εύσημο τρόπο τη δική του.

Το μεσημέρι, προτού να φύγει η Σιμόν, του είπε:

—Μου ζήτησαν βιογραφικές σημειώσεις για σ' από την εφ-μερίδα «Ποπυλαίρ». Θα μπορούσαμε να στέλναμε το αντίγρα-

φο του προχθεσινού δελτίου;
—Ναί, φέρετε μου ένα!..

Η νέα έβγαλε απ' το κλασέρ ένα αντίγραφο και το πήγε σ-

τον Πλαντασώλ. Ταραγμένος και αναστατωμένος, ο μηχανικός είδε

δύο ψηφία που διορθώθηκαν στην πρώτη γραμμή. Η Σιμόν, πως κι' ο ίδιος προχθές, είχε διορθώσει το 92 σε 86! Και μω-σως δεν είχε αλλάξει καθόλου στάση απέναντί του!.. Δεν ή-

ταν έπιτρεπτο να διστάσει. Θά-ταν ή χειρότερα άδεξιότης, αυτές τις μέρες που ήταν έτοιμος να της μιλήσει. Γι' αυτό, θαρραλέα, στο φύλλο αυτό που θα δακτυλογραφού-σε εκείνη την άλλη μέρα, ο Πλαν-τασώλ έγραψε! 1892.

Η Σιμόν δακτυλογράφησε πραγ-ματι το δελτίο σε τρία αντίγραφα. Ο προϊστάμενος υπέγραψε το πρω-τότυπο, διώρθωσε το 1892 σε 1886 και το έστειλε. Πράγμα παράξενο, όμως: άκριβώς απ' εκείνη την ήμέ-ρα, η Σιμόν που ήταν τόσο καλή, φάνηκε ακόμη πιο καλή.

Όχι με την καλωσύνη εκείνη που αποθαρσύνει τους άνδρες, αλ-λά με μια καλωσύνη καμωμένη από δειλία, από συστολή, από κάποιο ίχνος τρυφερότητας. Ένα βράδυ ο μηχανικός τόλμησε να την κρατή-ση για να συζητήσουν για ζητή-ματα μη επαγγελματικά. Ένα άλ-λο βράδυ, που στενοχωριόταν, η

γραμματούχος του δέχτηκε μια πρόε-κλησή του σ' ένα ήσυχο εστιατόριο και, ύστερα, αφήνοντας την μερικ-τή βήματα μακριά απ' τα σπινί της, την φίλησε στο μάγουλο. Άφησε να φανή κάτι από τις σοβαρές προ-θέσεις του.

Και η μικρή χαμογέλασε κο-κοκίνησε, εξαιρετικά συγκινημέ-νη και δεν είπε όχι.

***

Ο Πλαντασώλ δεν ήταν παλιό-φρωνος. Έκανε λοιπόν τη σκέψ-η ότι η στάσις της Σιμόν όφειλε-στην εσφαλμένη ιδέα που είχε

μικρούλα για την ηλικία του. Και η σκέψις αυτή τον στενοχωρού-

σε. Αυτό που κάνει είναι μια άπατη, μονολόγησε. Με νομίζει σ' ορανταδύο ετών, ενώ σε τέσσερες μήνες θα είμαι πενήντα!.. Πρέπ-

να της πω την αλήθεια!.. Και όμως!.. Η καρδιά του κτυπούσε δυνατά στην ιδέα μι-

διακοπής του ειδυλλίου, ύστερα απ' την όμολογία της ηλικίας.

Άλλά, εκείνο το Σάββατο, η Σιμόν φάνηκε πάλι τόσο τρυ-

φή, τόσο χαριτωμένη, με τόση εμπιστοσύνη στο χαμόγελό της, ό-

τε ο Πλαντασώλ ντράπηκε για την άπατη, που έκανε εις βάρος του τόσο άθωου πλάσματος και απέφασε να της όμολογή-

τά πάντα. Έδωσε στον ένοτό του μια τελευταία προφθεσίμα δύο μερών. Την Δευτέρα θα έφερνε, όπως οδήγησε, τη συζήτηση σ-

την ηλικία και θα φανέρωνε μ' έναν εύσημο τρόπο τη δική του.

Το μεσημέρι, προτού να φύγει η Σιμόν, του είπε:

—Μου ζήτησαν βιογραφικές σημειώσεις για σ' από την εφ-μερίδα «Ποπυλαίρ». Θα μπορούσαμε να στέλναμε το αντίγρα-

φο του προχθεσινού δελτίου;
—Ναί, φέρετε μου ένα!..

Η νέα έβγαλε απ' το κλασέρ ένα αντίγραφο και το πήγε σ-

τον Πλαντασώλ. Ταραγμένος και αναστατωμένος, ο μηχανικός είδε

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΟΙ ΖΑΝΕΤΤΕΣ

—Μις Μίντον, φώναξε ο κ. Φρίσμπαϊ πλησιάζοντας θυμωμένα τη δακτυλογράφο του, τώρα τελευταίως κάνετε πολλά λάθη. Ξέρε-τε ότι είναι το μόνο πράγμα που δεν μπορώ να ανεχθώ.

Η Μις Μίντον τόξερε πολύ καλά, και έτρεμε δόλοκληρη. Όμο-λογούσε ένδομύχως ότι τώρα τελευταία, έκανε πράγματι μερικά λαθάκια, εκείνη, ή τόσο προσεκτική. Μά πώς να τ' αποφύγει; Η Μις Μίντον είχε περάσει να τριάντα πέντε και ήταν ακόμη ανύ-πανδρη. Αυτό δεν θά την στενοχωρούσε και τόσο πολύ, αν δεν ή-ταν, κοντά στα άλλα, και ελάχιστα χαριτωμένη.

Σκεπτόταν, λοιπόν, ότι αν ο άσελίκτος κ. Φρίσμπαϊ την απέ-λυε, δεν θά μπορούσε να βρει δουλειά, λαμβανομένου υπ' όψει ότι υπήρχαν άνεργα τόσα και τόσα νεώτατα κορίτσια.

Οι φόβοι αυτοί την έξεनेύριζαν και έτσι καταντούσε να κάνει όλοένα περισσότερα λάθη.

Ο κ. Φρίσμπαϊ της επέστρεψε την επιστολή με το λάθος, την κύτταξε επί ένα λεπτό ακόμη και ύστερα πήγε μέσα στο γρα-φείο του.

Εκείνη την στιγμή αντήχησε το ακουστικό.

Μπορώ να μιλήσω στον κ. Φρίσμπαϊ; άκούστηκε μια γυναι-κεία φωνή.

Η Μις Μίντον άνεγνώρισε την φωνή της δεσποινίδος Ζανέτ Χάρμαν. Θυμήθηκε την φράση που της είχε πη το πρωί ο προί-στάμενός της.

—Και πρό παντός να μη με ένοχλήσει κανείς.
—Αν τηλεφωνήση ή Δεσποινίς Ζανέτ θά πητε ότι λείπω. Έστω και αν τηλεφωνήση δέκα φορές.

Η Μις Μίντον ήξερε τις συνήθειες αυτές του κ. Φρίσμπαϊ. Έτσι γινόταν μ' όλες τις Ζανέττες. Στην αρχή ο κ. Φρίσμπαϊ ήταν εκείνος που τη-λεφωνούσε συχνότερα, στην οιαδήποτε νέα κατά-κτησή του. Ύστερα έρχόταν μια εποχή, —τόσο σύντομη, αλλοίμονο! όπου ο αριθμός των τηλεφω-νημάτων ήταν ίσοροπημένος κι' από τις δύο πλευρές.

Τέλος άρχιζε ο κατήφορος. Ο κ. Φρίσμπαϊ έπαινε να τηλεφωνή έντελώς, οι Ζανέττες τον ζηνούσαν δέκα φορές την ήμέρα, αυτός απέφευγε συστημα-τικά να άπαντά, δίνοντάς τους, έτσι, να καταλάβουν ότι τα πάντα είχαν τελειώσει. Η τωρινή όμως Ζανέτ άργούσε να το καταλάβει.

Παρά την στενωχώρα της, η Μις Μίντον χα-μογέλασε.

—Δυστυχώς, Μις Χάρμαν, άπήντησε ο κ. Φρίσ-μπαϊ λείπει.

Εκείνη την στιγμή άνοιξε ή πόρτα του γραφείου και εμφανίστηκε ο κ. Φρίσμπαϊ.

—Ποιός με ζήτησε, Μις Μίντον; ρώτησε.

—Η δεσποινίς Ζανέτ.

—Και τί της είπατε ξαναρώτησε, ξαράνοντας τα φρύδια.

—Ότι λείπετε δυστυχώς...

—Λείπω! φώναξε ο προϊστάμενος, έξω φρενών. Που άκούστηκε αυτό;.. Μις Μίντον. Σ' άπαναλαμ-βάνω ότι άρχίζετε να κάνετε άλεπάλληλα λάθη. Νο-μίζω ότι θά άναγκασθώ να προτιμήσω μια υπάλληλο περισσότερο δραστήρια και που θά μου στοιχίση τα μισά.

Και ενώ η Μις Μίντον τον κύτταξε με κατάπληξη και τρόμο, αυτός πλησίασε στο τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό.

—Έμπρός, ή Δεσποινίς Ζανέτ... Έδώ Φρίσμπαϊ... Ζανέτ, με συγχωρείς, παιδί μου, άλλ' ή υπάλληλός μου γελάστηκε νομίζοντας ότι λείπω... Ναί ναί... το βράδυ σ' άς 8...

Κρέμασε το ακουστικό με θυμό, στάθηκε όρθιος μπροστά στην Μις Μίντον και σταύρωσε τα χέρια.

Η δακτυλογράφος έτρεμε πάλι. Έτρεμε από φόβο, περιμένον-τας ν' άκούση τις μοιραίες λέξεις της άπολύσεως, άλλ' έτρεμε, πε-ρισσότερο, από την άγανάκτηση. Άρισμένος ο κ. Φρίσμπαϊ ύ-περέβαινε κάθε όριο. Ο ίδιος της είχε πη να ξεφορτωθή την δε-σποινίδα Ζανέτ.

Ο κύριος Φρίσμπαϊ έξακολουθούσε ώστόσο να κυττάζει την Μις Μίντον. Τέλος απέφασε να μιλήσει.

—Θά σκεφθώ τι πρέπει να κάνω! είπε επί τέλους.

Και τράβηξε για το γραφείο του.

Η Μις Μίντον έκανε να ξαναρχίση τη δουλειά της, αλλά της

ήταν άδύνατον. Ήξερε τι σημαίνει το «θά σκεφθώ» του κυρίου Φρίσμπαϊ.

Όσο υπάλληλοι της ίδιας τραπέζης το είχαν άκούσει μέσα σ' ένα χρόνο, και κανείς από αυτούς δεν έμεινε στην Τράπεζα, Ήταν καμένη.

—Μις Μίντον! άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή του κ. Φρίσμπαϊ. Μις Μίντον!...

Η φωνή ήταν άπότομη, ώρισμένως άλλά είχε κάτι το τρομαγ-μένο το άπελπισμένο.

—Μις Μίντον!..

Η δακτυλογράφος σηκώθηκε βιαστικά και άνοιξε την πόρτα του γραφείου. Ξαπλωμένος άνάσκελα στην πολυθρόνα του, λαχα-νισμένος, με γουρλωμένα μάτια, ο κύριος Φρίσμπαϊ άγω-νιούσε.

Ο προϊστάμενός της, ύπερε από την καρδιά του και εί-χε κάτι τέτοιες κοίσεις, Σ' αυτές τις περιστάσεις ή Μις Μίντον τούδινε τρία τέσσερα δίσκια τωνατικά που τάχε φυλαγμένα κατ' έντολήν του στο γραφείο της.

Ξαναγύρισε στο γραφείο της κι' ετοιμάσθηκε ν' άνοιξη το συρτάρι της... Μά, ξαφνικά, κοινοστάθηκε...

Τί πήγαινε να κάνει;..

Νά δόση τη σωτηρία σ' έναν άνθρωπο σκληρό, σαν τον κ. Φρί-σμπαϊ, έναν άνθρωπό, που άπέλυε διαρκώς κόσους και τόσους φτωχούς υπάλληλους;..

Θά πήγαινε, λοιπόν, να σώση τον άνθρωπο, που θά όπέλυε κι' αυτήν την ίδια, μόλις θά συνερχόταν από την κρίση, άδιαφορώντας για τα δεκαεπτά χρόνια της υπηρεσίας της και για την μεγάλη, πραγματικώς, υπαλληλική ικανό-τητά της;..

Τί θά έκανε, λοιπόν;..

Από την άνοιχτή πόρτα κύτταζε τον κ. Φρίσμπαϊ. Ο άνθρωπος ήταν πάντα άναπο-δογυρισμένος στην πολυθρόνα του σ' έ-λεεινή κατάσταση, άνικανος να ποφέρη λέξη. Είχε μόνον το βλέμμα του καρφωμένο σ' αυτήν. σαν να άπορούσε γιό την τόση καθυστέρή της.

—Αν τόν άφηνε έτσι;..

Οί διαταγολί της όμως δεν βάσταξαν πολύ ώρα. Άν μπορούσε ν' άφήση τον προϊστάμενό της έτσι, αυτός μετά ένα δυό λεπτά θά πεθαινε και εκείνη θά γλύτωνε απ' τα τόσα έλαττώματά του!.. Άπ' τίς Ζανέττες του, απ' τοός θυμώος του, απ' την μανία του με τα λάθη, έστω και αν έπρόκειτο για άβλαβή λαθάκια, ακόμη κι' απ' τη

Διαμάκλειο σπάθη της άπολύσεως. Με την διαφορά ότι θά είχε στη συνήθειά της ένα έγκλημα. Ένα μόνο.

Άνοιξε το συρτάρι αποφασιστικά. Έχωσε γρήγορα το χέρι της μέσα, πήρε τέσσερα δίσκια και έτρεξε στον προϊστάμενό της. Ο Φρίσμπαϊ κατόρθωσε να τα κα-ταπιή, έμεινε δυό τρία λεπτά ακόμη στην σχεδόν κοι-ματώδη κατάσταση στην όποιαν βρισκόταν, ύστερα τινά-χκε άπότομα, σαν να δέχθηκε μια ήλεκτρική εκκένωση και σωριάστηκε χύμα νεκρός.

Η Μις Μίντον έμπηξε μια κραυγή τρόμου και λιπο-θύμησε.

***

Πέρασαν δέκα μέρες. Την θέση του μακαρίτη Φρίσμπαϊ την πήρε ο κύριος Ντέιλ, ένα πρότυπο καλωσύνης και εύγενείας, το άκρον αντίθετον του προκατόχου του. Έπειδή δέ, έξ άλλου, ή Μις Μίντον, με τα δεκαεπτά όλόκληρα χρόνια που είχε περάσει κοντά στον κ. Φρίσμπαϊ, είχε μεγάλη πείρα των τρεχόντων ζητημάτων του γραφείου, ο κύριος Ντέιλ, ο νέος προϊστάμενός της, είχε ένα λόγο επί πλέον για να της φέρεται με τον καλλίτερο τρόπο.

Κι' έτσι τα λαθάκια της Μις Μίντον της βγήκαν σε καλό. Γιατί πάλι κάποιο λαθάκι είχε κάνει ή δακτυλογράφος πρό δέκα ήμερών. Άπ' τη σαστισμάρα της, αντί να δόση στον κ. Φρίσ-μπαϊ, που άγωνιούσε, τα τωνατικά δίσκια, του είχε δώσει... τέσ-σερα δίσκια άσυρτίνης, δηλαδή, στην κατάσταση, που βρισκόταν, τέσσερα εισιτήρια έξπρες για τον άλλο κόσμο.

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Αυτοκίνητο, πλοίο και υποβρύχιο.—'Οδοντωτός σιδηρόδρομος.—Ρούχα που δεν φθείρονται.—Τὰ πτερωτά παπούτσια.

Κάθε τόσο πληροφορούμεθα ότι γίνεται και μία νέα εφεύρεσις, που αλλάζει ριζικά τις συνήθειες των ανθρώπων. Αυτό έγινε με τὸν δμιλοῦντα κινηματογράφο, λ. χ., γιὰ νὰ μὴν ἀνατρέξωμε πολὺ στὸ παρελθόν, ἢ με τὴν τηλεόραση. Τώρα πάλι ἀναγγέλλονται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, τὴν χώρα τῶν περιέργων, παράξενες εφευρέσεις, πού εἰναι προωρισμένες νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν πολὺ.

Αυτοκίνητο, πλοίο, υποβρύχιο

Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Οὐίλλιαμ ἔκανε τελευταίως, στὶς 4 πτὲς τῆς Φλωρίδας τὴν ἐπίδειξη μιᾶς νέας του εφευρέσεως, πού ἐτροξένησε καὶ ἀπλήρη στοὺς εἰδικοὺς. Ὁ Οὐίλλιαμ κατεσκεύασε, μὴ ἀεροδυναμικὴ μηχανή, σὲ σχῆμα ἐνὸς κλειστοῦ αυτοκινήτου, ἡ ὁποία ἔχει τὶς ἐξῆς ἐκπληκτικὲς ἰκανότητες. Μπορεῖ νὰ τρέξη, ἀναψύσσοντας ταχύτητα 50 περίπου χιλιομέτρων τὴν ὥρα, μπορεῖ νὰ διασχίσῃ τὴν θάλασσα, με ταχύτητα 26 χιλ. καὶ μπορεῖ ἀκόμα νὰ βυθισθῇ στὴν θάλασσα, νὰ γίνῃ ὑποβρύχιο καὶ νὰ τρέξῃ με 10 χιλ. τὴν ὥρα!

Ἀλλὰ πῶς τὸ πέτυχε αὐτὸ ὁ εὐφυὴς Οὐίλλιαμ; Ἡ ἀεροδυναμικὴ μηχανή του ἔχει τοποθετημένον, σὲ δεξιό της μέρος, ἓνα μεγάλον ἐντάσεως κινητήρα, πού συνδέεται ἐναλλάξ με τοὺς τροχοὺς τῆς καὶ με μὴ ἑλικά. Ὅταν ἡ μηχανὴ τρέξῃ στὴν ἑρᾶ κινούνται μόνο οἱ τροχοί, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει με τὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν τρέξῃ στὴν θάλασσα, κινεῖται μόνο ἡ ἑλὶξ, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται με τὴν ἁμάξα.

Ἡ ὅλη ἀεροδυναμικὴ μηχανὴ εἶναι ὑδατοστεγῶς κλεισμένη καὶ φέρει, στὸ ἀριστερὸ της μέρος, σύστημα καταδύσεως, ὅπως τῶν υποβρυχίων. Με τὴ διαφορά, ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι μικροσκοπικὸ καὶ κατεσκευάσθη με τρόπο, πού δὲν θέλησε ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς ν' ἀνακοινώσῃ.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ ἐξυπηρετήσῃ πολὺ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ συνδυασμὸς τῶν ἰκανοτήτων τῆς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πολλοὺς κόπους.

Θὰ μπορούμε με τὸ αὐτοκίνητό μας νὰ πηγαίνομε κατ'εὐθείαν στὸ βαπόρι, πού βρίσκεται μέσα στὸ λιμάνι ἢ ἀπὸ τὸ βαπόρι νὰ βγαίνομε ἀμέσως στὴν ἑρᾶ καὶ νὰ κάνωμε περιπάτους.

Ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς ἐργασταρχὴς αυτοκινήτων Φόρντ, πρόσφερε στὸν Οὐίλλιαμ δεκαπέντε ἑκατομμύρια δολλάρια, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μονοπώλιο τῆς εφευρέσεώς του.

Ὁ ὀδοντωτός σιδηρόδρομος

Ὁ Ἰταλὸς μηχανικὸς Λουίτζι Βόλπι, ἐγκατεστημένος ἀπὸ καιρὸ στὸ Σάν Φραγκίσκο, ἔκανε μὴ εφεύρεση ἐπίσης πολὺ σημαντικὴ.

Ἐξω ἀπὸ τὸ Σάν Φραγκίσκο βρίσκεται ἓνας τεράστιος γκρεμὸς, πού προκαλεῖ πραγματικὸν ἱλιγγόν ἢ θέα του. Ὁ Λουίτζι Βόλπι, λοιπόν, ἔκανε ἓνα ὀδοντωτὸ σιδηρόδρομο καὶ κατάρθωσε ν' ἐνωθῇ ἀπ' τὰ βᾶθη τοῦ γκρεμοῦ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀντὶ ἐλαχίστου χρόνου, περίπου τεσσάρων λεπτῶν.

Ὁ ὀδοντωτός σιδηρόδρομος τοῦ Βόλπι ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ μπορῇ νὰ λειτουργῇ ὅπουδήποτε, χωρὶς νὰ χρειάζονται πολλὰ ἐγκαταστάσεις.

Τὸ μηχανήμα τοῦ Βόλπι ἀποτελεῖται ἀπὸ μὴ κομψὴ καμπίνα, πού ἔχει μήκος δυὸ μέτρων καὶ ὕψος 1 1/2. Ἡ καμπίνα αὐτὴ εἶναι κατεσκευασμένη ἀπὸ μέταλλο καὶ ἔχει δυὸ μεγάλους φεγγίτες.

Πρὸς τὰ κάτω φέρει ἓνα εἶδος μεγάλου γάντζου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σφηνώνεται

στὸ χῶμα, ὅπου κἀνὴ στάσιν ἡ μηχανὴ καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὴν παλινδρομήσῃ της.

Ἡ μηχανὴ προσαρμόζεται με κρίκους ἀπάνω σὲ μὴ μόνον σιδηροτροχιά, πού τοποθετεῖται στὸ μήκος τοῦ γκρεμοῦ, λ. χ.

Καμμιὰ ἄλλη ἐγκατάστασις δὲν χρειάζεται. Ἡ καμπίνα ἔχει μὴ μηχανή, πού ὅταν λειτουργῇ ἐλκύει τὴν μεταλλικὴ στέγη τῆς καμπίνας πρὸς τὴν σιδηροτροχιά καὶ ἔτσι τὴν ἀναγκάζει ν' ἀνεβαίνει.

Ἀν χρειασθῇ νὰ γίνῃ ἐνδιάμεσος σταθμὸς, προσαρμόζεται ὁ γάντζος καὶ ἡ καμπίνα σταματᾷ.

Αὐτὴ ἡ εφεύρεσις τοῦ Βόλπι θὰ παίξῃ σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν διαφόρων μεταλλείων, ἢ ἀκόμα καὶ τῶν ξενοδοχείων, πού βρίσκονται κτισμένα ἐπάνω ἀπὸ γκρεμούς, στὶς Ἀλπεις, ἢ τὰ Πυρῆνα.

Ρούχα που δεν φθείρονται

Ὁ Ἀμερικανὸς Λούις Μόργκαν ἐπενόησε κάτι, πού θὰ ἐξυπηρετήσῃ, ὅσο τίποτε ἄλλο, τὴν ἀνθρωπότητα. Κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ρούχα πού δὲν λυώνουν ποτέ.

Αὐτὸ τὸ πέτυχε, χρησιμοποιώντας ἀντὶ μαλλί, μὴ περιέργη πρόσμιξη μεταλλῶν. Μὴ π. ὁσμίξη βηρυλλίου καὶ ἀλουμινίου.

Τὰ ρούχα, πού κατασκευάζονται ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέταλλο εἶναι πολὺ ἐλαφρά καὶ δροσερά. Ὅπως καταβαίνει δέ, δὲν φθείρονται, σχεδόν, ποτέ.

Ἦδη ὁ Λούις Μόργκαν φρεῖ ἓνα αὐτοῦ μεταλλίνο κοστούμι καὶ ἓνα πανωφόρι.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι τὰ ρούχα αὐτὰ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ μάλλινα, εἰς ἐμφάνισιν, δηλαδή.

Τὴν εφεύρεσιν τοῦ ὁ Λούις Μόργκαν τὴν ἐπώλησε στὸ μεγάλο ὀρυκτὸ «Ἡβεν», τοῦ Σάν Φραγκίσκο τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ ἤδη μαννέιν, γιὰ νὰ λανσάρῃ τὰ μεταλλίνα φορέματα.

Φυσικὰ ὅλοι οἱ ῥάφτες τῆς Ὑδρογείου θὰ ζημιωθοῦν ἀνεπανώρθωτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν εφεύρεση. «Ἀλλὰ ἂς φροντίσουν» ὅπως εἶπε χαριτολογώντας ὁ Λούις Μόργκαν, νὰ βροῦν ἓνα ἄλλο ἐπαγγελμα

Τὰ πτερωτά παπούτσια

Ἀλλῃ σπουδαῖα εφευρέσεις, πού μᾶς ἔρχεται καὶ αὐτὴ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ, εἶναι τὰ πτερωτά παπούτσια; Τὰ ἀνεκάλυψε ὁ νέγρος Σπίννυ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ ἤδη με μεγάλη ἐπιτυχία.

Τὰ παπούτσια αὐτὰ εἶναι κατεσκευασμένα ἀπὸ μέταλλο καὶ εἶναι πολὺ μεγάλα. Κάτω στὶς πατούσες τοὺς φέρουν τέσσαρες μικροσκοπικὸς κινητήρα, τοποθετημένον στὸ πῶμα μέσος.

Ὁ Σπίννυ, με τὰ πτερωτά παπούτσια του κατάρθωσε νὰ συναγωνισθῇ μὴ μοτοσυκλέττα καὶ θὰ τὴν ξεπερνῶσε ἂν δὲν πᾶθαινε μὴ αἰφνιδία βλάβη ἢ μηχανὴ τοῦ δεξιοῦ του παπουτοῦ.

Ἦδη ἀρκετοὶ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ χρησιμοποιοῦν τὰ πτερωτά παπούτσια, πρᾶγμα πού τοὺς διασκεδάζει ἰδιαιτέρως. Ἡ Ἑκερ Τέυλορ, κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μ' αὐτὰ ταχύτητα 25 ἀκριβῶς χιλιομέτρων πρᾶγμα πού δὲν τὸ πέτυχε οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ εφευρέτης.

Ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅταν γενικευθοῦν αὐτὲς οἱ εφευρέσεις, θὰ προκληθῇ ἀναστάσις στὶς συνήθειές μας.

Τὰ ἀντικείμενα πού χρησιμοποιοῦμε σήμερον στὶς διαφορετέρας ἀνάγκες θὰ γίνον ἀχρηστα καὶ θὰ υποχρεωθοῦμε ν' ἀλλάξωμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τρόπους ζωῆς.

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΣΚΥΛΟΣ, ΚΑΛΤΣΑ, ΓΑΜΟΣ

ΥΠΟ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Καθὼς διηγούντο ἱστορίες ζῶν, ὁ ἱατρός Β. εἶπε:

—Θὰ σὰς διηγηθῶ καὶ ἐγὼ μὴ ἱστορία, ὅχι πολὺ συνηθισμένη...

Εἶχα κάποτε μὴ πελάτισσα ἡ ὁποία εἶχε ἓνα σκυλί πού τὸ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ. Σὲ ἡλικία δέκα πέντε ἐτῶν, τὸ σκυλί ἔκεῖνο ἔχασε τὴν ὁμορφιὰ του, ὅπως καὶ ἕως πού γεράνει. Σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐγινε ἀποκρουστικὸ καὶ σχεδὸν τυφλὸ, ἐντελῶς κουφὸ, παρᾶλυτο, κακομοιριασμένο καὶ βρώμικο. Εἶτα στὴν κυρία: «Τὸ σκυλί αὐτὸ ὑποφέρει. Καλλίτερος ὁ θάνατος ἀπὸ τέτοιο μαρτύριο. Ἀν τὸ ἀγαπᾶτε πραγματικά, κάντε του ἐλεημοσύνη λίγη στριχνίνη. Μὴ συνταγοῦλα ὅ, πογραμμένη ἀπὸ μένα θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν φαρμακοποιὸ νὰ σὰς δόσῃ ἓνα καταπότι».

Ἐνας γέρος καμαριέρης, πού εἶχε ἀκούσει τὴ συζήτηση, πῆρε τὸ θάρρος νὰ ἐπέμβῃ.

—Ἀ! ναί, γιαιτρε! ἓνα καταπότι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν ὑποφέρεται πιά ἐδῶ, αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο!!

Ἡ κυρία ἀναισθέναζε.

—Σάρλ, εἶπε στὸν καμαριέρη, δὲν θὰ πρεπε νὰ μιλήσῃς ἔτσι γιὰ τὸν Μπαρμπ. Σέρεῖς τὸν ἀγαπᾶ καὶ τὸν θέλω κοντά μου...

Ὁ ὑπηρετὴς σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ βγήκε μουρμουρίζοντας.

Ἡ πελάτισσά μου ἐξακολούθησε: —Ὁ ὑπηρετὴς αὐτὸς εἶναι θαυμάσιος ἄνθρωπος εὐσυνείδητος καὶ τίμιος. Τὸν ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἐκτιμᾶ πολὺ. Ἀλλ' ἀπ' τὸν καιρὸ πού γέραςε τὸ σκυλί μου, δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸ ἀνεχθῇ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο τὸν πρᾶσσοῦσε. Ἀχ! ὁ σκῆμος πρᾶγμα! τὰ γεράματα εἶτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶτε γιὰ τοὺς σκύλους! Ἀν ἔξαρε, γιαιτρε, τοὺς λόγους ἰδιαιτέρους ν' ἀμείνω αὐτὸ τὸ ζῶο... Μοῦ θυμίζει τόσο ὡραία πράγματα. Σ' αὐτὸ χρωστῶ ὅλη τὴν εὐτυχία μου.

—Τὶ λέτε κυρία μου; ῥώτισα σατισμένος.

—Ὅλη τὴν εὐτυχία μου, ἐπανελάβε ἡ πελάτισσά μου. Φαντασθῇτε ὅτι μὴ μέρα... Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ σὰς διηγηθῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ καταλάβετε... Σὲ ἡλικία δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἤμουν ἐρωτευμένη τρελλὰ με ἓνα γείτονα πού οὔτε με πρόσεχε καὶ. Ἡ μουν ἀπελπισμένη. Τὸν εὗρισκα τόσο ὡραῖο. Γιὰ μένα δὲν ὑπῆρχε παρὰ αὐτὸς στὸν κόσμον. Δὲν εἶχα διάθεσιν οὔτε νὰ ἰδῶ οὔτε ν' ἀκούσω τίποτε. Ὡς ὁλόκληρες περνοῦσα ἑταλωμένη ὀνειροπλύντας τὴν γλυκεῖα μορφή του. Ἐκανα τάματα, προσευχές, γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃ λίγο καὶ αὐτός. Τίποτε δὲν ὠφέλησε. Καὶ μὴ μὲρα ἔμαθα ὅτι θὰ ἔταίρνε μὴ ἀπὸ τὶς ἐξαδέλφες του. Ἐγὼ τότε τὸσο δυστυχισμένη, ὥστε σκεπτόμουν νὰ σκοτωθῶ. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν βρισκόμουν, ὅταν ἔτυχε ἓνα μικρὸ περιστατικὸ, πού ἦταν προσωρινὸν, ὥστε ἐπὶ μεγάλῃ σημασίᾳ. Εἶχα ἓνα σκυλάκι τριῶν μηνῶν, πού, ὅπως ὅλα τὰ σκυλάκια, διασκεδάζε με τὸ κάθε τι καὶ ἐπαίξε με ὅ,τι δὴποτε εὗρισκε μπροστά του. Ἐνα πρωί, πῆρε μὴ κάλτσα μου καὶ τὴν πῆγε σὲ κάτοιο γειτονικὸ σπίτι. Στὸ σπίτι τοῦ νέου πού ἀγαποῦσα κρυφά. Δὲν σὰς εἶπα τὸ ὄνομά του, τὸν ἔλεγον Ἀνρύ. Καὶ τί ἔκανε ὁ Ἀνρύ μὴ μὲς βῆκε τὴν κάλτσα πού τοῦ ἔφερε τὸ σκυλάκι; ... Εἶπε με τὸ νοῦ του. Ἡ «κάλτσα» θάνατι τῆς κυρίας του. Πρέπει νὰ τῆς τὴν ἐπιστρέψω. Καὶ πρᾶγμα μὴ μὲς ἐπέστρεψε. Φαντασθῇτε, γιαιτρε, πῶς κτυποῦσε ἡ καρδιά μου... Ὁ Ἀνρύ στὸ σπίτι μου! τόσο σπάνια ἐρχόταν... Μοῦ εἶπε:

—Ὅρίστε, δεσποινίς, τί μοῦ ἔφερε πρὸ ὀλίγου τὸ σκυλάκι σας. Διὰ σας δὲν εἶναι;

Μοῦ ἔδωσε τὴν κάλτσα. Φυσικὰ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, εἶδα ὅτι ἡ κάλτσα ἦταν δική μου, ἀλλ' ἔκανα πῶς δὲν τὴν ἀναγνώρισα. Διὰ βολὴ, γιὰ νὰ κρατήσω λίγο περισσότερον τὸν ἀγαπημένο μου...

Ἐμείνα ὥρες ὁλόκληρες ξαπλωμένη ὀνειροπλύντας.

τρυπες πού εἶχαν κάνει τὰ δόντια τοῦ σκυλιοῦ μου με ἐμπόδιζαν τρυβροῦσα ἀπ' ἐδῶ τρυβροῦσα ἀπ' ἐκεῖ. Βλέποντάς με ἔτσι, ὁ Ἀνρύ σέφθηκε νὰ με βοηθῇ τὴ λίγο. Γονάτισε μπροστά μου καὶ ἀρχισε, σὰν ἐμένα, νὰ τραβᾷ ἀπ' ἐδῶ, νὰ τραβᾷ ἀπ' ἐκεῖ, ἔγινε κατὰ κκοκίνο, λαχάνιασε, τὰ δάκτυλά μας μπέρδευαν σὲ μὴ σιγὴ μὴ. Καὶ τότε... Μαντεύετε τὴν συνέχεια, γιαιτρε!

Ὡς φαίνεται τοῦ ἄρεσε ἡ γάμπα μου καὶ τὸ πρόσωπό μου ἐπίσης, πού χαμογελοῦσε ὁλόκληρο γιὰ νὰ μὴν κλαψῇ. Ἀχ! ἐκεῖνη ἡ στιγμὴ! Ὁλόκληρο τὸ μέλλον ἐξαρτήθηκε ἀπ' ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Ὁ γείτονάς μου ἔχασε τὴν ἐξαδέλφη του καὶ πῆρε ἐμένα γιὰ γυναῖκα του. Ἐπὶ δεκαεξὶ χρόνια, ἡ εὐτυχία μου ὑπῆρξε ἀπόλυτη. Εἶχα ἓναν ἄνδρα τόσο ὁμορφο, τόσο καλὸ, τόσο τρυφερό. Σέρετε, γιαιτρε, ὅτι πέθανε πέρυσιν...

Ἡ γυναῖκα σκούπισε ἓνα δάκρυ καὶ ἐξακολούθησε: —Καὶ θέλουν τώρα νὰ σκοτώσω τὸ σκυλί αὐτὸ, πού δημιούργησε τὴν εὐτυχία μου: Ἀ ὅχι! Θὰ τὸ κρατήσω ἕως τὴν τελευταία του πνοή. Με συγχωρεῖτε, γιαιτρε μου, πού σὰς διηγήθηκα ὅλα αὐτὰ;

—Ἀ! Κυρία, ἂν σὰς συγχωρῶ! ἀπήντησα. Χαίδερα τὸ βρώμικο σκυλί τῆς καὶ ἐφυγα.

Μετὰ ἓνα μῆνα με παρεκάλεσαν νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς πελάτισσας μου αὐτῆς. Τὸ σκυλί ἦταν ἀκόμη ζωντανό, ἀλλὰ αὐτὴ πέθαινε, καὶ μάλιστα ὅχι ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Σέρετε τί εἶχε σοφισθῇ ὁ καμαριέρης γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸ σκυλί; Πρωτότυπος ψυχολόγος, εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἡ κυρία του ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ ζῶον, ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ ὅτι, ἂν ἦταν δυνατόν νὰ κηλιδῶσε κανεὶς τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ ἀνάμνησιν, νὰ τὴν μετατρέψῃ σὲ ἀνάμνησιν μίσους, τὸ σκυλί δὲν θὰ καλοπερνοῦσε τότε, (τὴν πληροφορία μου τὴν πῆρα ἀπὸ κάποια ζηλιάρα ὑπηρετήτρια. Ἀλλωστε ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἔχει τὸ λῆ), — ὁ καμαριέρης φρόντισε νὰ κἀνὴ νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ μακαρίτης κύριός του ἦταν παληανθρώπακος, ἀπιστος καὶ γυναικάς. Ἐκρυψε φωτογραφίες κοριτσιῶν μέσα σ' ἓνα συρτάρι τοῦ μακαρίτη, με τοῦρες γυναικείων μολλίων, με ἔρωτι ἐξ ἐπιστολῆς, παρμένες ἀπ' τὴν ἀτομικὴ του ἀλληλογραφία. Ὅταν τὰ κανόνησε ὅλα αὐτὰ, φρόντισε ὥστε ἡ κυρία του νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ πρᾶγμα. Εἶχε ἐλπίσει ὅτι ἡ χῆρα, μέσα στὴν ἀγανάκτησιν τῆς θὰ ζητοῦσε χωρὶς καθυστέρησιν τὸ καταπότι τῆς στυγνότητος ἀπ' τὸν φαρμακοποιόν. Ἐτοί καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ τὸ καταπότι τὸ πῆρε ἡ ἴδια, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς προδοσίας.

—Ἀ! φώναξαν οἱ ἀχροαταὶ καὶ τί ἀπέγινε ὁ καμαριέρης; —Εἶναι πού καλὰ, σήμερον γιαιτρε, ἡ μακαρίτισσα τὸν εἶχε ἀφήσει γενικὸ κληρονόμο. τῆς.

ZAN RAMO

ΤΑ ΠΡΟΜΕΝΑ ΑΓΓΑΤΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Δεκαπέντε ημέρες; 'Αλλά δεν θα είσθε έτοιμη, δεσποινίς! Οί τουαλέττες σας, τὰ ασπρόρουχα σας, οί προσκλήσεις, ή τέλε- τη... όλα αυτά θα σάς κουράσουν πάρα πολύ και θα απαιτήσουν ένα χρονικό διάστημα.

Ζαλιζότανε πρώτος αυτός στην τόσον σύντομη προθεσμία, ενώ εκείνη φαινότανε να τὸν κυ- τάζει με ήμερία.

—'Αλλά ναι, ἀνεφώνησε ή νέα. 'Όλα μπορούν να έτοιμα- σθούν για τὴν ήμερομηνίαν αὐ- τήν. Οί τουαλέττες μου, τὰ α- σπρόρουχα μου παρηγγέλθησαν.

Οί προσκλήσεις μπορούν να σταλούν ἀμέσως μόλις δοισθῇ ή ήμερομηνία, αὐριοι π.χ. 'Όσον ἀφορὰ τὰ λοιπὰ υπάρχουν μεγάλοι οίκοι στὸ Παρίσι, πού ἐπιφορτίζονται με όλες αὐτές τις λεπτομέ- ρειες. Είναι πολύ λιγώτερο κουραστικό και πὺ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ νὰ τὰ κάνη κανείς μόνος του.

—Ναι, πραγματικῶς, ἀν προτιμάτε νὰ τὰ ἀναθέσετε σέ ἄλλους...

Ἐξελήσθε τοὺς βλεπε αὐτὴν τὴν νέαν ἑκατομυριοῦχον νὰ ἀνησυχῇ τόσο λίγο για τις διάφορες ἀσχολίες ἐνὸς γάμου.

Φαινότανε μαλιστα νὰ ἐνδιαφέρεται τόσο λίγο για τις τελε- τές πού προηγούνται τῆς ήμέρας τῶν γάμων. Τis τῆς ὑπενθύμισε χαμογελοῦσα.

—Και οί ἐπίσημοι ἄρραβῶνες, τὸ συμβόλαιον, ή ἐκθεσις τῆς προικός, ὁ πολιτικός γάμος; τὰ σκεφθήκατε όλα αὐτά;

—'Όχι! ὁμολογῶς ἐκείνη εὐλαχρινά. 'Αλλά αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σημασία. Πενθὼ τὴν ἐκ μητρὸς μάρμην μου, πού πέθανε πρὸ τεσσάρων μηνῶν και εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τηρήσωμεν μιὰ μεγάλη ἐπιφυλακτικότητα. 'Όσον ἀφορὰ τὸ δειπνον τῶν ἄρραβῶ- νων, αὐτὸ θὰ γίνη μεθ' αὐτοῦ βράδυ.

—'Α! δέχομαι ἐκείνος, δὲν τὸ ἤξερο.

Ἐμεδίωσε εἰρωνικά. Εὗρισκε χαριτωμένην τὴν ἄγνοιαν στὴν ὁποίαν τὸν εἶχε ἀφήσει γι' αὐτὸ τὸ σημαντικό γεγονός.

Ἐκείνη ἐφάνη ὅτι ἐξεπλήγη.

—'Αλήθεια ὁ θεὸς μου δὲν σὰς εἶπε; 'Απεφάσισε τὸ δει- πνον αὐτὸ ξαφνικά. Θὰ εἰμεθα ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ.

—Θὰ γίνη ἐπίσης ἕνα σουαρέ; ρώτησε με τὸ ἴδιο σκεπτικό του ὕψος.

—Μάλιστα, ἕνας χορός, μιὰ συναυλία δὲν ἤξεύρω καλά καλά, τί ἄλλο ἀκόμη. Οί φίλοι μόνον, 200 πρόσωπα τὸ πολύ.

Ἐκείνος σιωποῦσε, μὴ θέλοντας νὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τις σκέψεις πού τοῦ προκαλοῦσε ή ὑπερφηανία του.

—'Αραγε εἶναι ὑπολογισμὴ ή γνώμη ἐνὸς μνηστήρος πού εἶναι ἀπάνταρος; 'Υπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀποφασίσουν μαζί του για τις ήμερομηνίες ή τις ἐτοιμασίες μιᾶς γιορτῆς, ἀφοῦ δὲν πληρώνει αὐτός;

Πραγματικῶς εἶτε ὁ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιτ ἀποφάσισε όλα αὐ- τὰ, εἶτε ή ἀνηψία του, τὸ γεγονός ἦταν ὅτι δὲν πολυστενωχωροῦν- της, ή Ζιλμπέρτ ἐξακολούθησε.

—'Ε, ὡ δὲν τὴν ἤθελα τὴν γιορτὴ αὐτή. Προφασίζομαι τὸ πένθος μου. 'Αλλ' ὁ θεὸς μου δὲν ἦταν με τὴν γνώμη μου. 'Ι- σχυρίσθη ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἔλεγε ὅτι παντρεύομαι μυστικά σὰν μιὰ κόρη ἐνοχός, πού πντρεύεται τὸν συνένοχό της.

—'Ο κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιτ ἔχει δίκαιον, παρετήρησε ὁ Ντὲ Φραγκόν. 'Η οἰκογενειακή σας κατάσταση σὰς ὑποχρεώνει νὰ ὑ-

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ποστήτε μερικὲς κοσμικὲς ἀγγα- ρείες. Δὲν μπορείτε νὰ τῆς ἀπο- φύγετε.

—Τότε, ἀφοῦ και σεις εἰσθε τῆς γνώμης του, δὲν ἔχω παρὰ νὰ ὑποκύψω πρὸ τῶν δύο θελή- σεων σας.

Τὴν στιγμή ἐκείνη μῆκε ὁ Ντὲ λὰ Σαπονάιτ. Καί εἶπε.

Γρήγορα στὸ τραπέζι, παι- διὰ μου! θὰ μιλήσωμε, τρώγον- τας. Πρὸ ὀλίγου ἀπεφάσισα πολ- λά πράγματα για τὸ ζήτημά σας.

IX

—'Επὶ τέλους, ἐξαδέλφη μου,

πόρτα σας. 'Ἦρθα τρεῖς φορές και κύλησα ἀδίκαια τὴν

—'Αν δὲν σὰς ἀπήνησα, ὠραίῃ μου ἐξαδέλφε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἤμουν ἐδῶ. Ἐκτὸς ἀν, ἐπρόσθεσε λί- γο κοροϊδευτικά, ἐκτὸς ἀν με ὑποπτεύεσθε ὅτι δὲν θέλησα νὰ σὰς δεχθῶ.

—Μὰ τὴν πίστην μου, ἀπήνησε ὁ Ντὲ Φραγκόν, λίγο θυμω- μένα δὲν ἤξερα καλῶ—καλὰ τί νὰ ὑποθέσω. Καί για νὰ εἰμαι σίγουρος ὅτι θὰ σὰς βρῶ σήμερα, ἐξήτησα και πῆρα μιὰ ἀδεια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπέτρεψε νὰ φθάσω σίτι σας σὲ ὦρα πού δὲν με περιμένετε.

—Εἰσθε ἕνας εὐτυχισμένος θνητός, Ροδόλφε, εἶπε ή γυναίκα, χωρίς νὰ συγκινηθῇ για τὴν αὐθάδη ὑπόψιν. 'Ο κ. Ντὲ λὰ Σα- πονάιτ θὰ κατάρθωνε νὰ σὰς στείλῃ στὸ φεγγάρι, ἀν ἤξερε ὅτι θὰ ἐδέχετο αὐτὸ τὸ ταξίδι σας ὁ συνταγματάρχης.

—Λυοῦμαι πού θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὸ λάθος σας αὐτὸ, ἐξα- δέλφη μου, ἀπήνησε ψυχρὰ ὁ κ. Ντὲ Φραγκόν. Τὴν ἀδεια σή- ἀν δὲν μπορούσε νὰ ἐγκαταλείψω τὸς Βερσαλλίας κατὰ τὸ διά- στημα τῆς ήμέρας, τότε θὰ φύλαγα φρουρὸς ὅλη τὴν νύκτα μπρὸς στὴν πόρτα σας μάλλον, παρὰ νὰ μὴ σὰς ἰδῶ.

—Εἶναι λοιπὸν τόσο βιάστικό ἐκείνο πού ἔχετε νὰ μοῦ εἰ- πῆτε;

—'Υπερβολικά. Καί καθήμενος μόνος του ἀφοῦ ή γηραιά συγγενής του δὲν τοῦ προσέφερε καθίσμα, παρετήρησε σαρκαστικά.

—'Εγκαθίσταμαι σίτι σας, ἐξαδέλφη μου.

—Τὸ βλέπω, ἀπήνησε ἐκείνη γελώντας. Εἰσθε ἀπὸ κείνους πού δὲν κάνουν ποτὲ μιὰ ἀνοησία μισή.

—'Ανεπήδησε, —Εἶναι ἀνοησία τὸ νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἰδῶ;

—'Όχι! ἀλλὰ μαντεύω... Βρίσκετε τὴν μουσική πολὺ ὠραία και πρὶν τὴν βάλετε στὰ δόντια σας, ἔρχεσθε νὰ με ρωτήσετε σὲ ποιά σάλτσα τὴν βούτηξαν. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀνοησία.

—Δὲν βλέπω γιατί; διεμαρτυρήθη. 'Η ἀξιοπρέπεια μου.

—'Αρῆστε, λοιπὸν, νὰ κοιμηθῇ ή ἀξιοπρέπεια σας, ἀγαπητὴ ἐπένετε. Λησμονεῖτε ὅτι πρὸ ήμερῶν εἰσθε πεινασμένος και θὰ πεθαίνατε. Σὰς ἐχρειάζοντο 25.000 φρ. τὴν ἰδία ήμέρα ή δὲν ὑπῆρχε ψευτικὴ ἀξιοπρέπεια διαν μοῦ τὸ ζητήσατε και τὸ κομμάτι, δὲν ἔχει γεύση. Τώρα πού τὸ χρέος ἐπληρώθη, εἰσθε ἐ- στενοχωρία για τὴν πληρωμὴ τοῦ χρέους πού ἔχω ἀναλάβει για σας.

—Παρτὸν, διεμαρτυρήθη ὁ νέος με ἀγανάκτηση. Μαῦ ἀποδι- δετε διαθέσεις, τις ὁποῖες δὲν ἔχω.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Τότε τί ἔρχεσθε νὰ ζητήσετε ἐδῶ; 'Ο κ. Ντὲ λὰ Σαπο- νάιτ δὲν μοῦ ἔκρυψε ὅτι δὲν περιποιεῖσθε τὴν ἀνηψίαν του. 'Υ- περρεσθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς πάρῃ ἀπὸ τις Βερσαλλίες.

—'Ακριβῶς γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἔρχομαι νὰ σὰς βρῶ.

—Δηλαδή; εἶπεν ή γραιά με δυσπιστία.

—Πρέπει νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς ἐξηγήσεις.

—'Η ἀνοησία πού εἶπατε. Θέλετε νὰ μάθετε τὴν σάλτσαν;

—'Ε, λοιπὸν μάλιστα! στὸ κάτω—κάτω, εἶναι πολὺ φυ- σικό.

—'Ο Ντὲ Φραγκόν ἐνευρίαζε. Καί ὅμως εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν ἑαυτὸν του νὰ μείνῃ ἥρεμος και νὰ ἀναγκάσῃ ψυχρὰ τὴν Σοφίαν νὰ ἐξηγηθῇ. 'Αλλά ή εἰρωνεία τῆς γεροντοκόρης τὸν ἐξη- ρεθίζε.

—Ξέρετε ὅτι οί ἄρραβῶνες γίνονται αὐριο;

—Αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ ἐνωρίς, ἀπήνησε ἐκείνη με ἱκανοποίηση.

—Αὐτὸ ὅμως φαίνεται σὲ μένα πάρα πολὺ βιαστικό.

—Πάντοτε ή ἴδια ἀποψὶς σας. 'Ενα ὠραῖο γλύκισμα.

—'Αλλά, ἐπὶ τέλους, τί κρύβει μιὰ τέτοια βιασύνη;

—'Η Ζιλμπέρτ δὲν' σὰς τὸ εἶπεν; ρώτησε ή γρηά ἐπιφυ- λακτικά.

—Μιῦκανε ὑπαινιγμὸν τῆς ἀσυμφωνίας της με τὸν Σαπονάιτ. Βιάζεται νὰ βρεθῇ μοῦρα του.

—Τὴν καταλαβαίνω λιγάκι. Φαίνεται πὺς δὲν εἶναι βολικός καθε ήμέρα ὁ κηδεμόν.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιολογία, παρετήρησεν ὁ ντὲ Φραγκόν ἀ- νασχηκόντας τοὺς ὤμους. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφύγῃ ἕνα θεῖον αὐστηρόν, χωρίς μ' αὐτὸ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ συνδέσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν μ' ἕνα ἀνθρώπον, πού δὲν ἀγαπᾷ... τὸν ὁποῖον ἴσως θὰ περι- φρονούσε... Γιατί δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τὸ ὕψος, ὅτι τρέφει μεγά- λη ἐκτίμηση για μένα, ή Ζιλμπέρτ σας.

—Ἐδῶ σὲς στ' ματῶ, ὠραίῃ μου, ἐξαδέλφε, διεμαρτυρήθη ή Σοφία ντὲ Φραγκόν με ἀγανάκτηση. 'Η μνηστὴ σας εἶναι πολὺ ὑπερήφανη! αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια ἀναμφισβήτητη. 'Αλλά δὲν θὰ σὰς ἐδέχτο, ἀν εἶγε και τὴν ἐλαχίστη περιφρόνηση για τὸν χα- ρακτήρη σας.

—Τὸ εἰ τι συμβαίνει; Πιστεύετε, πραγματικά, ὅτι δὲν τῆς εἰ- μαι ἀντιπαθής;

—Καθόλου! Μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε ή ἴδια.

—Γιατί τότε μένει σὲ τόσην ἀπόσταση;

—Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ πέσῃ στὸ λαιμό σας!

Εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ σεβασθῇ τὴν γυναικεία ἀξιο- πρέπεια.

—'Αλλά ή ψυχρότης της; 'Η θλίψις της; Οί ἀ- διάφορες σιωπές της; Καί εἶπαι αὐτὴ ή βιασύνη;

Ἐκανε κάποια κίνηση θλιβερῆς ἀδυναμίας,

Ἦτο γεμάτος ἀπὸ καλὴν θέλησιν για νὰ τελειώ- σῃ τὸν γάμον αὐτόν. τὸν ὁποῖον εἶχε δεχθῇ σὲ μιὰ στιγμή ήθικῆς ἀγωνίας! 'Ἦτο μάλιστα διττειμέ- ος νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν τὴν νέαν, τῆς ὁποίας ή φυσικὴ ἰσχύς ἀνταπεκρίνετο στὰ γούστα του! 'Αλλά θὰ εἶλε της τὸ νὰ μὴν ἐλευθερᾷ, με κάθε πνευματικὴ ή- ρεμία και ὅχι ὑπὸ τὴν ἀποδαρουντικὴν ἐπιρροὴν μιᾶς ἀβεβαιότητος, πού ἀνεπένετο ἀδιάκοπα.

—Σὰς βεβαίῳ, ἐξαδέλφη μου, ὅτι πολὺ στε- οχωροῦμαι με τὸν γάμον αὐτόν. Τὸ μυλὸ μου ριζάζεται, κάνει ὑποθέσεις πολὺ δυσαρεστες για ἕνα και ὕβριστικὲς για τὴν μνηστὴν μου. Αὐτὸ ἐν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν τὸν ἐπλησίασε και ἔ- ρλε στοργικά τὸ χεῖρ της στὸν ὤμὸν του.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ τὰ βασανιστή- ῖα σας, Ροδόλφε, εἶπε με συμπάθεια, πού δὲν ταν προσποιητὴ, γιατί οί ἐπαναστάσεις τοῦ με- ἴλου αὐτοῦ παιδιοῦ, τῆς ἦσαν προσφιλεῖς. 'Ε- ἴτε τὴν τύχην νὰ παντρευθῇ με πλουσίαν κλη- νόμον. 'Όλοι οί ἄνδρες τρέχουν πίσω ἀπὸ ἕνα πρόμιον γάμον και πολὺ λίγοι τὸν ἐπιτυχαίνουν. ἀφοῦ ή τύχη σὰς ἱκανοποιεῖ, γιατί νὰ μὴν τὸ ἡρεσθε;

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

—Γνωρίζετε με, ἐξαδέλφη μου, πού σὰς ἠρώων τόσο ἀσχημα τις προσπάθειες

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

—Γνωρίζετε με, ἐξαδέλφη μου, πού σὰς ἠρώων τόσο ἀσχημα τις προσπάθειες

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

—Γνωρίζετε με, ἐξαδέλφη μου, πού σὰς ἠρώων τόσο ἀσχημα τις προσπάθειες

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

—Γνωρίζετε με, ἐξαδέλφη μου, πού σὰς ἠρώων τόσο ἀσχημα τις προσπάθειες

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

—Γνωρίζετε με, ἐξαδέλφη μου, πού σὰς ἠρώων τόσο ἀσχημα τις προσπάθειες

—Διότι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα κατὰ τοῦ ἐρήφανου και εὐαίσθητου χαρακτήρος μου! ὠ- λόγησε ταπεινά. Εἶναι δυνατότερο ἀπὸ να 'Η ἀξιοπρέπεια μου ἐπαναστατεῖ, ἴσως ρίς λόγον. Μοῦ φαίνεται ἐπίσης ὅτι και συνειδήσεις μου διαμαρτύρεται και ὅμως ἔχω τίποτε για τὸ ὁποῖον νὰ κατηγο- ρῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔος στὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐπληρώσατε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

σας!... 'Ασφαλῶς θὰ σὰς φαίνωμαι ἕνας ἀδαὴς ή ἕνα παιδι ή ἕνα ἀχάριστος!... 'Αλλά εἰκοσι φορές τὴν ήμέρα μούρχεται ή ἐπιθυ- μία νὰ τὰ στείλω όλα στὸ διαβολο.

—Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη ἀνοησία, Ροδόλφε, για τὴν ὁποία θὰ λυπόσαστε σ' ὅλην σας τὴν ζωὴν.

—Μάλιστα... Τὸ λέω κι' ἐγὼ στὸν ἑαυτόν μου συχνά. Νὰ γιατί ἐπέμεινα νὰ σὰς ἰδῶ. Πρέπει νὰ μοῦ βγάλετε ἀπὸ μέσα μου τὴν ἀμφιβολία πού με βασανίζει.

Ἦ γηραιή γυναίκα ἔμεινε για μιὰ στιγμή σκεπτική.

—Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε.

—Τοὺς πραγματικούς λόγους, οί ὁποῖοι συνέτειναν νὰ γίνω δε- κτός στὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν ἐκύτταζε τὸν ἐξαδέλφον της με ἀνησυ- χίαν. 'Η ἐρεθισμένη μορφή τοῦ νέου τὴν ἔκανε νὰ φοβητὰ μιὰ ἐκρηξή. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ φρόνιμα, ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Καί περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ή γηραιή γυναίκα ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός, πού θὰ ξανάβαζε τοὺς ντὲ Φραγ- κόν στὴν παλὰ τους λάμψη.

—Τὴν ἀνάγκην νὰ παντρευθῇ ή Ζιλμπέρτ τὴν ἀφησε νὰ φα- νῇ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. 'Υπάρχει τελεία διάστασις μεταξὺ αὐτῆς και τοῦ κηδεμόνος της.

—'Απὸ τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῶν γονέων της;

—Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε.

—Τοὺς πραγματικούς λόγους, οί ὁποῖοι συνέτειναν νὰ γίνω δε- κτός στὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν ἐκύτταζε τὸν ἐξαδέλφον της με ἀνησυ- χίαν. 'Η ἐρεθισμένη μορφή τοῦ νέου τὴν ἔκανε νὰ φοβητὰ μιὰ ἐκρηξή. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ φρόνιμα, ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Καί περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ή γηραιή γυναίκα ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός, πού θὰ ξανάβαζε τοὺς ντὲ Φραγ- κόν στὴν παλὰ τους λάμψη.

—Τὴν ἀνάγκην νὰ παντρευθῇ ή Ζιλμπέρτ τὴν ἀφησε νὰ φα- νῇ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. 'Υπάρχει τελεία διάστασις μεταξὺ αὐτῆς και τοῦ κηδεμόνος της.

—'Απὸ τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῶν γονέων της;

—Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε.

—Τοὺς πραγματικούς λόγους, οί ὁποῖοι συνέτειναν νὰ γίνω δε- κτός στὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν ἐκύτταζε τὸν ἐξαδέλφον της με ἀνησυ- χίαν. 'Η ἐρεθισμένη μορφή τοῦ νέου τὴν ἔκανε νὰ φοβητὰ μιὰ ἐκρηξή. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ φρόνιμα, ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Καί περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ή γηραιή γυναίκα ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός, πού θὰ ξανάβαζε τοὺς ντὲ Φραγ- κόν στὴν παλὰ τους λάμψη.

—Τὴν ἀνάγκην νὰ παντρευθῇ ή Ζιλμπέρτ τὴν ἀφησε νὰ φα- νῇ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. 'Υπάρχει τελεία διάστασις μεταξὺ αὐτῆς και τοῦ κηδεμόνος της.

—'Απὸ τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῶν γονέων της;

—Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε.

—Τοὺς πραγματικούς λόγους, οί ὁποῖοι συνέτειναν νὰ γίνω δε- κτός στὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν ἐκύτταζε τὸν ἐξαδέλφον της με ἀνησυ- χίαν. 'Η ἐρεθισμένη μορφή τοῦ νέου τὴν ἔκανε νὰ φοβητὰ μιὰ ἐκρηξή. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ φρόνιμα, ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Καί περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ή γηραιή γυναίκα ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός, πού θὰ ξανάβαζε τοὺς ντὲ Φραγ- κόν στὴν παλὰ τους λάμψη.

—Τὴν ἀνάγκην νὰ παντρευθῇ ή Ζιλμπέρτ τὴν ἀφησε νὰ φα- νῇ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. 'Υπάρχει τελεία διάστασις μεταξὺ αὐτῆς και τοῦ κηδεμόνος της.

—'Απὸ τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῶν γονέων της;

—Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε.

—Τοὺς πραγματικούς λόγους, οί ὁποῖοι συνέτειναν νὰ γίνω δε- κτός στὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

Ἦ Σοφία ντὲ Φραγκόν ἐκύτταζε τὸν ἐξαδέλφον της με ἀνησυ- χίαν. 'Η ἐρεθισμένη μορφή τοῦ νέου τὴν ἔκανε νὰ φοβητὰ μιὰ ἐκρηξή. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ φρόνιμα, ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Καί περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ή γηραιή γυναίκα ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γά

Ἡ ἀπέραντη σάλλα, ἡ συνήθως αὐστηρὴ μὲ τὶς βαρεῖες τοιχογραφίες, φαινόταν ἀπὸ μὲν ἐκτυφλωτικὴ ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τοῦ χρυσοῦ τῶν ἀνθίνων καὶ φωτεινῶν στεφάνων τῶν διεσκορπισμένων κατὰ χιλιάδας ὡς καὶ τὶς πρὸ μικρότερες γουβίτσες.

Ἀπὸ τὸν ἡλεκτροφωτιστὸν θόλον, ἕνα σπινθηροβόλημα φωτεινῶν τῶνων ἐπεφτε καὶ ἐπνιγε τὶς γυναῖκες μὲ τὰ νεκρολὲ καὶ τοὺς ἀνδρες μὲ τὰ φράκα.

Στοὺς παράξενους ἤχους μιᾶς ἐξωτικῆς ὁρχήστρας, ἡ ὁποία εἴπαζε πυρετώδη καὶ ἐκνευριστικὰ βάλς, οἱ ἐξώμες τουαλέττες, οἱ στενά σφιγμένες μὲ μαῦρα κοστούμια, περιστρέφοντο μὲ μιὰ τέλεια ἀρμονία κινήσεων ὀλισθηρῶν καὶ εὐλυγίστων.

Σταματημένους στὸ ἀνοιγμά ἐνός παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἐκρυβαν ἐν μέρῳ βαρεῖα παραπετάσματα, ὁ Ροδόλφος παρηκολούθει μὲ ρεμβώδεις μᾶτι τὰ ζευγάρια ποὺ χόρευον.

Ἀπαράτητον νευρόσπαστον τῆς κοσμικῆς κωμωδίας, ὁ ὁποῖος ἐπαίετο ἀπὸ δῶ καὶ μερικῆς ἡμέρας, αἰσθάνετο ὅτι ἦταν ἐκεῖ σὺν θεατῆς μαζί καὶ ξένος, πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐξ αἰτίας του.

Μὲ ἀήδεια θυμότανε τὴν ὑποδοχὴ, τὴν ἐπίσημη παρουσίαν, τὰ ἀόριστα λόγια, ποὺ ἀντήλλαξε μὲ τὴν μνηστὴ του, ὁ ὁποῖος καθότανε στὸ πλευρὸ του στὸ τραπέζι κατέλως τὰ ὑπερβολικὰ κομπλιμέντα, τὰ ὁποῖα καθέννας ἐνόμιζεν ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ κάνει καὶ μιὰ ἀληθινὴ κούρασις τὸν εἶχε πιάσει μὲ τὸ νὰ ὑποστῇ διὰ αὐτὰ χωρὶς κέρει καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Ποτέ, ἀπὸ τότε, ποὺ ἤλθε στὴ Λεωφόρο Ἰωνά, δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τόσον ξένου καὶ τόσον ἀπομακρυσμένου ἀπὸ τὴν Ζιλμπέρτ, ὅσον τὴν βραδυνά αὐτή, ποὺ ὁ καθέννας εὐχαριστεῖτο νὰ ἐνώνῃ τὰ δυὸ ὀνόματά τους καὶ νὰ κολακεύῃ τὴν ἐνώση τῶν πεπρωμένων τῶν.

Ἀπὸ μακρὰ παρατηροῦσε τὴν νέα, ἡ ὁποία, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς αἰθούσας, μιλοῦσε ζωηρὰ σὺν μέσῳ ὁμάδῳ γυναικῶν, ποὺ τὴν περιτριγύριζαν,

Τοῦ φαινότανε πολὺ ὠραία μὲ τὸ ἀπὸ λευκὴ μουνσελίνα φόρεμά της, τὸ ὁποῖον τὴν περιέβαλλεν ὅπως ἕνα διαφανὲς σύννεφο. Ἀντελαμβάνετο ὅτι ἦτο ἐλκυστικὴ καὶ ἀξία νὰ ἀγαπηθῇ τρελὰ... Γαί ὅμως κάποιος συλλογισμὸς τὸν κρατοῦσε καὶ δὲν ἄφηνε τὴν ψυχὴ του νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ λογικὸ του.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἦτο ἡ σάνις σωτηρίας, ποὺ τοῦ παρουσιάσθη σὲ μιὰ κρίσιμη ὥρα. Ἐξ ἀνάγκης ἐδέχθη νὰ τὴν μπάσῃ στὴ ζωὴ του. Ἀλλά, παρ' ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη, ποὺ ὀφείλε νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτήν, ἡ νέα ἔμενε γι' αὐτόν, ἐκείνη τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπέβαλλαν, ἐκείνη τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε διαλέξει ὁ ἴδιος, ἐκείνη, πρὸ παντός, ἡ ὁποία φαινότανε νὰ περιφρονῇ τὶς μετριοφρονες προσπάθειές του νὰ συμφιλιωθοῦν.

Στὶς λίγες συναντήσεις τῶν, ποὺ ἐφεραν τὸν ἕνα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴ πρώτη συνομιλία τῶν, τίποτε δὲν εἶχεν ἀναπηδήσει μετὰ τῆς Ζιλμπέρτ καὶ αὐτοῦ, γιὰ νὰ σφίξῃ τὸν δεσμὸν ποὺ θὰ τοὺς ἔνωεν.

Ἡ ἐπίσκεψίς του στὴν Σοφία ντὲ Φραγκὸν εἶχε διαλύσει ἐντελῶς τὶς ἀνησυχίες τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχε προσεγγίσει πρὸς τὴν νεάνιδα, τῆς ὁποίας ὁ κλειστός καὶ μελαγχολικὸς χαρακτήρας δὲν ἦτο πρόσφορος σὲ αἰσθηματικὴς διαχύσεις.

Ὁ Ροδόλφος θέλησε νὰ αἰσθανθῇ γιὰ τὴν μνηστὴ του κατὰ τὸ ἄλλο, παρὰ ἀδιαφορίαν. Θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τὴν μπόρεσε νὰ αἰσθανθῇ ἕνα καλλίτερον αἰσθημα καὶ τὸν ἐφθανε ἕως αὐτὴν, γιὰ τὴν καὶ ἐκείνη δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ μπόρῃ ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐτόν.

Πραγματικὰ παρατηροῦσε ὅτι ἐβάδιζαν πρὸς τὸν γάμον καὶ οἱ δυὸ τους, σὺν δυὸ κατάδικοι δεμένοι μὲ τὴν ἰδίαν ἀλυσίδα, τοὺς ὁποίους καμμιά συγγένεια δὲν ἐνώνει καὶ ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποστοῦν, χωρὶς διαμαρτυρίαν, τὴν μοῖραν ποὺ τοὺς ἐπέβαλλαν.

Ἐμφανικὰ ἀνεκρίθησαν.

Ἡ θεία Σοφία, ἡ γηραιή συγγενὴς του, ἦταν ἐμπρός του.

—Γιατὶ νὰ βρῆσαι τὸν τὸν παράμερα, ὥρατὶ μου ἐξαδέλφει;

Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ πένθιμο ὄψος;

2184

Ἐρχότανε σὲ κακὴ στιγμὴ. Οἱ σκέψεις τοῦ Ροδόλφου δὲν τὸν προδιέθεσαν νὰ κἀν καλὴν ὑποδοχὴν σ' ἐκείνη, ποὺ εἶχε προετοιμάσει τὸν γάμον του. Ἐξενηριόθη, ποὺ τὴν εἶδε δίπλα του καὶ ἀπὸ τῆς μ' ἕνα εἰρωνικὸ σαρκασμὸ, ποὺ εἶχε κατὰ τὸ ἐπιθετικόν.

—Τί χαρὰ! Εἶμαι συντετριμμένος ἀπὸ εὐτυχία.

—Τὸ ἐλπίζω πολὺ! Ἡ Δίς Ζιλμπέρτ εἶναι θελκτικὴ καὶ ὅλος ὁ κόσμος σὰς ζηλεύει.

—Ναί, ἡ περιουσία της ἀκτινοβολεῖ γύρω της.

Ἡ γηραιὴ γυναῖκα κούνησε τὸ κεφάλι της δυσαρεστημένη.

—Εἶσθε πραγματικὰ ἀχάριστος, ἦ, πιδ ἀκριβέστερα, ἕνας μεγάλος ἐγωιστής. Κυριευμένος ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἔχετε κατὰ τὴν ἀξίαν, δὲν μπορεῖτε νὰ δῆτε τὴν καλὴ ὄψιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἡ Ζιλμπέρτ ἀξίζει νὰ πάρῃ ἕνα σύζυγον καλλίτερον, ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀξιωματικὸν ἀπένταρον καί, ἐπὶ πλέον, καταχρεωμένον! Πιστέψτε με, πτωχέ μου φίλε, ὅτι πρέπει ν' ἀφήσετε αὐτοὺς τοὺς ἱπποτικούς ἐνδοισμούς σας! Θὰ γινώσαστε μ' αὐτὸ πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ θὰ κινδυνεύετε νὰ δῆτε νὰ πετάξουν τὰ ἑκατομύρια, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρεσθε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσον θέλετε ν' ἀφήνετε νὰ φαίνεται.

Ἰκανοποιημένη μὲ τὴν ἐκτόξευσιν, ἐπάνω του, αὐτοῦ τοῦ ὠραίου μπουκέτου τῶν κομπλιμέντων, τὸν ἄφησε μ' ἕνα μικρὸ ξερό γέλιο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τριγμὸν χροτάλων.

Ὁ Ροδόλφος δὲν βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράξενη καὶ αὐθάδη ἐπίθεση. Μιὰ γυναικεία φωνή, τῆς ὁποίας ἀρχίζε πιά νὰ γνωρίζῃ τὶς ἀγέρωχες κάμψεις, ἀντήχησε πίσω του.

—Δὲν εἶναι εὐχάριστη ἡ ἐξαδέλφη!

ἔλεγε ἡ Ζιλμπέρτ, ποὺ ξεφύτρωσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἄγνωστον ἀπὸ ποῦ.

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν αἰσθάνθηκε ὅτι ὠχριοῦσε. Τουλὰχιστον, μιὰ τέτοια βεβαίωσις γεννήθηκε στὸ μυαλὸ του.

—Θὰ τ' ἀκουσε ὅλα, σκέφθηκε.

Ἡ ἀνδρική του φιλοτιμία μάντευε μὲ τὴ σκέψη αὐτή. Ἐπηρεασμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ κτύπημα τῶν κακῶν λόγων τῆς γηραιῆς γυναίκας φανταζόταν ὅτι θὰ ξαναγινόταν γελοῖος καὶ πάλι μπροστὰ στὴ Ζιλμπέρτ.

Ἀνίκανος νὰ προφέρῃ λέξη, γύρισε πρὸς τὴ νέα.

Μ' ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο στὰ χεῖλη, τὰ φρύδια διεσταλμένα σὲ ἐκφραση μιᾶς φανερῆς περιφρονήσεως, κοιτοῦσε τὴν Σοφία, ποὺ ἀπομακρυνόταν. Ἐπειτα γιγὰ σιγὰ γύρισε πρὸς τὰ χεῖλη της στὸν Ροδόλφο, χωρὶς τὸ διασκεδαστικὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν της ν' ἀλλάξῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δυὸ νέοι ἀλληλοεξετάσθηκαν μὲ περιέργειαν καὶ ἔαφνικὰ τὸ γέλιο τῆς Ζιλμπέρτ ἀκούσθηκε σκεδὸν παιδικόν, πρᾶγμα ποὺ προκαλέσει στὸν ἀξιωματικὸν τεραστίον ἐκπλήξη γιὰ τὴν ἦσαν συντηρημένους νὰ τὴν βλέπῃ πάντα θλιμμένην.

—Σὰς νοθετοῦσε, νομίζω. Ἦταν πολὺ ἀστείον! Τὴν ἀκούγατε σασιτισμένους καὶ κολλημένους στὴν θέση σας. Κύριε ντὲ Φραγκὸν, ἐμπρός, συρθῆτε στὰ γόνατά μου, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσετε. ἔχει τόσο εὐμενικὰ αἰσθήματα, ὥστε τῆς τὸ χρώστανε αὐτό.

Παρὰ τὸ ἔαφνικὰ πονηρὸ ὄψος τῆς νέας, δὲν χαλάρωσε τὴν στάση του καὶ ἡ ὀρίση, ἂν στὰ λόγια της αὐτὰ ὑπῆρχε περισσότερη εἰρωνεία παρὰ ἀφέλεια.

—Δὲν ἔχω γονατίσει παρὰ μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα μονάχα!

Εἶπε αὐστηρά.

—Καὶ ποῖα ἦταν αὐτή;

—Ἡ μητέρα μου.

—Ὅταν εἰσαίτε πολὺ μικροί;

—Μάλιστα! Τὴν ἔχασα πολὺ νέαν καὶ πέρασε πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε...

Ἐπεκράτησε κάποια σιγὴ. Ἐπειτα ἡ Ζιλμπέρτ ρώτησε, σχεδὸν προκλητικὰ:

—Καὶ ἐμπρός μου δὲν θὰ γονατίσετε, ἀλήθεια;

—Ὁχι!

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΣ ΡΕΪΦ

Ἀκόμα κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφεύγουν νὰ ἐπαινοῦν ὁμολογοῦσαν ὅτι ὁ Μπράντ ἦταν μεγάλος ζωγράφος. Οἱ ἐμπειρογνώμονες συμβούλευαν τοὺς συλλέκτας νὰ ἀγοράζον τὰ ἔργα του κι' ὅταν ἐξέθετε, εἶχε πάντοτε τεραστίαν ἐπιτυχία.

Καὶ ὅμως δὲν εἶχε δουλειές. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου προτιμοῦσε τὸν κατὰ πολὺ κατώτερό του Ἐμερσον. Γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μπράντ εἶχε δημιουργηθῇ ἕνας θρύλος. Στὴν ἀρχὴ ψιθυριστὰ, ὕστερα μὲ περισσότερη σαφήνεια καὶ τέλος, κατηγορηματικὰ, ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι ὁ Μπράντ ἦταν ἐπικίνδυνος ζωγράφος.

—Ἐπικίνδυνος; τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ἀγγεντινῆς μιὰ ὠραιότατη κυρία, —τὴν κυρία ΡεΪφ—ποὺ ἦταν γνωστή γιὰ τὴν ἀπόλυτη ψυχρότητά της καὶ ἔλλειψη κάθε αἰσθηματός.

—Μάλιστα, ἐπικίνδυνος, ἀπήντησε ἡ κυρία ΡεΪφ. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ζωγραφίζει ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸ μυστικὸ του.

—Ἀ! καὶ τί σημασία ἔχει;

—Δὲν ἔχει σημασία! Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ πραγματικὴ ταυτότητά του. Ἐσεῖς θὰ τὸ θέλατε, παραδειγματὸς χάριν;

—Θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλη μου τιμὴ.

—Ναί. Δὲν τὸ πιστεύω.

Τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός ἦταν ὁπωσδήποτε ὅτι κανένας δὲν πῆγαινε στὸν Μπράντ. Ἐνας γενικὸς φόβος κρατοῦσε ὅλους μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον καλλιτέχνη. Κι' αὐτὸς τὸ εἶχε μεγάλο καὶ μὴ ὀικονομικὴ του κατὰστασις ἦταν φορικτὴ.

—Πᾶω χαμένος! ἔλεγε στὸν φίλο του Λεβίτ, στὸν διάσημο δημοσιογράφον. Κανένας καλὸς πελάτης δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔλθῃ σὲ μένα.

—Ναί, ἀλλὰ ζωγράφις περίου τὸ πορτραῖτο τοῦ ἐπισκόπου Οὐάτερλῶου καὶ τῆς λαίδης Η.

—Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ παραπονοῦνται τώρα, ὁ μὲν ἐπίσκοπος ὅτι τὸ πορτραῖτο ἐκεῖνο ἐγίνε ἀφορημὴν μὴ προαχθῇ ἀρχιεπίσκοπος, ἡ δὲ λαίδη, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ποὺ τῆς εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἐπὶ εἰκοσι χρόνια, κυττάζει τώρα μὲ ὑποψία τὸ μεγάλο του παιδί, ἀμφιβάλλοντας ἂν εἶναι δικό του.

Ὁ δημοσιογράφος Λεβίτ ἐφυγε μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ βοῇ ὅπως δὴ ποτε μιὰ θαρραλέα προσωπικότητα, ποὺ θὰ δεχόταν νὰ ποζάρῃ μπροστὰ στὸν Μπράντ. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα τηλεφώνησε στὸν καλλιτέχνη.

—Σοὺ κάνει ἡ κυρία ΡεΪφ;

—Ἡ κυρία ΡεΪφ! Ὁρισμένως, εἶναι ἀρετὰ γνωστὴ στὴν ἀνώτερη κοινωνία τοῦ Λονδίνου. Ἀλλὰ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρουσιάσω τὸ πορτραῖτό της στὴν ἐκθεσὴ;

—Μεῖναιμε σύμφωνοι γι' αὐτὸ.

Ἡ ἐργασία ἀρχισε τὴν ἐπομένη μέρα. Ἡ κυρία ΡεΪφ ἀπεδείχθη ἐξαιρετικὰ ὑπομονητικὴ. Πόσαρ ἐπὶ μέρες ὀλόκληρες, χωρὶς νὰ ἐκνευρίζεται καὶ πρὸ παντός, συμμορφώθηκε πρὸς τὸν ὅτι καὶ παράξενον ὄρο τοῦ Μπράντ.

—Ἐάν, τῆς εἶχε πῇ, θελήσετε νὰ δῆτε τὸ πορτραῖτο προτοῦ τὸ τελειώσω ἐντελῶς, θὰ διακόψω τὴν ἐργασίαν μου καὶ δὲν θὰ τὴν ξαναρχίσω.

Τὴν ἰδίαν δήλωσιν ἔκανε καὶ στὸν δημοσιογράφον Λεβίτ, ὅταν ἐκεῖνος δοκίμασε νὰ δῇ τὴν πρόσοδο τοῦ πορτραῖτου.

Ὑστερα ἀπὸ δέκα μέρες, ὁ Λεβίτ ἐπαίρνε ἕνα τηλεφώνημα, νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι τοῦ καλλιτέχνη. Ὅταν ἀντίκρισε τὸ τελειωμένο πιά πορτραῖτο ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ τὸν θαυμασμό.

—Μπράντ! Μπράντ! κατῶρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ ἀρθρώσῃ. Ὅταν τὸ δῇ, ἡ κυρία ΡεΪφ, θὰ γονατίσῃ μπροστὰ σου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἰσπανοσυτῖζα τῆς κυρίας ΡεΪφ σταματοῦσε μπροστὰ στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπράντ.

Ἡ κυρία ΡεΪφ, μὲ τὸ παγερό, ὅπως πάντα, ὄψος της, μὲ τὸ δίχρως ἔκφραση βλέμμα της, ὁμορφη ὁπωσδήποτε σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ, προχώρησε μέσα στὸ στούντιο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ πορτραῖτό της.

Ὁ Μπράντ τράβηξε τὸ κάλυμμα τοῦ πορτραῖτου τοῦ καὶ ὑπέχωρησε δυὸ—τρία βήματα. Ἀπὸ τὴν θέσιν του, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν βλέπῃ, μποροῦσε νὰ παρακολουθῇ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς κυρίας ΡεΪφ.

Ἡ γυναῖκα προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Μιὰ ἀνατριχίλα συνεκλόνησε ὅλο της τὸ σῶμα. Τὰ μάτια της ἀνοῖξαν διὰ πλάτα. Τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν καὶ ἕνας ἀναστεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὸν λάρυγγά της. Ἐσχυσε περισσότερο πρὸς τὸ πορτραῖτο. Κι' ἔγινε κάτωχρη.

Ἐπὶ τέλους βρῆκε τὴν δύναμιν νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Μπράντ.

—Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό; εἶπε

—Εἶχα δοκιμῇ νὰ κάνω ἕνα ὥραιο πορτραῖτο. Δὲν τὸ ἐπέτυχον; —Δέτε φέμματα! φώναξε ἡ κυρία ΡεΪφ. Μαντέψατε τὸ μυστικόν μου καὶ τὸ ἀποκαλύψατε ἐδῶ!

Τὸ δακτυλὸ της εἰδείχε τρέμοντας τὴν ὑπέροχην εἰκόνα.

—Πῶς τὸ μαντέψατε;

—Τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἀρχισα νὰ ζωγραφίζω. Ὅταν πῆρα τὸ πινέλο μου καὶ ἐτοίμασα τὰ χρώματά μου, κατὰ μοῦ εἶπε: «Φίλε μου, ἔχεις μπροστὰ σου μιὰ γυναῖκα ποὺ κρύβει τὰ προτερήματά της. Κρύβει τὴν τρυφερότητα τῆς καρδιάς της. Κρύβει τὴν ἀπαίρατη καλωσύνη της. Δὲν θέλει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος πόσο καλὴ εἶναι, γιὰ τὴν φοβάται, μήπως ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν καλωσύνη της. Μετέτρεψε τὸ προσωπὸ της σὲ ἀδιαπέραστη μάσκα. Ἔδωσε στὴ φωνή της ἕνα μόνιμον παγερὸ τόνο. Ἔδωσε στὸ βλέμμα της μιὰ ἔκφραση ποὺ δὲν εἶναι ἔκφρασις. Ἔδωσε στὰ χεῖλη της ἕνα χαμόγελο ποὺ δὲν εἶναι χαμόγελο». Κι' ἐγώ, ἀνακαλύπτωντας τὸ μυστικὸ αὐτό, ζωγράφισα τὰ μῦτια σας γεμάτα γλυκύτητα, ἔβαλα τρυφερότητα στὰ χεῖλη σας, καλωσύνην στὴν ἔκφρασή σας. Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ ζωγραφίσω τὴν καρδιά σας, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κατόρθωσα νὰ τὴν ἀπεικονίσω στὴν μορφή σας. Δὲν εἶναι ἐτσι;

—Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ φαίνομαι στὴν κοινωνίαν ὅπως εἶμαι πραγματικὰ, —μιὰ γυναῖκα μὲ καρδιά καὶ τίποτε περισσότερο; Πρῶτα πρῶτα φοβόμουν τὸν ἄνδρα μου ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου μου, κατάλαβα, ὅτι, ὅπως εἶμαι, θὰ μὲ παραμελοῦσε πολὺ γρήγορα ἐνῶ τώρα, μὲ σέβεται καὶ μ' ἀγαπᾷ ὅπως φαινομαι ὅτι εἶμαι...

—Τί θὰ πληρώσω γι' αὐτὸν τὸν πίνακα; ρώτησε ἡ κυρία ΡεΪφ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ.

Ὁ Μπράντ δὲν ἀπήντησε. Τὸ βλέμμα του, ἱκετευτικόν, καρφώθηκε στὰ χεῖλη τῆς κυρίας ΡεΪφ. Ἡ γυναῖκα χαμήλωσε τὰ μάτια, ὕστερα, χωρὶς διαταγὴν ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Μετὰ δυὸ μέρες, ὁ Μπράντ ἔπαινε μιὰ ἐπιστολὴ καὶ ἕνα τσέκ 1500 λιγῶν.

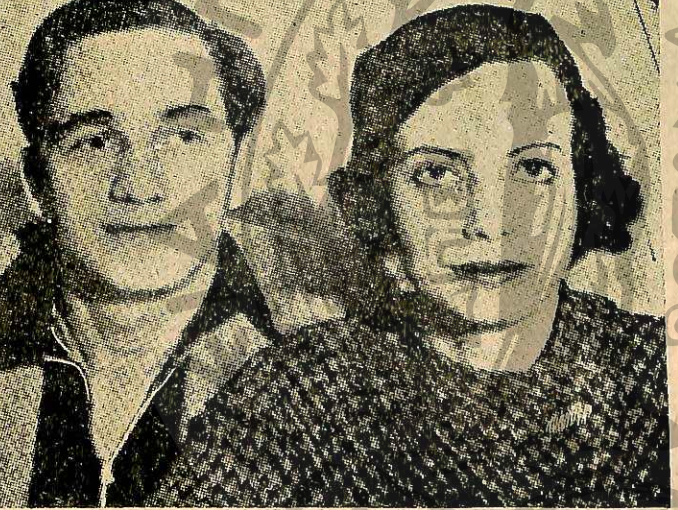
—Ἀγαπητὲ κύριε,

Τὸ ἐσώκλειστο τσέκ εἶναι γιὰ τὰ ἀριστοτεχνικά σας—καὶ εἶναι λίγο. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλη πληρωμὴ, ποὺ εἶχαν ζητήσει σιωπηλὰ τὰ μάτια σας, ἐκείνη ἦταν ἡ ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ μου. Καὶ τώρα σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ κατ' τὸ πορτραῖτο μου, δὲν θὰ μπόρῃτε νὰ τὸ ἐκδῶτε, γιὰ τὸ ἔκ νὰ καμμάτια. Κανείς δὲν τὸ εἶδε, οὔτε ὁ ἄνδρας μου.

Καταλοβαίνετε τὸ γιὰτί.

Με μεγάλη ἐκτίμηση

Ἐλίζα ΡεΪφ
POMPEP XITSEI

Στάθηκε πίσω καὶ παρακολουθοῦσε τὴν φυσιογνωμίαν της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

2135

Ηταν "Ανοιξίς. 'Ο ήλιος έλαμπε στὸν οὐρανὸ κι' ἡ φύσις δολόκληρη έπαλλε ἀπὸ ζωή. Παντοῦ ὁ κόσμος χαίροταν πὺξ ζοῦσε. Ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά μου ὑπῆρχε μόνον μαύρη, κατάμαυρη, ἀτελεία, γιατί σ' ἐτρία λεπτά θά ἤμουν νεκρός... νεκρός... νεκρός... Μέσα στ' αὐτιά μου ἀντήχησαν οἱ παραπονεμένοι στίχοι τοῦ Γκαίτε.

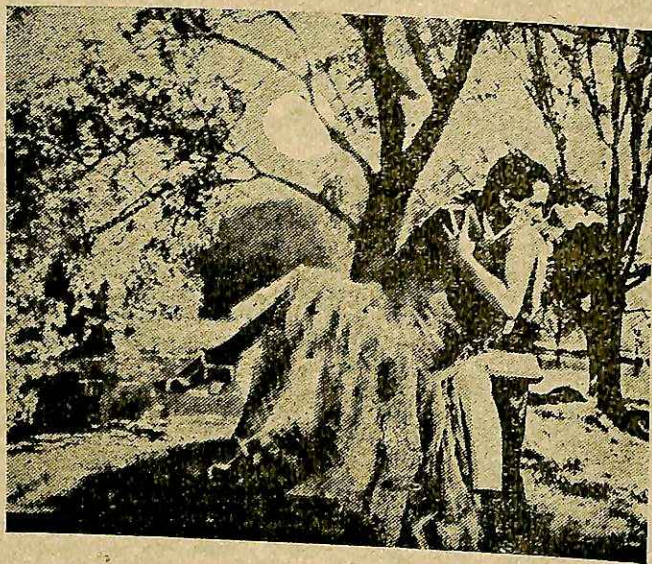
Ἐκεῖνοι πὺξ δὲν ἔβρεξαν, μὲ δάκρυα τὸ ψωμί τους. Ἐκεῖνοι πὺξ δὲν πέρασαν, γι' ὀνάστατο τὸν νοῦ νύχτες δίχως ξεκούραση γιὰ τὸ φτωχὸ κορμί τους, δὲν γνώρισαν τίς σκοτεινὲς δυνάμεις τ' Οὐρανοῦ...

Εἶχα περάσει χιλιάδες μύθους. Ἀπ' τὴν τωρινὴ όμως μου ἦταν ἀδύνατον τὰ γλυτώσω. Ἐπρεπε νὰ πεθάνω. Ἀν ζούσα, ἡ Βέρα θά πέθαινε ἀπ' τὰ χέρια μου—καὶ τὴν ἀγαπούσα περισσοτέρω ἀπ' τὴ ζωὴ μου.

Εἶχα κορεάσει τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἀνέβηκα σ' ἓνα κάθισμα καὶ πέρασα τὴ θηλειά στὸ λαιμό μου. Δὲν μπορούσα νὰ προσευνήθω, γιατί ἡ προσευνὴ ἀπαγορεύεται σὲ κείνους πὺξ αὐτοκτονούν. Τὸ μόνο πὺξ μπόρεσα νὰ κάνω, ἦταν νὰ πνίξω ἓνα λυγρὸ καὶ νὰ δώσω μιά κλωτσιά στὸ κάθισμα πὺξ ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου...

Εἶμαι ζωντανός. Ἀχ, Θεέ μου, εἶμαι ζωντανός! Ἡ διαπίστωση αὐτὴ τραγουδᾷ μέσα στὴν καρδιά μου, κάνει τίς φλέβες μου νὰ κτυποῦν δυνατά, γεμάτες ζωὴ. Δὲν πέθανα! Πέρασα τὴν θηλειά στὸ λαιμό μου, ἔκανα τὸ μεγάλο πήδημα πρὸς τὴν αἰωνιότητα, καὶ εἶμαι ἀκόμη ζωντανός! Ὁ λαιμός μου μὲ πονοῦσε τρομερά, ἀλλὰ τὸ δὲ ἔνοιωθα τὸν πόνο ἦταν μιά ἀπόδειξις πὺξ ζοῦσα—καὶ αὐτὸ ἦταν θαυμάσιο. Ἀνοιξα τὰ μάτια μου γιὰ νὰ δῶ τὸν κόσμο—καὶ εἶδα οἱ δὲ ἡσαν μάταια!

Δὲν εἶχα γλυτώσει. Γιατί τὸ πρόσωπο πὺξ ἀντίκρισα, τὸ σατανικό, ἀπαίσιο ἐκεῖνο πρόσωπο, ἀνῆκε στὸν Τζάρβις Σάτερλν!

Τὴν ἀρπαξα ἀπὸτομα στὴν ἀγκαλιά μου.

στὸν δαίμονα πὺξ εἶχε καταστρέψει τὴν ἄλλοτε εὐτυχισμένη ζωὴ μου. Εἶχα κάνει τίς προετοιμασίες τοῦ θανάτου—εἶχα πεθάνει—ἀλλ' ἄδικα! Δὲν εἶχα γλυτώσει ἀπὸ τὸν Τζάρβις Σάτερλν. Ἀκούστηκε ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ Σάτερλν.

—Ὡστε νόμισες δὲν μποροῦσε νὰ μὲ γελάσης αὐτοκτονώντας; Δὲν σοῦ εἶχα πῆ ὅτι ἡ θέλησίς μου κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς θέλησός σου; Δὲν σοῦ τὸ ἀπέδειξα;

Μισοῦσα τὸν Σάτερλν, τὸν μισοῦσα ὅσο ποτέ, κανέναν ἄνθρωπο στὸν κόσμο δὲν εἶχε μισήσει τὸν δμοῖό του.

Ἦθελα νὰ τὸν σκοτώσω, νὰ βγάλω μὲ γάντζους τὰ μάτια του, νὰ τοῦ ξεριζώσω τὴν βρώμικη καρδιά καὶ νὰ τὴν σφίξω μέσα στὰ χέρια μου, ὥσπου νὰ στάξῃ καὶ ἡ τελευταία σταγόνα αἵματος. Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν δύναμη οὔτε τὸ δακτυλάκι μου νὰ σηκώσω ἑπάνω του, Μποροῦσα νὰ σκεπτόμαι καὶ νὰ τὸν μισῶ, ἀλλ' ἦ μὲν ὑποχρεωμένος νὰ κάνω ὅτι ἤθελε αὐτός.

Ὁ Σάτερλν τὸ εἶχε ἀποδείξει. Ἦταν ἑτεροθαλὴς ἀδελφός μου—ἀδελφός τῆς κακίης ὥρας—καὶ ὁ πατέρας μου τὸν εἶχε ἀποκληρώσει πρὸ δεκαετίας, ὅταν ἦσαν ἕξι ἔτη, ὅταν ἦσαν ἕξι ἔτη, ὅταν ἦσαν ἕξι ἔτη...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΛΑΝΑΣΕ

Τζάρβις Σάτερλν εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ φύγῃ γιὰ τίς Ἰνδίες. Καὶ τώρα εἶχε ἐπιστρέψει—ἔδω καὶ δύο ἑβδομάδες—πάντα φος, καθὼς φαίνεται, στὰ μυστήρια τῶν Γιόγκι, γιατί ἄλλοιὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπόλυτη ἐπιρροή του σὲ μένα.

Τὸν ὑποδέχθηκαν καλὰ. Αὐτὸς όμως μὲ κύτταξε κατὰματα κι' ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς ἔφυγε ἀπὸ μένα... Ἐπαύσα νὰ εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐνα μέρος τοῦ λογικοῦ μου ἦταν ἀκόμη δικό μου—ἐκεῖνο πὺξ μὲ ἐπέτρεπε νὰ κρίνω τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ—ἐκεῖνο πὺξ μὲ ἐπέτρεπε νὰ λατρεύω τὴν Βέρα καὶ νὰ μισῶ τὸν Σάτερλν... Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, τὸ ὑπόλοιπο τοῦ μυαλοῦ μου, ἡ ψυχὴ μου καὶ τὸ σῶμά μου ἀνῆκαν στὸν Σάτερλν.

Ἐκανα ὅ,τι μοῦ ἔλεγε—μολονότι βλαστημοῦσα τὸν ἑαυτό μου κάνοντάς το.

Ἐδῶξα τὴν καλὴ μου γρηὰ Γκάβιν, πὺξ μὲ περιποιεῖτο τόσα χρόνια.

Ἀγαποῦσα τὴν Βέρα καὶ τὴν σεβόμουν, ὡς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ. Μὰ ὅταν ὁ Τζάρβις μοῦ μίλησε γι' αὐτὴν, παριστάνοντας τὴν σὲ μένα ὡς γυναῖκα μὲ ὥραια χεῖλη καὶ ὑπέροχο σῶμα, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τὴν βλέπω μὲ ἄλλη μορφὴ, σὰν κάτι ἄξιο νὰ τὸ ποθῇ κανεὶς.

Καὶ ἔτσι πῆγα μιά μέρα στὸ σπίτι της. Τὴν βρῆκα νὰ κάθεται σ' ἓνα πάγκο στὸν κῆπο. Χωρὶς νὰ τῆς πῶ τίποτα τὴν ἄρπαξα ἀπὸτομα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ οἱ χειρὸνιές μου ἔγιναν τρομερὰ τοιλιερές. Ἡ Βέρα στενοχωρήθηκε, ἔκλαψε καὶ ἀναγκασθηκε νὰ μὲ διώξῃ.

Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι, ὁ Σάτερλν ἦταν ἐκεῖ. Μὲ κύτταξε πάλι μὲ τὸ παντοδύναμο βλέμμα του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἀγαπᾷς τὴν Βέρα, τὴν λατρεύεις—τὴν λατρεύεις περισσοτέρω κι' ἀπ' τὴν ζωὴ σου ἀκόμη. Ἐ! Λοιπόν...

Ἡ φωνὴ του ὑψώθηκε.

—Θὰ τὴν σκοτώσῃς! Ναι, θὰ τὴν σκοτώσῃς!... Ἐτσι θὰ ἐκδικηθῶ καὶ γὼ τὸν ἡλίθιο πατέρα πὺξ σὲ προ ἴμνησε καὶ μὲ ἀποκληρώσε! Ἐτσι θὰ καταδικασθῇς σὲ θάνατο, θὰ πεθάνῃς καὶ θὰ κληρονομήσω ἐγὼ τὴν περιουσία σου. Εἶναι ἐν τὸ ὅλῳ μου, Ντόναλντ! Ὁ ἀσκότος τῆς Βέρας ὁ ὅλῳ μου. Ἀὐριο, τὰ μεσάνυχτα, θὰ τὴν ἀοπάξῃς ἀπ' τὸν λαιμό. Ὁ ἀσφίξης γερά τὰ δάκτυλά σου. Εἶναι ἐν τὸ ὅλῳ μου. Ἀὐριο τὰ μεσάνυχτα θὰ πνίξῃς τὴν Βέρα ὁ ὅλῳ μου.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ ἔφυγε. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ ὑποφέρω τρομερά. Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα γνώρισα πραγματικὰ μαρτύρια. Ὁ Σάτερλν μὲ εἶχε διατάξει νὰ σκοτώσω τὴν Βέρα—καὶ ἤξερα ὅτι θὰ τὴν σκοτώσω. Ἐνα μέρος τοῦ λογικοῦ μου φώναζε ὅτι τὴν λατρεύω, ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ τῆς κάνω κακὸ, ἀλλὰ τὸ ἄλλο τμήμα τοῦ λογικοῦ μου, πὺξ ἦταν ἰσχυρότερο ἤξερε ὅτι στὴν ὥριστη ὥρα θὰ ἔβραza τὰ γερά δάκτυλά μου γύρω ἀπ' τὸν ἄσπρο λαιμὸ τῆς Βέρας καὶ θὰ τὴν ἐπνίγω.

Πάλεψα εἰκοσιτέσσερες ὥρες μὲ τὸν ἑαυτό μου. Στὸ τέλος νίκησα ἐν μέρει, παύοντας τὴν ἀπόφαση νὰ περάσω μιά θηλειά στὸν λαιμό μου, νὰ ἀνεβῶ σὲ μιά καρέκλα καὶ νὰ τῆς δώσω μιά κλωτσιά... Ἀλλ' ὁ Σάτερλν καταιώσε τὸ διάβημά μου.

—Ὅχι ἔτσι, ἐξακολούθησε ὕστερα ἀπ' τὴν μοιραία ἐπέμβασή του. Δὲν μοῦ ἀρκεῖ νὰ πεθάνῃς γιὰ νὰ σὲ κληρονομήσω. Πρέπει νὰ πεθάνῃ καὶ ἡ Βέρα, γιὰ νὰ γὰν γιὰ πάντα τὸ κεφάλι μου ἦσιν. Λοιπόν, ἀδελφέ μου Ντόναλντ, μὴν ξεχνᾷς. Ἀκριβῶς στί: 12 τὴν νύκτα θὰ σκοτώσῃς τὴν γυναῖκα πὺξ λατρεύεις. Καὶ αὐριο θὰ πᾶς στὴν ἀστυνομία νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ἐγκλήμα σου...

Τὸν κύτταξα ἄβουλα. Ἐφυγε ἡχογελάοντας καὶ ἔμεινα μόνος μὲ τίς μαύρες σκέψεις μου. Κάθισα σ' ἓνα κάθισμα καὶ περιμένα τὸ πέρασμα τῆς ὥρας, κυττάζοντας τὸ δάπεδο. Τὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ τοῖχου κτύπησε ἐπανειλημμένως. Σήκωσα τὸ βλέμμα. Ἦταν ἡ ὥρα ἐννέα... Ἐμεναν τρεῖς ὥρες ἀκόμη... Ὑστερα δύνωσις... ὕστερα μιάμιση... καὶ τέλος σηκώθηκα γιὰ νὰ πάω στὸ σπίτι της.

Ἡ ἀπάθειά μου ἄρχισε νὰ μὲ ἀφήνῃ. Τὸ πρόσωπο τῆς Βέρας μοῦ ἐμφανίσθηκε μὲ μεγάλη ζωηρότητα. Περιπατώντας στὸν δρόμο, νόμιζα ὅτι τὴν ἔβλεπα νὰ μὲ κυττᾷ μὲ παράπονο γιὰ τὸν χθεσινὸ μου τρόπο, ἴσως καὶ γιὰ τὴν πρόθεσή μου νὰ τὴν σκοτώσω σήμερα... Καὶ τότε μοῦ ἦλθε μιά ἄλλη σκέψις. Θεέ μου, πὺξ δὲν τὴν εἶχα κάνει προηγουμένως; Ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούω

ΥΠΟ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΠΝΙΞΩ!!...

σω, κατὰ γράμμα, στὴν ἐντολὴ τοῦ Σάτερλν. Μοῦ εἶχε πῆ νὰ σκοτώσω τὴν Βέρα τὰ μεσάνυχτα. Ἀ λ λ' ἂν ἔθετα τὸν ἑαυτό μου σὲ ἀδυναμία νὰ πραγματοποιοῖ ἡ σὲ αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα;

Σὰν τρελλὸς ἔτρεξα σ' ἓνα γκαράζ.

—Θέλω μιά χονδρὴ ἄλυσσίδα, εἶπα, καὶ μιά μεγάλη κλειδαριά.

—Αὐτὲς πὺξ ἔχωμε, κύριε, εἶπαι τοῦ καταστήματος καὶ δὲν τίς πουλάμε, μοῦ ἀπήντησε ὁ ὑπάλληλος.

—Ἀκόμη κι' ἂν τίς πληρώσω τόσα; εἶπα βγάζοντας ἓνα νόμισμα τῶν πενήντα δολλαρίων.

Ὁ ὑπάλληλος μὲ κύτταξε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἔδεν ἦμουν τρελλός. Ὑστερα, βλέποντάς με νὰ ἐπιμένω, συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία μου.

Γύρισα τρέχοντας σὰν τρελλὸς στὸ σπίτι μου. Οὔτε ἐκκλίσω καὶ τὴν ἐξώπορτα. Πῆγα στὸ δωμάτιό μου, πλησίασα στὸ καλοριφέρ, τυλίχθηκα καλὰ μὲ τὴν ἄλυσσίδα, περνώντας τὴν ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ καλοριφέρ καὶ κλειδώσα τὴν κλειδαριά, πετώντας τὸ κλειδί μακριά μου...

Ἐνδεκάμιση. Ἀκούστηκε ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο. Κύτταξα τὸ ἀκουστικό, ἀνίκανος νὰ κινηθῶ ἀπ' τὴν θέση μου. Ποιὸς νὰ μὲ ζῆτοῖς τέτοια ὥρα;... Θεέ μου! ἡ Βέρα—δίχως ἄλλο!

Θὰ εἶχε ἀνησυχήσει πὺξ δὲν φάνηκα καὶ μοῦ τηλεφωνοῦσε...

Καὶ τώρα; Θεέ μου, τώρα; Ἀν ἔρχόταν ἔδω, γιὰ νὰ δῇ τί μοῦ συμβαίνει;... Ἀ! ὄχι! δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ... γιατί ὅλα θὰ χαλοῦσαν... Ἀλλὰ πὺξ νὰ τὴν ἐμποδίσω; Τὸ τηλέφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ—φυσικὸς όμως δὲν μπορούσα νὰ ἀπαντήσω—δεμένος ὅπως ἦμουν.

Τίς—τάς—τάς. Στὸ διάβολο τὸ ρολοῖ! Τί ἤθελε καὶ ἔκανε τόσο θόρυβο; Κάθε κτύπος τοῦ ἀντηχοῦσε σὰν πυροβολισμός μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ δωματίου. 11.45' Ἀν ἦμουν ἐλεύθερος, θὰ ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσω τὸ αὐτοκίνητό μου μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα γιὰ νὰ προφθάσω νὰ πάω στὴν Βέρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Τί τρέλλα νὰ δέσω ἑαυτόν μου! Ὁ ἀπῆλθα—ἀ! ἀσφαλῶς θὰ πῆγαίνα!—στὸ σπίτι τῆς Βέρας, θὰ τὴν ἀοπάζα ἀπ' τὸν ὥραιο, κάτασπρο λαιμό της, καὶ θὰ τὸν ἐσφιγγα. Τί ὁμορφὰ πὺξ θάταν!

Τέντωσα τὰ χέρια μου μὲ λύσσα. Ἀχ, πόσο θάθελα νὰ τὴν εἶχα τώρα μπροστά μου, νὰ ἐσφιγγα τὸν λαιμό της...

Ἐψιστε Θεέ! Τί ἦταν αὐτό; Ἐνα αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου.

Ὑστερα ἀκούστηκαν βήματα. Μιά κραυγὴ φρίκης βγήκε ἀπὸ τὸν λαιμό μου.

—Μή... μὴν ἔρχεσαι μέσα! Μή, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

—Ντόναλντ! Ὁ! Ντόναλντ!

Ἡ φωνὴ τῆς Βέρας. Ἦταν ἐκεῖ, μπροστά μου καὶ μὲ κύτταξε σαστιμένη. Ἐβρῖξα ἓνα ἀγριεμένο βλέμμα πρὸς τὸ ρολοῖ. Δώδεκα παρὰ ὀκτώ. Μὰ—μὰ εἶχα καιρὸ ἀκόμη νὰ τὴν σκοτώσω.

Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ πάω στὸ σπίτι της. Εἶχε ἔλθει ἡ ἴδια.

—Βέρα! φώναξα. Ὅχι! ὄχι, φύγε! φύγε ἀμέσως! φύγε ὅσο μπορεῖς γρήγορα.

Ἡ Βέρα στάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἐντρομη.

—Ντόναλντ! Τί σοῦ συμβαίνει; Ποιὸς σὲ ἔδεσε ἔτσι;

—Ἐγὼ, φώναξα ἀπελπισμένος. Τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σώσω τὸν ἑαυτό μου. Δὲν μπορὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀλλὰ μὴν μὲ πλησιάζεις περισσοτέρω.

Ἡ Βέρα μὲ κύτταξε πάλι καὶ διάβασα μέσα στὸ βλέμμα της ὅτι μὲ νόμιζε γιὰ τρελλό.

—Ντόναλντ, ψιθύρισε. Εἶσαι ἄρρωστος.

Τὸ σῶμά μου ἄρχισε νὰ τρέμῃ, τὰ μαλλιά μου εἶχαν σηκωθῇ. Ναι, ἂς ἔρχόταν κοντά μου. Τὰ χέρια μου θὰ τεντωνόνταν ἀπὸ τοῖς καίει...

—Ναι, ψιθύρισα ξαφνικὰ. Εἶμαι ἄρρωστος. Πονεῖ τὸ κεφάλι μου. Σὲ παρακαλῶ, βάλε τὸ χέρι σου στὸ μέτωπό μου νὰ δῇς πὺξ καίει...

Ἡ Βέρα ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς ἐμένα, ὕστερα δεύτερο. Τὴν κύτταξα, ἐτοιμος νὰ δρῶμαι. Ἀκόμη τρία βήματα, ἀκόμη δύο...

Ἡ γυναῖκα πὺξ ἐγαποῦσα δίσταξε. Οἱ τρόποι μου τὴν εἶχαν φοβίσει. Ἐπρεπε νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν πείσω. Χαμογέλασα. Πάλευα μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ νὸ μὴν ἐξωτερικεύσω τίς σκέψεις μου...

—Ἐλα, Βέρα, ἀγάπη μου, ψιθύρισα. Μὴ φοβάσαι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὴν ἔβλεπα νὰ ζαρώνει τὰ φρύδια. Τὴν ἔβλεπα! Μοτὲ δὲν φοβόταν ἀπὸ μένα ὡς τότε. Γιατί νὰ φοβάται τώρα; Ἐπ' ὅ ε π ε νὰ ἔλθῃ πρὸς κοντά μου. Ἐμεναν δύο ἡ τρία λεπτά. Τὸν λαιμό ἔκλεινον ἔ π ρ ε π ε νὰ τὸν σφίξω μὲ τὰ δάκτυλά μου.

—Ἀγάπη μου εἶπα μὲ τρυφερὸ τόνο. Δὲν μ' ἀγαπᾷς!

Μ' ἐκύτταξε μὲ κάποια θλίψη στὸ βλέμμα της.

—Σ' ἀγαπῶ, Ντόναλντ, ἀπάντησε. Ἀλλὰ, καλλίτερα νὰ φύγῃς ἔξω ἔναν γιαντῶ... Ὁ ἄηλε...

Ἐκανε νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ τηλέφωνο. Τινάχθηκα ὅσο μπορούσα—σὰν ἄγριο θηρίο. Τὰ δάκτυλά μου προσπάθησαν νὰ ἀρπάξουν τὸ φουστάνι της.

—Ἐλὸ δῶ, παληοκόριτσο! οὐρλιασα, ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῶ περισσοτέρω. Ἐλα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ πνίξω!

—Ναί, πῆ γαίνε κοντά του, γιὰ νὰ σοῦ δ ε ἰ ξ ω ἡ ὅ σ ο σ ε ἀ γ α π ᾶ!

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Σάτερλν. Στεκόταν πίσω ἀπὸ τὴν Βέρα. Εἶχε φθάσει στὴν πρὸ κατάλληλη στιγμή.

Ἡ Βέρα ὑπεχώρησε δύο βήματα, γύρισε πρὸς τὸν ἀδελφό μου καὶ ψιθύρισε.

—Δαίμονα! Ἐσὺ τὸν ἔκανες ἔτσι!

—Ὅχι, φώναξα. Ἐγὼ, ἐγὼ θέλω νὰ νοιώσω τὰ νύχια μου μέσα στὸν λαιμό σου. Βέρα, ἔλα, ἔλα!

Ντάγκ! ντάγκ...

Τί ἦταν αὐτὲς οἱ καμπάνες; Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ! Τὸ ρολοῖ! Κτυποῦσε μεσάνυχτα. Μιά θανάσιμη ἀνατριχίλα πέρασε σ' ὅλο μου τὸ σῶμα.

Τὸ βλέμμα μου θόλωσε. Τὸ τελευταῖο πρᾶγμα πὺξ πρόκανα νὰ δῶ ἦταν τὸ βάνουσο πήδημα τοῦ Σάτερλν, πὺξ ἔστρωχε μὲ ὀρμὴ τὴν Βέρα πρὸς ἐμένα. Ἀρπαξα τὸν λαιμό πὺξ βρέθηκε αὐτομάτως μέσα στὰ χέρια μου καὶ ἄρχισα νὰ σφίγγω...

Ἐνοιωθα νὰ μοῦ γρατσουνοῦν μὲ ἀτελεία τὸ πρόσωπο. Ὁ τρόμος ἔδινε στὴν Βέρα μιά ἀπίστευτη δύναμη—ἀλλ' ἡ δική μου δύναμις ἦταν πρὸς μεγάλη ἀκόμη. Παρ' ὅλον ὅτι ἦμουν σὰν λιγοθυμισμένος, θυ-

Μὲ ἐκύτταξε μὲ κάποια θλίψη στὸ βλέμμα της.

Μετὰ δύο μέρες συνήλθα. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ μοῦ κάνῃ ἐρωτήσεις γιὰ τὸν στραγγαλισμὸ τοῦ Τζάρβις Σάτερλν... Ναι, τοῦ Σάτερλν. Εἶχα πνίξει τὸν κακοῦργο ἀδελφό μου.

Ὅταν αὐτὸς ἔστρωξε τὴν Βέρα πρὸς ἐμένα ἡ νέα σκόνταψε κι' ἔπεσε καὶ βρέθηκε αὐτὸς μπροστά στὸ λυσσασμένο μου δάκτυλο. Ἡ ἀθωότης μου ἀποδείχθηκε εὐκόλα. Ἐκαψα ὅλα τὰ πράγματα τοῦ Σάτερλν καὶ τὰ σκονάκια ἀκόμη μὲ τὸ ὅτι, πὺξ τὸν βοηθοῦσαν, ἀνακατωμένα στὸ στάϊ μου, νὰ ἐξουδετερών σχεδὸν τὴν θέλησή μου. Ἀλλὰ, μοῦ εἶναι ἀδύνατο, καὶ τώρα ἀκόμη πὺξ εἶμαι παντρεμένος μὲ τὴν Βέρα, νὰ κάψω μέσα στὸ μυαλό μου τὴν ἀπαίσια ἀνάμνηση τοῦ ἀδελφοῦ μου...

Μ. ΧΑΟΥΖ

2137

ΤΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Είναι δυνατόν να προαισθανθώ ή να εβδαιοποιηθώ καμιά με κάποιο ψυχικό φαινόμενο; Ήταν κίνδυνος που τον άπειλει. Οι σκεπτικιστές θα χαμο-ελάσουν ασφαλώς, αλλά οι πιστεύοντες σάμεταφυσικός ιδιότητα της ψυχής αναφέρουν περιστατικά που αποδεικνύουν την ύπαρξη κάποιας υπερχωμίου δυνάμεως, ή οποία προλαμβάνει πολλές φορές τους κινδύνους που απειλούν μερικούς ανθρώπους.

Στην Αμερική κάποιος, την ώρα που ετοιμαζόνταν να κά- νη μαζί με άλλους ένα θαλάσσιο περίπατο με βενζινάκι, ξαφνικά μετάνοιωσε γιατί κάτι του έλεγε μέσα του να μην κάνει αυτόν τον περίπατο.

“Υστερ” από λίγες ώρες, ή βενζινάκιος ενανάγισε κι’ ό- λοι της οι έπιβατες έπνίγησαν. “Αν τώρα, ό Αμερικανός αυ- τός δεν άκουγε την μυτηριώδη φωνή που τον προειδοποίησε γι’ αυτόν τον κίνδυνο ασφαλώς θα πνιγόταν μαζί με τους άλλους.

Μιά άλλη παράδοση προειδοποίησις είναι αυτή που έγινε πριν λίγα χρόνια στο Πόρτ Νατάλ, λίγες προτού ξεκινήσει το έπιβάτιο «Γουώρεν» που έκανε τη γραμμή Αυστραλίας—Λονδίνου.

Τό «Γουώρεν» ήταν ένα πρώτης τάξεως τλι- ισχυρώατο, 6.000 τόννων, που μετέφερε τετρακόσιους έπιβάτες. “Η κατασκευή του ήταν τέτοια, που ένέπνεε την μεγαλειότητα έμπιστοσύνη στον ταξειδιώτη. Την ίδια έμπιστοσύνη ένέπνεε και στον μίστερο Κόφιν, γαιο- κτήμονα από την Νατάλ, που είχε χάσει εκείνες τις μέρες την πολυαγαπημένη του γυναίκα.

Γιά να ξεχάσει, ό μίστερο Κόφιν, άπεφάσισε να κά- νη ένα ταξίδι ως την Αγγλία και για τό ταξίδι του αυτό διάλε- ξε τό «Γουώρεν». “Εβγαλε τό εισιτήριό του και τράβηξε κατ’ εϋ Κόφιν έπεσε να κοιμηθώ.

Ξαφνικά όμως, έϋπνησε τρομαγμένος. Είχε δη τη γυναίκα του να παρουσιάζεται στον ύπνο του και να του λέγει παρακλητικά, «Μη φεύγης!»

“Ο μίστερο Κόφιν δεν έπερίμενε δεύτερη σύσταση. Σηκώθηκε άμέσως, πήρε τις βαλίτσες του και βγήκε έξω από τό βαπόρι. Δεν θα ταξίδευε.

Σέ λίγο τό «Γουώρεν» άφησε τό λιμάνι του Πόρτ—Νατάλ, αλλά δεν έφ’ φασε ποτέ στην Αγγλία, ούτε και στο πρώτο λιμάνι, που θα προσηγγίσει κατά τό δρομολόγιό του. Μα ούτε κι’ άκού- στηκε πιά τίπο τε γι’ αυτό. Χωρίς άλλο θα τό είχε καταπιή ή θάλασσα, κατά την διάρκεια καμιάς τρικυμίας, γιατί τό πλήρωμα του και τους έπιβάτες.

“Εκτός, όμως, από τον μίστερο Κόφιν και ένας άλλος έπιβάτης του «Γουώρεν» διέφυγε τον θάνατον κατά παρόμοιον τρόπο. “Ηταν ένας ναύτης, Βίσηλδ. Είχε κι’ αυτός κρατήσει θέση στο τικό αυτό ό ίδιος.

“Την παραμονή της αναχωρήσεώς μου, κοιμώμουν, όπότεν σταζε στα νερά, σόν να είχε βγή εκείνη την ώρα από τη θάλασ- σα. Τό όραμα μόλις βά- σταζε λίγα δευτερόλεπτα, αλλά μου έφθασε τό λί- γο αυτό χρονικό διά- στημα για να καταλάβω. “Ο πατέρας μου που ήταν ψαράς, είχε πνιγώ πρό καιρού στα άνοικτά του Νικόλ, μέσα σε μία τρικυ- μία και με είχε κι’ άλλοτε προειδοποιήσει κατά τον ίδιο τρόπο. Είχα προσλη- φθώ τότε ξυλουργός στο «Καίτη» και την παραμο- νή του μπακαρίσματος, μου

σα τότε ιδιαίτερα προσοχή στο πράγμα. Σέ λίγο τό «Καίτη» νανάγησε κοντά στη Ν. Ζηλανδία. “Εμεινα τέσσαρες μέρες μέσα στη θάλασσα, γαντζωμένος επάνω σε μία σανίδα και κατά τό διά- στημα αυτό σκέφτηκα και την περιεργή εμφάνιση του πατέρα μου, που έτρεπε έν τούτοις να την πάρω ως μία προειδοποίηση.

Τό πάθημα αυτό του Βίσηλδ του έγινε μάθημα κι’ έτσι, ό- ταν για δεύτερη φορά του ένεφανίσθη ό πατέρας του, στάζοντας πάλι από τό νερά, δεν έδίστασε να εγκαταλείψη άμέσως τό «Γου- ώρεν». “Ετσι τη γλύτωσε αυτή τη φορά. Μπορεί τώρα να διερωτη- θή κανείς, γιατί μόνον αυτοί οι δυό άνθρωποι, ό Κόφιν κι’ ό Βίσηλδ προειδοποιήθηκαν για την τραγική τύχη που περι- μενε τό σκάφος.

Σημειώστε δέ, ότι κι’ οι δυό τους είχαν έπιβιβασθώ στο τό ίδιο λιμάνι, τό Πόρτ—Νατάλ. Νάχη, μήπως, καμιά σημα- σία τό μέρος σε τέτοιες περιπτώσεις.

“Αξιοσημείωτος έπειτα είναι ό αίνιγματικός τρόπος της προειδοποίησεως. Τό να παρουσιασθώ ένας άνθρω- πος βρεγμένος, δεν μπορεί να σημαίνει ότι θα ναναγηθώ ένα άτμόπλοιο. “Ετρεπε την πρώτη εμφάνιση νύ επακολουθήσει ένα ναύαγιο για να μπορέσει ή δεύτερη να γίνει κατά τη τη.

Μιά άλλη, έξ ίσου χαρακτηριστική περίπτωση είναι και του Καναδοϋ μηχανικού Λέγκλεν. “Επρόκειτο αυτός να πάρη τό άεροπλάνο από την Ν. “Υόρκη για τη Φίλα δέλφεια. Είχε βγάλει τό εισιτήριό του, διέταξε μάλιστα να φορτώσουν και τις βαλίτσες του. “Ενώ όμως διευθύνετο στο άεροπλάνο που θα έφευγε σε λίγο ένουωσε ξαφνικά να τον κατα- λαμβάνη μία άδιαθεσία, μία άνεξήγητη βαροθυμία. Τό κεφάλι του βάρανε και τό γόνατά του λύγιζαν. “Εκανε να προχωρήσει μα τό βήματά του, τον έφεραν πίσω. Διευθύνθηκε στο μπόρ του άεροδρομίου με την άπόφωση να μείνει. Σέ λίγο τό άεροπλάνο ξε- κίνησε χωρίς αυτόν. Μετά δυό ώρες ήρθε ή τρομακτική είδησις. Τό άεροπλάνο εκείνο είχε συντριβή καθ’ όδον και κανείς από τό πλήρωμά του και τους έπιβάτες δεν είχε γλυτώσει.

“Ο κ. Λέγκλεν, μόνον όταν έμαθε τό δυστύχημα, κατάλαβε τι ήταν ή δύναμις που την τελευταία σχεδόν στιγμή τον έμπόδισε να πάρη τό τραγικό άεροπλάνο και γιατί να φανερωθώ μονάχα σ’ αυτόν ή δύναμις εκείνη; Μυστήριο.

Μερικοί υποστηρίζουν ότι δεν μάς προειδοποιούν οι νεκροί συγγενείς και φίλοι μας, αλλά τό υποσυνείδητό μας. “Αλλ’ αν συνέβαινε αυτό, τό υποσυνείδητο, στο όποιο άποδίδεται τόση σο- φία περισκεψις θα προειδοποιούσε σαφέστερα και δεν μάς παρουσίαζε εικόνες άμφιβόλου μορφής και δυφορουμένης ση- μασίας.

Π έπει κατά συνέπειαν να πιστέψωμε, μάλλον, ότι μία άλλη δύναμις, έντελώς ξένη από τό υποσυνείδητο είναι εκείνη που κάνει τις περιέργες αυτές προειδο- ποιήσεις. Ποιά είναι όμως; “Εδώ είναι τό άλλο πρό- βλημα μπροστά στο ό- ποιον σταματά κάθε σο- φία.

Πάντως όλα αυτά, εί- ναι αίνιγματα, που θα χρειασθώ πολύς καιρός ά- κόμη για να λυθούν από τό άνήσυχο και έρευνητι- κό πνεύμα της εποχής μας.

ZQPZ ΛΟΥΥΑΝ

ΜΑΡΓΚΕΡΙ ΚΟΜΕΡΤ

φίλησε στο μέτωπο. “Ετρε- μα τόσο πολύ απ’ τη χαρά, ώστε ένόμιζα ότι θα λυπο.

θυμούσα. Ποτέ μου δεν έχω αισθανθώ τέ- τοια συγκι ήση.

“Απ’ εκείνη την ήμέρα έκανα τακτικές έπισκέψεις στον Ντοριάν και πηδαύσα τον τοίχο του κήπου μας με την λαχτάρα μιας πραγματικής γυναίκας που τρέχει σ’ ένα μουσικό ραντεβϋ.

“Ο Ντανιέ Ντοριάν έπρόσεχε την συγ- κίνησή μου και χαμογελούσε με χαδιόρι- κο χαμόγελο που έδινε μεγαλειότητα έκφρα- στικότητα στα έκφραστικά μάτια του.

Πέρασαν έτσι δυό καλοκαίρια. “Εν τώ μεταξύ είχα αναπτυθώ, είχα γίνει πραγ- ματική κοπέλλα. “Ο Ντανιέλ Ντοριάν δεν μ’ έπαιρνε πιά στα γόνατά του και δεν φιλούσε παρά μόνο τό δάκτυλό μου.

Την τελ υταία όμως ήμέρα, καθώς θα έφευγα την έπαύριο για τό Παρίσι, ό ποι- ητής δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον έαυ- τό του.

“Ενώνοντας τα χέρια, μου είπε με τόνο ίκετευτικό

—“Δός μου τό χεΐλη σου μία φορά μο- νάχα μία φορά!...

Χωρίς δισταγμό, του έδειξα μία γυναι- κεία φωτογραφία, που ήταν τοποθετημένη στο γραφείο του, όταν για να τον έμπνέη και της όπ’ίας ή άφιέρωσις «στον Ντανιέλ Ντοριάν, Ρετζίνα» έμοιαζε να δένη αιώ- νια τό όνομά του με τό όνομα της φί- λης του.

—“Αν θέλετε τό χεΐλη μου, δώστε μου αυτό.

“Εγινε κατακόκκινος, ύστερα τρομερά ωχρός, και, τέλος, είπε με πνιγμένη φωνή

—Είσαι άπαισία... Φύγε!

“Υπήκουσα, άλλ’ όταν έφθασα στο κα τώφλι της πόρτας με ξαναφώναξε.

Γύρισα πίσω και κύταξα. Τό πρόσω- πό του ήταν άλλοιωμένο σάν να είχε κάνει κάποιο έγκλημα.

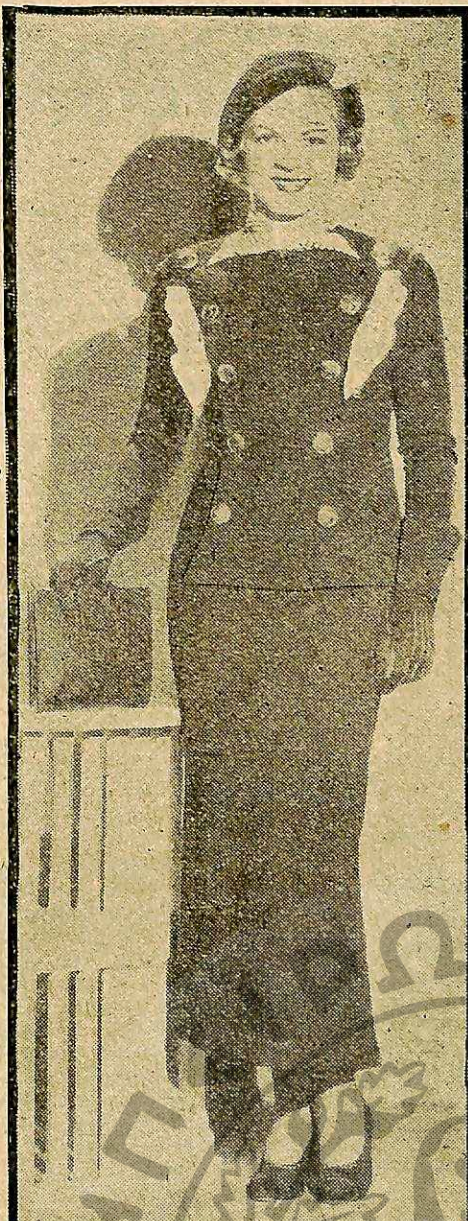
—Τί θέλετε; ρώτησα με προσποιητή ψυχρότητα.

—“Ελα εδώ!

Πλησίασα κοντά του και τότε, τείνον- τας τό χέρι, μου έδειξε την περιφέρη φω- τογραφία.

—Πάσ την είπε, κρύβοντας τό πρόσω- πο μέσα στα χέρια του.

Τότε έβγαλα από τό κομψό κάδρο την εικόνα της ώραιας και στολισμένης γυναι- κας που φαινόταν τόσο υπερφανή για τον έρωτά του. Την έσχισα σε χίλια κομμά- τια, την έβωσα μέσα στην τσέπη μου, και ύστερα, “Υστερα νομίζω ότι άπολάυσαμε, αυτός κι’ εγώ, μία στιγμή που σβύνει όλες

“Ο νέος επέμενε μάταια, ίκέτευε μάταια. “Εκείνη, που δεν του είχε πη ποτέ «όχι»,

κουνούσε τό χαριτωμένο προσωπάκι της με τις ολοκάθαρες γραμμές και έλεγε κα τηγόρηματικά. «όχι». Χωρίς έξηγήσεις, χωρίς δικαιολογίες, άντέτασσε την έπιμο- νη άρνησή της στην παράκλησή του να του χαρίσει μία φωτογραφία της.

Αυτός είχε πεισμοϋθώ στην άρχή, νο- μίζοντας ότι ή νέα τόκανε από καρίτσιο. “Οταν όμως την είδε άμετάπειστη, άλλαξε παράκληση.

—Πές μου τουλάχιστον τό γιατί, δός μου μία δεικνολογία, μία μόνη...

“Εκείνη σήκωσε τους ώμους.

—“Αλλως τε μία αίτία ύπάρχει μονάχα.

—Πές μου την...

—Είναι τόσο μελαγχολική!

—Πές μου την όπωσδήποτε.

—Είναι μία ιστορία που μειώνει εκεί- νους που αγαπιούνται...

—Και ή άρνησίς σου, νομίζεις ότι δεν με μειώνει έμένα, δεν με προσβάλλει, δεν με πληγώνει;

Είχε έκνευρισθώ. “Ο τόπος της φωνής του ήταν ύψαμένος και ό θυμός ήταν ό- λοφάνερος μέσα στο βλέμμα του.

“Εκείνη σήκωσε τό κάτασπρο και λε- πτό χέρι της, και έθεσε τό δάκτυλο στα χεΐλην.

—Σσι! Μη θυμώνης. Θα σου διηγηθώ.

Είχε πη “Είναι μία ιστορία μελαγχο- λική, που μειώνει εκείνους που αγαπιούν- ται».

Την διηγήθηκε, όμως, με τό κεφάλι σκυφτό, με τό βλέμμα κατεβασμένο κι’ ένώ έτρεμε σύγκορμη.

—“Ημουν... ή μάλλον, προτιμώ να μη σου πώ πόσων χρονών ήμουν. Πρώτα πρώ- τα, στις έρωτικές ιστορίες, είναι καλλίτε- ρο να μην προσδιορίζη κανείς την ήλικία. Τέλος πάντων πήγαινα άκόμη στο σχο- λείο και περνούσα τις διακοπές μου στην Τουράιννη, στής γιαγιάς μου, σ’ ένα παλιό σπίτι με μεγάλο κήπο. “Ενας τοίχος χωρί- ξε τον κήπο αυτόν από τό πάρκο του Ντα- νιέλ Ντοριάν. Ξέρεις τους στίχους του Ντοριάν, τους τόσο μελαγχολικά έρωτι- κούς και ξέρεις επίσης τό αγαλμά του που έχουν στήσει στην πλατεία της έκκλησίας.

“Εκείνη την εποχή τό αγαλμά δεν υ- πήχε άκόμη αλλά τό όνομα του Ντοριέν ήταν ήδη δοξασμένο. Σέ κείνο τό άπομε- μακρυσμένο χωριό, που είχε άποσυρθώ για λίγον καιρό, όλοι μιλούσαν γι’ αυτόν και για την φίλη του που είχε πεθάνει, την πριγκήπισσα Ρετζίνα.

Με τό ψευδώνυμο αυτό ή γυναίκα έχει- νη υπέγραφε άνάξια λόγου μυθιστορήματα, τό όποια είχα δια- βάσει κρυφά, από περιέργεια να ιδώ πώς γράφει ή φίλη αυτή του Ντανιέλ Ντοριάν, του όποιου οι στίχοι μ’ ένθουσίαζαν σε τέτοιο βαθμό, ώστε να έρωτευθώ τρελλά εκείνον που τους έγραφε.

Χωρίς να τον έχω δη, ήμουν τρελλή για τον Ντοριάν και ή τρέλλα μου αυτή μου έδωσε τό θράσος να κτυπήσω μία μέρα στην πόρτα του σπιτιού του. Στην υπηρέτρια, που μου άνοιξε, έ δήλωσα ότι έρχόμουν εκ μέρους της γιαγιάς μου. “Εξέτρα ότι ή οικογένειά τους είχε άλλοτε σχέσεις με την οικογένεια της για- γιάς μου.

“Ο ποιητής δεν δεχόταν κανένα. “Εμένα με δέχθηκε όλος έξαι- ρετικώς.

Μπήκα μέσα στο γραφείο του. “Ο άνθρωπος αυτός ήταν πράγ- ματι άξιος να αγαπηθώ. Παρ’ όλον ότι τά μαλλιά του ήταν ήδη γκριζά, τό πρόσωπό του ήταν γεμάτο άρχοντιά, τά χαρακτηριστι- κά του ήταν έξαιρετικώς κανονικά και τά μάτια του είχαν μιάν άκατανίκητη γοητεία.

Δέν θυμώμαι κι’ εγώ ή ίδια με τί λόγια του έξέφρασα τον θαυμασμό μου. “Αλλά με άκουσε και όταν του άπήγγειλα από μνή- μης ένα από τά ποιήματά του, με πήρε στα γόνατά του και με

—“Αν θέλεις τό χεΐλη μου, δώσε μου αυτό...

τις τύψεις.

“Αλλά γι’ αυτό δεν δίνω ποτέ την φωτογραφία μου... ποτέ... σε κανέναν...

ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΚΟΜΕΡΤ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΣΑΤΕ Ι.

“Ο Αύγουστος, λίγη ώρα πρό του θανάτου του, ρώτησε τους συγκε- τρωμένους γύρω από την έπιθανάτιο κλίνη του φίλους του, πώς είχε εκπληρώσει τον προορισμό του στην ζωή.

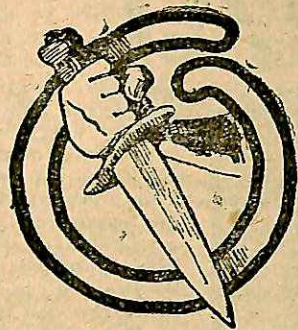
—Θαυμάσια! του άπήνησαν εκείνοι κλαίγοντας.

—“Εν τωιαύτη περιπτώσει, άπήνησε ό Αύγουστος, χειροκρο- τήσατε την άποχώρησή μου.

Την φράση αυτή συνήθιζαν να λένε στο κοινόν οι Ρω- μαίοι ήθοιοι, όταν άποχωρούσαν από την σκηνή χειροκροτού- μενοι γιατί είχαν παίξει καλά τό ρόλο τους.

(Συνέχεια)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τώρα άφηστε να κανονισω εγω την υποθεσή σας. Έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου, που όταν επιτύχη, όπως ελπίζω, θα μπορέσετε να γυρίσετε έλεύρος πάλι πίσω στο Λονδίνον. Μή φαντασθήτε πως λέω τερατολογίες. Πολύ σύντομα θα δητε και θα κρίνετε.

Ο Τζίν κι' η Άννα, τόν ευχαρίστησαν, ικανοποιημένοι σε ό,τι έλεγε ο Τρομοκράτης, δέν χωρούσε άμφισβήτηση.

Οι ύποσχέσεις του έπρεπε να θεωρούνται πάντα πραγματικότητα. Κανόνιζε πάντα καλά τα πράγματα και δέν έπεφτε ποτέ έξω.

— Έννοια σας, μίστερ Κόττον, ξανσείπε και ούτε ο γάμος σας δέν δέν άργοπορήση. Και γέλασε ζωηρά. Ο Τζίν ήσυχασε τώρα κι' άρχισε μια εύθυμη συζήτηση με την Άννα, ενώ ο Τρομοκράτης σηκώθηκε κι' έφυγε.

Στην διεύθυνση της Σκώτλαντ Γουάρδ είχε ληφθή μια περιεργή έπιστολή. Ο διεθυντής Μπράτλεϋ την διάβασε με κατάπληξη.

Πρός την Διεύθυνσιν της Σκώτλαντ Γουάρδ,

— Όσο κι' αν έπιδίωξε ο έμπιστός σας Τζίν Κόττον να με συλλάβη, στάθηκε άδύνατον. Σας είδοποιώ μια για πάντα ότι είμαι άσύλληπτος!

Στό χρηματιστήριο ήπγαίνα συχνά, γιατί άγόραζα και πουλούσα μετοχές του «Νάσιοναλ Τράστ». Τόν Τζίν Κόττον, τόν άντελήφθηκα άμέσως εκεί μεταμφιεσμένον. Απέφυγα να τού σήσω παγίδα, πράγμα που επιθυλούσσαι να τό κάνω.

Τρομοκράτης

Ο Μπράτλεϋ αγανάκτησε.

— Τέλος πάντων, ψιθύρισε, δέν θα μπορέσωμε ποτέ να συλλάβωμε αυτόν τόν κακούργο, που νεκραναστήθηκε;

Βυθίστηκε σε σκέψεις. Η σύλληψις του Τζίν και η απόδρασίς του, τού φαινόταν άνεξήγητα πράγματα. Αφού αυτός ένέδρευε εκεί για τόν Τρομοκράτη, γιατί να δεχθή την σύλληψή του χωρίς να διαμαρτυρηθή και μετά να φροντίση να δραπετεύση; Πώς δέν έδωσε χαμιά έξήγησι στον άστυνομικό που τόν συνέλαβε; Ο Τζίν Κόττον άσφαλώς ήταν άνώτερος κάθε υποψίας. Άλλά γιατί να φερθή έτσι;

Οι άπορίες αυτές δέν βασάνισαν επί πολύ τόν Μπράτλεϋ. Τό άπόγευμα δέχτηκε την έπίσκεψη του Τζίν Κόττον.

— Απορησε πολύ όταν τόν είδε. Μίστερ Μπράτλεϋ, τόν ειπε ο Τζίν, με συγχωρείτε που δέν ήλθα ένωριτερα. Θα σας εξηγήσω άμέσως τούς λόγους.

Ο διεθυντής τόν κυτούσε με προσοχή, κτυπώντας ρυθμικά με τα δάκτυλά του τό γραφείο.

— Σας περίμενα πάντα νάρθητε, παρετήρησε. Κατάλαβα ότι θα έπρόκειτο περί παρεξηγήσεως.

Ο Τζίν χαμογέλασε ικανοποιημένος.

— Από καιρό όπως ξέρετε, ειπε, έπεδίωκα να συλλάβω τόν Τρομοκράτη. Δέν μπορώ να τού συγχωρήσω ότι κρατά, άγνωστον που, φυλακισμένη την άδελφή μου. Όταν πληροφορήθηκα ότι σκοτώσαμε άλλον άντι αυτού, εξακολούθησα τις προσπάθειές μου κι' ο κόπος μου δέν πήγε χαμένος. Κατόρθωσα να πληροφορηθώ ότι έσύχναζε στό χρηματιστήριο και ήγαινα μεταμφιεσμένος κι' εγώ εκεί. Δυστυχώς κάποιος επιπόλαιος άστυνομικός με θεώρησε ύποπτο και θέλησε να με συλλάβη. Απέφυγα είναι ή άλληθια να τό δώσω εξηγήσεις, γιατί φιλοδοξούσα και φιλοδοξώ να συλλάβω μόνος μου τόν Τρομοκράτη. Γι' αυτό φρόντισα να τό σκάσω. Προτίμησα νάρθω εδώ και να εξηγηθώ μαζί σας, παρά να φιλονικήσω άσκοπα με τόν άστυνομικό. Σας βεβαιώ πως αυτή ή περιπέτεια με άποκαρδίωσε πολύ!

Ο διεθυντής Μπράτλεϋ χαμογέλασε και τόν κτύπησε στους ώμους.

— Σας πιστεύω, τού ειπε. Δέν βλέπω όμως τόν λόγον γιατί να

θυμώσετε και να προσβληθίτε. Έγινε ένα λάθος, που θα φροντίσωμε να τό έπανορθώσωμε.

Ο Τζίν έπευσε να τόν ευχαριστήση.

— Ελλείπω πάντως παρετήρησε ο Μπράτλεϋ, να μην διακόψετε τις προσπάθειές σας, για την σύλληψη του Τρομοκράτου. Είμαι βέβαιος ότι θα επιτύχετε.

Και γελώντας δυνατά, πρόσθεσε.

— Και νάστε βέβαιος ότι δέν θα σας ξαναενοχλήσωμε πιά!

Τό ευτύχημα είναι, παρετήρησε ο Τζίν, ότι ή ειδησις της άνοήτου σύλληψής μου δέν έφθασε μέχρι του τύπου.

— Εγώ τό έμπόδισα να γίνη. Τό έμαθαν μόνο οι συνάδελφοι εδώ της Σκώτλαντ Γουάρδ, στους οποίους θα εξηγήσω περί τίνος έπρόκειτο κι' έτσι ν' άποκαταστήσω την υπόληψή σας.

Ο Τζίν τόν ευχαρίστησε πάλι και σηκώθηκε.

Κι' ενώ έδινε τό χέρι στον Μπράτλεϋ, εκείνος τού ειπε χαμογελώντας.

— Σας εύχομαι καλή έπιτυχία στις καινούργιες σας προσπάθειες, για την σύλληψη του Τρομοκράτου.

Ο Τζίν χαμογέλασε επίσης.

***

Όταν ο Τζίν βρέθηκε στον δρόμο, μελαγχόλησε. Είχε παίζει έναν άχαρον ρόλο, μπροστά στον άστυνομικό διεθυντή και κατάλαβε πόσο είχε ξεπέσει ήθικά μ' αυτό.

Όστόσο αυτές οι ιδέες δέν τόν βασάνισαν για πολύ και ξένοιαστος τράβηξε για τό σπίτι της Τζέμινα.

Η άρραβωνιστική του τόν δέχθηκε με μεγάλη σοβαρότητα σχεδόν δυσαρεστημένη. Η όλιγοήμερη άπουσία του της φαινόταν άδικαιοσύνη και τόν κυτούσε μ' ένα παγερό βλέμμα.

Ο Τζίν τό άντελήφθη.

— Κατάλαβαινω, της ειπε, την δυσარέσκείά σου και την δικαιολογία. Θα μου επιτρέψης όμως να σου δώσω μερικές εξηγήσεις. Αν έσφραγίστηκε μερικές μέρες, είναι γιατί κυνηγούσα τόν Τρομοκράτη, που καθώς είχα μάθει εύχναζε στό χρηματιστήριο. Θα κατόρθωνα δέν να τόν πιάσω αν δέν μεσολαβούσαν άλλα γεγονότα. Αυτό είν' όλο. Δέν φαντάζομαι να μου κρατάς άκόμη κακία.

Εκείνη χαμογέλασε.

— Σε πιστεύω... ειπε

Κι' απλώνοντας τό χέρι τού χαίδεψε τα μαλλιά τού νέου. Η συμπιλώσις ήταν πλήρης. Κάθε άλλη συζήτησις έπάνω σ αυτό τό ζήτημα ήταν πιά περιττή κι' οι δυο άραβωνιασμένοι άρχσαν να μιλούν για τούς προσεχείς γάμους των, που θα γινόνταν μέσα σε μια εβδομάδα τό πολύ κι' ύστερο θάφευγαν για ένα μήνα στο Παρίσι.

Σε λίγο ήρθε κι' ο πατέρας της Τζέμινα. Χαιρέτησε τόν Τζίν και τόν ρώτησε για χίλια δυο πράγματα. Είχε να τού πη και μια είδηση, που την άνέγραφαν στην δεύτερή τους έκδοση οι έφημερίδες. Ο Τρομοκράτης σκότωσε εκείνη τη νύχτα τόν Αιγύπτιο Άρουν Τουρχούν, που μόλις είχε έρθει στο Λονδίνον, με την πρόθεση να ένισχύση οικονομικώς τό «Νάσιοναλ—Τράστ».

Ο Τζίν ταραχθηκε. Η λέξις «Τρομοκράτης» τού τρυπούσε σαν τρυπάνι τ' αυτιά. Κρύβοντας όσο μπορούσε την ταραχή του ειπε.

— Δέν θα συλληφθή ποτέ τέλος πάντων αυτός ο άνθρωπος.

Ο πατέρας της Τζέμινα κούνησε τό κεφάλι.

— Πράγματι, ειπε, έχει καταντήσει άηδιαστική αυτή ή κατάσταση. Η Σκώτλαντ Γουάρδ έδειξε δλη την άδυναμία της.

Ο Τζίν άλλαξε με τρόπο θέμα συζητήσεως. Κι' έτσι τό σύννεφο, που έσκόιασε για μια στιγμή την ψυχή του, διαλύθηκε.

Η Άννα περίμενε με άνυπομονησία τόν Τρομοκράτη να γυρίση. Όστερα άπ' την δολοφονία του Άρουν Τουρχούν ή άστυνομία ένέτεινε τις προσπάθειές της για την σύλληψή του κι' έτσι άνησυχούσε για την ζωή του. Οι πιο καλοί ντέτεκτιβς έδήλωναν στις έφημερίδες ότι ή σύλληψις του Τρομοκράτου άποτελούσε γι' αυτούς ζήτημα τιμής και τόνιζαν πως πολύ γρήγορα θα τόν έξοντώσουν.

Φυσικά όλ' αυτό έγράφοντο για Ίκαθησυχάζη ή κοινή γνώμη. Στην Άννα όμως προκαλούσαν άγωνία. Κατάλαβαινε, ή μάλλον προαισθανόταν, ότι τό τέλος του Τρομοκράτου δέν ήταν μακριά.

Ήταν πολύ τολμηρός και ρυποκίνδυνος και θα πλήρωνε, άσφαλώς, πολύ άκριβά την μέχρι σήμερα δράση του.

Η νέα βημάτιζε νευρικά στό δωμάτιο κι' όσο περνούσε ή ώρα, τόσο άδημονούσε και νευρίαζε περισσότερο. Μήπως τού συνέβη κανένα κακό;

Τό ρολόϊ κτύπησε δυο μετά τα μεσάνυχτα. Την παγερή σιγή της νύχτας δέν διέκοπτε κανένας θόρυβος.

Έξαφνα άκουσε βήματα. Άνήσυχη έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε μπροστά στον Τρομοκράτη. Η καρδιά της ήρθε στην θέση της. Ένα χαμόγελο δίσταει στα χείλη της και τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά.

— Ανησυχούσα πολύ! ψιθύρισε.

Εκείνος έπεσε σε μια καρέκλα.

— Είμαι κατάκοπος, ειπε. Κι' ώστόσο δέν έχω διάθεση να κοιμηθώ.

— Μήπως συμβαίνει τίποτε; ρώτησε ή Άννα.

Ο Τρομοκράτης την κούταζε τρυφερά.

— Πόσο εύκολα άνησυχείς της ειπε. Δέν κατάλαβες άκόμη πως δέν διατρέχω κανένα κίνδυνο;

Η Άννα έκρυψε τό κεφάλι της στα χέρια της κι' άρχισε να κλαίη.

— Μπ! Τι είν' αυτά; Τι έχεις; ρώτησε άνήσυχος ο Τρομοκράτης, κτυπώντας την χαιδευτικά στους ώμους.

— Ελα, πές μου, Άννα.

Εκείνη σκούπισε τό δάκρυά της, σήκωσε τό κεφάλι της και ψιθύρισε.

— Φοβούμαι για τη ζωή σου. Όλο τό Λονδίνον ξητά τό θάνατό σου. Οι ντέτεκτιβς ώρκισθήκαν να σ' έξολοθρεύσουν.

— Πόσο είσαι άπελγής. Τι κρίμα μια τόσο έξυπνη γυναίκα, να βροσκοσαι άκόμα τόσο έξω από τό πράγματα!

— Μπορεί νάμαι άφελής ένώ. Μά κι' είν' είσαι πολύ αισιόδοξος. Δέν λογαριάζεις ποτέ τόν κίνδυνο και νομίζεις ότι τό πράγμα θα άρχωνται πάντα εύ

νοικά για σένα.

Κι' ενώ εκείνος την κυτούσε περίεργα, ή Άννα συνέχισε με μεγαλείτερη έμφαση.

— Μου είχες πη, άλλοτε, πως επιδιώκεις κάτι που μετά την πραγματοποίησή του, θα φύγωμε άπ' την Άγγλία. Δέν έφθασε, λοιπόν, άκόμα αυτός ο καιρός;

Ο Τρομοκράτης φάνηκε να πειράχθηκε. Βύθισε τό βλέμμα του στα ματιά της Άννας, με τέτοιο τρόπο, που νόμιζε κανείς πως ήθελε να την ύπνωτίσει.

— Εφθασε ή στιγμή, της ειπε, να σου διαλευκάνω μερικά σημεία της ζωής μου. Κι' αυτό τό κάνω όχι γιατί με προκαλείς, αλλά γιατί νομίζω πως σου άξίζει. Να μου επιτρέψης μόνο, Άννα, να μη σου πω παρά έλάχιστα πράγματα άπόψε. Σου ύπόσχομαι, όμως, ότι μέσα σε δυο μέρες, θα τά ξέρης όλα και θα μπορέσης να κρίνεις αν τελείωσε ή όχι ή άποστολή μου.

Τό βλέμμα της Άννας ζωήρεψε. Έπιασε τό χέρι του Τρομοκράτου, τό έσφιξε μέσα στα δικά της και μουρμούρισε.

— Δέν πρέπει να μου κρύβης πιά τα μυστικά σου, γιατί έτσι δείχνεις πως δέν μου έχεις έμπιστοσύνη κι' αυτό με πειράζει!

Ακολούθησε σιγή, που την διέκοπτε μόνο ή βαρεία άνάσα του Τρομοκράτου. Ήταν φανερό ότι τούς βασάνιζε και τούς δυο μια σκέψις. Κι' ενώ ή Άννα άδημονούσε ν' άκούση, ο Τρομοκράτης έπάλασε με τόν έαυτό του. Δέν ήξερε τί ν' άποκαλύψη τώρα και τί ν' άφήση γι' άργότερα.

Έξαφνα έκανε μια άποφασιστική χειρονομία κι' άρχισε να λήη με άργη φωνή.

— Ο πατέρας μου, Άννα, ήταν χρηματιστής κι' ήταν ένας άπό τούς πιο σπουδαίους οικονομικούς παράγοντας τού Σίτυ. Ήταν μέτοχος σε πολλές επιχειρήσεις και πρό παντός σε εταιρίες πετρελαίων και σε τράπεζες. Τό σπίτι μας ήταν σωστό παλάτι κι' είχαμε στην διάθεσή μας αυτοκίνητα και γιωτά. Εγώ ανατράφηκα με την μεγαλείτερη πολυτέλεια, γιατί ήμουν μοναχοπαίδι. Ο πατέρας μου είχε και τόν τίτλο του λόρδου κι' ήταν ο πρώτος που είχε την ιδέα να ιδρυθή ένα τράστ επιχειρήσεως και τραπεζών, με μεγάλη κεφάλαια. Τό τράστ αυτό έκανε πολλούς συνδυασμούς, ανέλιξανε την έκμετάλλευση ορυχείων, έδινε δάνεια, είχε δικές του επιχειρήσεις κι' έπαιζε σημαντικό ρόλο στην οικονομική ζωή τού Σίτυ. Κι' ο διεθυντής αυτού τού τράστ, που όνομαζόταν «Κίγκ—τράστ», ήταν ο πατέρας μου. Ήταν, θυμάμαι, πάντα πολυσύχολος και διηύθυνε, όπως έλεγαν όλοι, με μεγάλη έπιτηδειότητα τις έργασίες του τράστ. Δυστυχώς γρήγορα άλλαξαν τα πράγματα. Κατ' άπομίμησης της πρωτοβουλίας τού πατέρα μου ιδρύθηκε κι' άλλο τράστ, τό «Νάσιοναλ—Τράστ», με σκοπό να πολεμήση τό δικό μας. Άρχισε τότε ένας άγριος πόλεμος και τό αποτέλεσμα ήταν να βγη νικημένο τό δικό μας. Όλα τα κεφάλαιά του διασκορπίστηκαν. Ο πατέρας μου έχασε την περιουσία του και κάποιο βράδυ αυτοκτόνησε. Η καταστροφή ήταν μεγάλη. Πούλησαν τό σπίτι μας και μας πέταξαν στό δρόμο. Η μητέρα μου, ύστερα από την αυτοκτονία τού πατέρα μου, είχε χάσει τό λογικό της και πέθανε σε λίγο κι' αυτή. Ε! δέν περιγράφεται τί έννοια, τότε μέσα στην ψυχή μου! Οι άλληπάλληλοι θάνατοι κι' ή καταστροφή μ' έκαναν να χάσω τόν άνθρωπισμό μου. Κι' όρκιστηκα να καταστρέψω τούς ανθρώπους αυτούς, που μ' έφεραν σ' αυτή την κατάσταση. Άλλά πως; Εύτυχώς βρέθηκαν κάποιοι, που είχαν κι' αυτοί συμφέρον να καταπολεμηθή τό «Νάσιοναλ—Τράστ». Και με χρηματοδότησαν για να μπορέσω να κινήθω καλλίτερα. Οργάνωσα με τα χρήματα αυτά μια συμμοσία κι' άρχισα τη δράση μου. Όχι σαν κακούργος, αλλά σαν έκδικητής! Έτσι άρχισα την φονική δράση μου. Σκότωσα την Νανσν Άλμπαν, τόν Σόαπυ, τόν Φάιν, τόν Άντόλφορς κι' άλλους που συνέταναν στην καταστροφή τού πατέρα μου. Για να επιτύχω, όμως, όλοσδιόλου τό σχέδιό μου, έπρεπε και να διαλύσω τό «Νάσιοναλ—Τράστ». Και τό τό πέτυχα κι' αυτό, όπως ξέρετε. Τώρα δέν μου μένει τίποτε άλλο να κάνω. Όλα έτελείωσα! Η έκδίκησις μου έφερε άποτελέσματα και όμο

Αρχισαν να μιλούν για τούς προσεχείς γάμους των.

λογώ ότι δεν περίμενα ούτε κι' εγώ ο ίδιος τέτοια διαβολική επίπτωση στους σκοπούς μου.

Σταμάτησε και βυθίστηκε για πολλή ώρα σε σκέψεις. 'Η 'Αννα τον παρακολουθούσε άφωνη και συγκινημένη. Σε λίγο εκείνος έξακολουθούσε.

—Αυτή είναι η ιστορία μου. Τώρα ξέρεις το μυστικό μου και μπορείς να κρινεις. Και θέλω να είναι πολύ αυστηρή η κρίσις σου. Καταδίκασέ με, ή δικαιώσέ με.

Προσήλωσε το βλέμμα του στην 'Αννα και περίμενε την άπαντησή της.

—'Ομολογώ ότι δεν έπερίμενα ν' ακούσω αυτή την ιστορία. Δεν σου κρύβω ότι σε νόμιζα κακούργο, ενώ είσαι ένας εκδικητής. Είναι η άλληθρία ότι μετχειρισθήκες μέσα σκληρά, αλλά ίσως απαραίτητα. 'Υστερα από την εξομολόγησή σου έγινες γιό μένα άλλος άνθρωπος. Και τώρα όχι μόνο σ' αγαπώ, παρά και σε θαυμάζω.

—'Ο Τρομοκράτης γέλασε. Τραβήξε κοντά του την 'Αννα και είπε:

—Διάβασες μια είδηση στις πρωτίνες έφημερίδες για τον τόν Τζιν; —'Οχι; δεν πρόσεξα τίποτε.

—'Ο Τζιν παντρεύθηκε με την Τζέμιντα.

—'Η 'Αννα δεν έδειξε και μεγάλη έκπληξη.

—Βιάσθηκε πολύ, είπε απλά.

—Μά τώρα ήρθε ή σειρά σου, παρετήρησε γελώντας ο Τρομοκράτης.

Γέλασε κι' 'Αννα κι' ύστερα άκολουθούσε σιγή...

***

—'Εξω απ' το καταφύγιο του Τρομοκράτου είχαν συγκεντρωθεί πολυάριθμοι άστυνομικοί.

—'Ο ντέκετιβ Ουάρτερ, κατώρθωσε ν' ανακαλύψει το κρησφύγετο και το έκκύλωσε.

Οι άστυνομικοί ήταν άριστα εξοπλισμένοι. Είχαν μαζί τους και δυό όπλοπολυβόλα και χειροβομβίδες. Ήταν άποφασισμένοι να θυσιάσουν και την ζωή τους άκόμα, για νά μη διαφύγει κι' αυτή τη φορά ο Τρομοκράτης. Από την διεύθυνση της Σκώτλαντ Γουόρντ είχαν την άυστηρή διαταγή νά φέρουν άποσδήποτε ένα άποτέλεσμα.

Οι άστυνομικοί προχωρούσαν έρποντας στο έδαφος, προφυλασσόμενοι κάθε τόσο πίσω από τους κορμούς των δένδρων. Δεν ήθελαν νά προδοθούν, για νά μη δώσουν καιρό στον Τρομοκράτη νά διαφύγει. Τό γενικό πρόσταγμα τό είχε ο Ουάρτερ.

—'Η ώρα θά ήταν, σχεδόν, 3 1/2 μετά τα μεσάνυχτα. 'Ησυχία κι' ή γαλήνη βασιλευε παντού.

—'Ερποντας οι άστυνομικοί μπήκαν στον κρυψώνα και προχωρούσαν άργά, ψηλαφώντας μέσα στο σκοτάδι.

Διέσχισαν όλη την είσοδο της κρύπτης χωρίς νά συναντήσουν ούτε σκιά ανθρώπου. Φως δεν διέκριναν πουθενά. Ούτε και μέσα στο καταφύγιο που τό αντίκρουσαν ήδη. 'Εφαινότο πως θά κοιμόνταν και θά τους κατελάμβαναν έξ έφόδου.

Διέσχισαν τό χώλ κι' είχαν φθάσει μπροστά στην είσοδο ενός μεγάλου δωματίου. Εκεί σε μια καρέκλα καθόταν κάποιος φρουρός συμμορίτης, που κοιμότανε. 'Ο Ουάρτερ τον πλησίασε άθόρυβα και του στήριξε τό πιστόλιστό κρότοφο. 'Ο άνθρωπος όταν ένοιωσε την παγερή κάννη ξύπνησε ξαφνιασμένος.

—Ούτε λέξη! του ψιθύρισε ο άστυνομικός, γιατί σου τινάζω τά μυαλά στον άέρα!

—'Εκείνος έγενεψε καταφατικά κι' έτεινε τά χέρια του, στα όποια του πέρασαν χειροπέδες.

—Δέν μου λές; τον ρώτησε ψιθυριστά ο Ουάρτερ, χωρίς νά κατεβήση τό πιστόλι απ' τον κρησφύγετο.

—'Εκείνος έγενεψε καταφατικά κι' έτεινε τά χέρια του, στα όποια του πέρασαν χειροπέδες.

—Δέν μου λές; τον ρώτησε ψιθυριστά ο Ουάρτερ, χωρίς νά κατεβήση τό πιστόλι απ' τον κρησφύγετο.

—'Εκείνος έγενεψε καταφατικά κι' έτεινε τά χέρια του, στα όποια του πέρασαν χειροπέδες.

—Δέν μου λές; τον ρώτησε ψιθυριστά ο Ουάρτερ, χωρίς νά κατεβήση τό πιστόλι απ' τον κρησφύγετο.

ταφό του, ο Τρομοκράτης είναι έδω; —'Εκείνος κούνησε πάλι καταφατικά τό κεφάλι.

—Δέν βρίσκεται σ' αυτό τό διαμέρισμα. Προχωρήστε σ' αυτόν τον διάδρομο δεξιά. Στο τέλος θά ήθε έναν άλλον διάδρομο, ευρύτερο. Περάστε κι' απ' αυτόν και θά φθάσετε στο δεύτερο διαμέρισμα όπου θά βρίσκεται ο Τρομοκράτης.

—'Ο Ουάρτερ φώναξε δυό άστυνομικούς και τους παρέδωσε τον συμμορίτη. Κι' εξακολουθούσε με τους συντρόφους του τον δρόμο του. Στο τέλος του δευτέρου διαδρόμου ξεχώρισαν την πόρτα του δευτέρου δωματίου του Τρομοκράτου. 'Ο Ουάρτερ χούφτισε τό πόμολο και τό γύρισε άπότομα. 'Η πόρτα δεν άνοιξε. Ήταν κλειδωμένη. Οι άστυνομικοί δεν έχασαν καιρό. Πυροβόλησαν την κλειδαριά, την έσπασαν κι' έσπρωξαν την πόρτα.

Καταμεσής στο δωμάτιο στεκόταν ένας άνδρας που φαινόταν πως μόλις είχε πεταχτεί απ' τό κρεβάτι. Σ' ένα άλλο κρεβάτι ήταν άνακαθισμένη κι' άγωνιούσε μια γυναίκα.

—Ψηλά τό χέρι, φώναξε ο Ουάρτερ, τείνοντας τό περισσότερο τό του.

—'Ο άγνωστος άνδρας σήκωσε τά χέρια του, ρίχνοντας βλέμματα μίσους κι' άγανακτήσεως στους άστυνομικούς. 'Η γυναίκα πήδησε κι' αυτή απ' τό κρεβάτι, έρριξε μια πρόχειρη ρόμπα έ πάνω της και πλησίασε άποφασιστικά τους άστυνομικούς.

—Είμαι ή 'Αννα Κόττον, είπε με σταθερή φωνή, ίσως νά ξέρετε τ' όνομά μου.

—'Ο Ουάρτερ κι' οι άλλοι άστυνομικοί την κύτταξαν ξαφνιασμένοι. 'Ολοι ήξεραν την ιστορία της 'Αννας Κόττον, της γυναίκας που νομιζόταν ως άμνηστος του Τρομοκράτου.

—'Ο Ουάρτερ άλλαξε άμέσως ύφος.

—Με συγχωρείτε! δεν σας άνεγνώρισα. Βλέπετε μόνο μια φορά συνέβη νά σας δω, πρὸ πολλού και δεν θυμάμαι την φυσιογνωμία σας.

Τά μάτια της 'Αννας έλαμψαν ξαφνικά. Και δείχνοντας τον άνδρα, που στεκόταν εκεί, με ύψωμένα άκόμα τά χέρια είπε:

—Σας παρακαλώ, συλλαβετε τον αυτόν. Είναι ο δεσμοφύλακός μου.

—'Ενας άστυνομικός του πέρασε τις χειροπέδες. Κι' ο Ουάρτερ έκπληκτος, ρώτησε:

—'Οστε δεν είναι αυτός ο περιώνυμος Τρομοκράτης;

—'Η 'Αννα έδειξε μ' ένα μορφασμό την άπορία της.

—Πώς τό νομίζατε αυτό, είπε. 'Ο Τρομοκράτης δεν μένει έδω. Μένει σε μιάν άλλη κρύπτη, που δεν ξέρει κανείς που βρίσκεται.

—'Ο Ουάρτερ άπολιθώθηκε. Τό χρώμα του προσώπου του άλλαξε και ψιθύρισε κάτι δίχως ν' άκούσθῃ.

—Την τσούχη του την συμμερίζοταν κι' οι άλλοι άστυνομικοί. 'Οστε άστόχησαν και πάλι;

—Περίεργο! πολύ περίεργο! ψέλλισε ο Ουάρτερ. Είχαμε πληροφορίες ότι έμεινε έδω και κάποιος συμμορίτης, που συλλαβόμε απ' έξω, έτσι μās είπε κι' αυτός.

—Τό δυστύχημα, είναι άπλην- τηση άμέσως ή 'Αννα, ότι ο Τρομοκράτης είναι πολύ επιτηδεις και φροντίζει νά διαδίδη πάντα ότι βρίσκεται εκεί, όπου πολύ σπάνια πηγαίνει. 'Οσο για τον συμμορίτη, που μου λέτε, είχε δική νά σας πῇ, ότι σας είπε. Δεν έχει δῆ ποτέ τό πρόσωπο του Τρομοκράτου και δεν τον ξέρει. Κι' έτσι, μεταμφισμασμένος ό Τρομοκράτης, είναι κι' άλλοι δυό, ή τρεις άρχισυμμορίτες.

—'Ο Ουάρτερ κι' οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν νά συνέλθουν απ' την άπογοήτευση που δοκίμασαν.

—'Η 'Αννα δείχνοντας τον ρωμαλέο άνδρα που συνέλαβαν εξακολουθούσε.

—Αυτός έδω είναι ο 'Οου Στήβενς, νέος συμμορίτης, που έχρησιμοποίησε ο Τρομοκράτης για φύλακά μου.

—Αυτός έδω είναι ο 'Οου Στήβενς, νέος συμμορίτης, που έχρησιμοποίησε ο Τρομοκράτης για φύλακά μου.

—Αυτός έδω είναι ο 'Οου Στήβενς, νέος συμμορίτης, που έχρησιμοποίησε ο Τρομοκράτης για φύλακά μου.

—Αυτός έδω είναι ο 'Οου Στήβενς, νέος συμμορίτης, που έχρησιμοποίησε ο Τρομοκράτης για φύλακά μου.

—Αυτός έδω είναι ο 'Οου Στήβενς, νέος συμμορίτης, που έχρησιμοποίησε ο Τρομοκράτης για φύλακά μου.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 9

—'Ο 'Αρμάν Μπετρέν έσβυσε τό φως του δωματίου του και βγήκε στο μπαλκόνι. 'Η πόλις όλόκληρη κοιμόταν. 'Ενα μακρυνό ρολόι κύτπησε τρεις φορές.

—'Ο 'Αρμάν άναστέναξε βαθιά. Καθυστερούσε την στιγμή που θά έπρεπε νά ξαναγυρίσει στο δωμάτιό του. 'Η στιγμή αυτή θά ήταν ή τελευταία της ζωής του... της τόσο σύντομης ζωής του! 'Ενα περισσότερο, έπάνω στο λαβομάνο του, περίμενε την μοιραία χειρονομία.

Στην αντίκρυνη πλευρά του ίδιου ένα παράθυρο ήταν φωτισμένο. 'Ο 'Αρμάν έδωσε στον έαυτό του μια τελευταία προθεσμία. 'Όταν τό φως αυτό θά έσβυνε, αυτός θά επέστρεφε στο δωμάτιό του για πάντα... Χαμογέλασε πικρά στη σκέψη ότι ένα άγνωστο χέρι, γυρίζοντας τον διακόπτη, θά ώριζε την στιγμή του θανάτου του.

—'Οπως ή τότε όμως έπρεπε νά τελειώνη. Δεν υπήρχε άλλη λύσις. Χρήματα δεν είχε, δουλειά δεν εύρισκε, ο λογαριασμός του στο ξενοδοχείο είχε υπερβή κάθε λογικό όριο, κανένας δεν υπήρχε στον κόσμο νά τον βοηθήσει και για τό μέλλον του φαινόταν όριστικά κατεστραμένο. Είχε δουλέψει τόσα χρόνια για νά φθάση σ' αυτό τό σημείο! Προς τί νά επιμείνη;

Τό αντίκρυνο φως έσβυσε ξαφνικά. 'Ο 'Αρμάν άνεπήδησε. 'Ενας τελευταίος δισταγμός τον κράτησε για μερικά δευτερόλεπτα άκόμη. 'Υστερα με μια τελευταία προσπάθεια της θελήσεώς του, έκανε μεταβολή. Την στιγμή που έτοιμαζόταν νά μπη στο δωμάτιό του τό βλέμμα του έπεσε στο διπλανό δωμάτιο που ήταν όλονοικο.

—Εύκολο! μουρμούρισε μηχανικά, ύπολογίζοντας με τό μάτι την άπόσταση που τον χώριζε από τό γενι-tonικό μπαλκόνι.

Ταυτοχρόνως σκέφτηκε τον γείτονα του του διπλανού δωματίου. Ήταν ένας χονδρός άνθρωπος με κοινοτάτη εμφάνιση. 'Ασφαλώς όμως θάταν πολύ πλούσιος. 'Η μεγάλη περιποίησης που του έκανε τό προσωπικό του ξενοδοχείου, τό άπεδείκνυε καθαρά.

—'Ενα χοντρό πορτοφόλι... άφθονα χιλιάδικα. Οι σκέψεις του νέου άκολουθούσαν έναν επικίνδυνο και λογικώτατο κατήφορο.

—Γιατί όχι; ψιθύρισε. Στο ση- μέιο που έχω φθάσει!.. 'Αλλωστε, θάχω πάντα τον καιρό νά με πιάσουν νά φυλάξω μια σφαίρα στο κεφάλι μου.

—'Η άγάπη της ζωής, που υπήρχε μέσα σ'α τριςβάρη της ψυχής του, γαντζωνόταν με άπελπισία στην πρόφαση αυτή, που άπελάτρυνε την μαύρη σκιά του θανάτου. Μικρή προθεσμία βέβαια, άλλα που ξέρει κανείς;..

Μπήκε στο δωμάτιό του, έχωσε τό πιστόλι στην τσέπη του και πήρε ένα ηλεκτρικό φανάρι μέσα από τό συρτάρι του. 'Από έντοστικο, περπατούσε ήδη άθόρυβα.

Χωρίς δυσκολία πέρασε στο διπλανό μπαλκόνι. Κρατώντας την άναπνοή του, άφουγκράστηκε. 'Ο θόρυβος, μιας κανονικής άναπνοής έφθασε ως τ' αυτιά του. Καθυστασμένος, προχώρησε. Δι- επίστωσε άμέσως ότι τό φανάρι του ήταν άχρηστο. Τό φεγγάρι φώτιζε έλαφρά τό δωμάτιο. 'Ο νέος προχώρησε με μεγάλη προσοχή. 'Η καρδιά του κυτπούσε άτακτα. Στάθηκε μια στιγμή άκίνητος. 'Υστερα, όταν τά μάτια του συνήθισαν στο μισοσκόταδο, πρόσεξε έναν καναπέ, ο οποίος, σε στιγμή κινδύνου, θά μπορούσε νά του χρησιμεύσει για παραβάν.

Ξαφνικά ο 'Αρμάν ταραχθηκε. Σαστισμένος, κύτταξε τά γυναικεία παπούτσια που ήσαν πάνω στο χαλί και ύστερα την κομτιναίζον και τις γυναικείες κάλτσες που ήσαν κρεμασμένες, στο χέρι του καναπέ.

—'Όταν συνήλθε, από την κατάπληξή του, σήκωσε τους ώμους. 'Ήταν άπολύτως άστοχο! 'Ο χονδρός άνθρωπος θά είχε φύγει φαίνεται και τώρα μια ταξειδιώτης έμενε στο 9.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

—Είναι γραφτό ότι θά άποτυγχανώ πάντα.. σκέφθηκε με άπογοήτευση.

Ψηλάφισε τό μπράουνινγκ που βάρινε την τσέπη του και έκα- νε ένα βήμα, για νά φύγει. 'Ενας μεταλλικός θόρυβος τον σταμάτησε. Στο φως του φεγγαριού, διέκρινε τό πόμολο της πόρτας που γύριζε σιγά σιγά.

—Να κινήθης, μουκρίσε μια φωνή. Μια έλαφρά κραυγή φρίκης... και τό φως πλημμύρισε στο δωμάτιο.

—'Ο 'Αρμάν ριφινκινδύνευσε ένα βλέμμα. 'Ενας άνδρας ψηλός, γεροφτιαγμένος, ήταν όρθιος μέσα στο δωμάτιο. Τό καπέλλο του ήταν κατεβασμένο κρύβοντας τό μισό πρόσωπό του.

—'Επάνω στο κρεβάτι, μια γυναίκα είχε μισοσηκωθεί. Κύτταζε τον έπισκέπτη χωρίς τρέμο.

—Τί με θέλετε; ρώτησε με άτάραχη φωνή. Τό χέρι της πήγε πρὸς τό μαξιλάρι, άλλα ο άνδρας υπήρξε πιο γοργός. 'Εσκυψε άπλωσε άπότομα τό χέρι του και πήρε τό μικρό πιστόλι που

ήταν κρυμμένο κάτω από τό προ- σκέφαλο.

—Πρόσεχε, φώναξε ξερά! Πρέ- πει νά μου δώσεις τό γράμμα που πή- ρες χθές τό βράδυ. Τό γράμμα αυτό είναι μέσα στην τσάντα σου. Δεν πε- ριέχει παρά άσήμαντα πράγματα: Σε προειδοποιώ ότι κατέχομε τον κώδικα με τον όποιον θά άποκρυ- πτωγραφίσουμε την έπιστολή σου. 'Αν, όπως έχωμε ύπόνοιες, παίξης διπλό παιχί, τό τομάρι σου δεν θ' αξίζει τίποτε. Και τώρα, δίνε μου την τσάντα σου και πρὸ παντός ούτε μιλά.

—'Η νέα γυναίκα δεν είχε κινήθῃ καθόλου. Μόνον μια μεγάλη ωρότης πρόδινε την άγωνία της. Δίστασε μια στιγμή. 'Υστερα σηκώθηκε... Φο- ρούσε μια όραία μεταξωτή πυτζάμα. Πήρε την τσάντα της απ' τον καναπέ, την έρριξε πάνω στο κρεβάτι και καθίσε ή ίδια σ' ένα ασητέγ. Τό δεξί χέρι της ήταν κρεμασμένο.

—'Ότε άνατρίχιασε καν όταν ένοιω- σε, στην παλάμη του χεριού της, την άπότομη και ψυχρή έπαφή ενός πε- ριστρόφι ν που της έδιναν.

Μια κραυγή λύσσας που έβγαζε ο άποδσεκτος έπισκέπτης της την έκα- νε νά χαμογελάσει.

—Που είναι τό γράμμα; μουκρίσε ο άνδρας που δεν είναι μέσα στην τσάντα. Θέλω τό γράμμα, μ' άκούς! Θά ψάξω όλο, τό δωμάτιο!

—'Ενα άτσάλενο στυλέττο έλαμψε στο χέρι του. 'Εκανε ένα βή- μα κατ' έπάνω της.

—Στόπ! φώναξε ή γυναίκα, όρθια ξαφνικά. Μεταβολή και δρόμο! Γρήγορα, γιατί πυροβολώ!

—'Ο άνθρωπος υπεχώρησε μπήγοντας μια φωνή καταπληξέως και λύσσας. 'Η κάννη ενός περιστρόφου ήταν γυρισμένη στο στη- θος του και τό χέρι που έσφιγγε τό όπλο δεν έτρεμε καθόλου. 'Ο άγνωστος υπεχώρησε τρομαγμένος και βγήκε απ' τό δωμάτιο.

—'Όταν ή πόρτα ξανάκλεισε, ή νέα την κλειδώσε, άφουγκράσθη- κε μια στιγμή και γύρισε πρὸς τον καναπέ.

—'Εβγάτε απ' εκεί! Ψιθύρισε.

—'Ορρίστε τό περιστρόφο σας... 'Επιστρέψτε μου τό γράμμα που είχατε την έξυπνάδα και την έπιτηδειότητα νά βγάλετε απ' την τσάντα μου. Σας εύχαριστώ... Πώς μτήκατε έδω;

—'Ο 'Αρμάν έδειξε τό παράθυρο.

—'Α! μένετε στο διπλανό δωμάτιο. Ποντικός ξενο- δοχείον;

—'Ο νέος έγινε κάτωχρος. Φρικτά στενοχωρημένος, κύτταξε ή- κεινην που είχε σώσει. Παρατήρησε την εξαιρετική όμορφιά της. 'Η πυτζάμα δεν μπορούσε νά κρύβη την όμορφιά των γραμμών.

—'Η συνέχεια είς την σελίδα 2169)

ΠΛΑΪ' ΣΤΟ ΡΕΜΜΑ

Τό σούρουπο με ρόδα με σκεπάζει, κόκκινα πέταλλα πώχουν τό χρώμα του κρεσιού, κι' εγώ ξεχνιέμαι τώρα που βραδυάζει, μέσα στη ζάλη μυρωμένου μεθυσιού.

Σβύνουν τά περασμένα μου σάν ίσκιος, Και τό φεγγάρι με χλωμή φεγγοβολία, πλάϊ στο ρέμμα της πηγής με βρέσκει εκεί, που δεν λαλούνε τά πουλιά παρά ή φωνούλα του νερού στενάζει μόνο θλιμμένο «χαίρε» ψιθυρίζοντας με πόνο.

(Μετάρσεις Σουλβίου)

ΔΗ - ΠΩ
(706 - 705 Μ. Χ.)

(Συνέχεια)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ

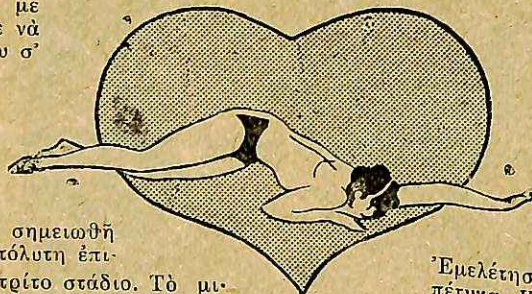

Τὰ πειράματα τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος Τόμας Ἀϊσσερμαν.—Τὰ μικρόβια τοῦ Κόχ.—Ὁ καρκίνος αἱ «μεταναστεύσεις καὶ ἡ θεραπεία του.

Ὁ ἐγκατεστημένος στὴν Νέα Ὑόρκη Γερμανὸς ἐπιστήμων Τόμας Ἀϊσσερμαν, ἔκανε τελευταίως μιὰ ἀνακρίνωσιν ἣ ὁποῖα ἔφερε ἀναστάτωση στοὺς ἰατρικοὺς κύκλους ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ Γερμανὸς σοφὸς διατείνεται ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν τρόπο τῆς ριζικῆς θεραπείας τῆς φυματίωσης καὶ τοῦ καρκίνου καὶ εἶναι πρόθυμος, ὥπως λέει, νὰ τὸ ἀποδείξῃ καὶ πειραματικῶς.

Ἡ φυματίωσις.

—Γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν φυματίωσιν, λέγει ὁ δόκτωρ, ἔπρεπε νὰ βρῶ ἓνα τρόπο ἐξοντώσεως τοῦ μικροβίου Κόχ. Ὅπως εἶναι γνωστὸν, τὸ καταρραμένο αὐτὸ μικρόβιον εἰσχωρεῖ στὶς κυψελίδες τῶν πνευμόνων καὶ ἐπιφέρει ἀνεπανόρθωτες καταστροφές. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ καταπολεμηθῇ αὐτὸ τὸ ἰσχυρὸ μικρόβιον, ποὺ ἀντέχει σ' ὅλα τὰ γνωστὰ φαρμακευτικὰ μέσα ἐξοντώσεως; Ὑστερα ἀπὸ πολυτελεῖς μελέτες κατέληξα στὰ ἑξῆς συμπεράσματα. Θὰ ἦταν δυνατόν μὲ ἐπανειλημμένες ἐγχειρήσεις νὰ ἀφαιροῦνται οἱ ἐπιφάνειες τῶν ὀργάνων ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ τὸ μικρόβιον τοῦ Κόχ καὶ μὲ ἐπιμόνους καυτηριασμοὺς θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδισθῇ καὶ ἡ ἐκ νέου μετάδοσις τοῦ σ' ἄλλην ἐπιφάνεια;

Ξεκινώντας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς, κατέληξα στὴν ἀπόφασιν νὰ ἐφαρμόσω τὴν μέθοδόν μου στὸν φυματικὸ πελάτη μου Τζέιμς Νιούχαμ, ὁ ὁποῖος εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ φυματίωσιν, πρὸ ἐνὸς περὶπου ἔτους. Γιατί πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μέθοδός μου δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀπόλυτη ἐπιτυχία, ὅταν ἡ φυματίωσις βρίσκεται στὸ τρίτο στάδιον. Τὸ μικρόβιον ἔχει προχωρήσει, τότε, πολὺ στὸ βάθος τοῦ ὀργάνου καὶ καμμιά χειρουργικὴ ἐπέμβασις δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ. Ὁ Τζέιμς Νιούχαμ εἶχε φυματίωσιν τῶν πνευμόνων. Τοῦ ἔκανα ἐγχείρησιν, ποὺ διήρκεσε πολλὰς ὥρας. Ἀφῆρεσα τὸ λεπτὸ περιβλημα τῶν πνευμόνων, ὅπου εὐρίσκοντο καὶ οἱ ἐστίες τῶν μικροβίων Κόχ. Ἐπειτα ἔκανα κι' ἓνα ἰσχυρὸ καυτηριασμὸ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πνεύμονος ποὺ ἐξεσκέπασα, χρησιμοποιώντας μεγάλην ἐντάσεως βολταϊκὸ τόξον. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτοῦσε μεγάλη λεπτότητα. Ἐπρεπε νὰ μὴ θίξω τὰ παρακείμενα ὄργανα καὶ ἰδίως τὴν ἀορτή.

Ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς διεπιστώθη ὅτι ὁ Τζέιμς Νιούχαμ εἶχε θεραπευθῇ ριζικὰ ἀπὸ τὴν φυματίωσιν. Δὲν ἔκανε αἱμοπτυσεις, τὸν ἐγκατέλειψαν τὰ δέκατα τοῦ πυρετοῦ καὶ σὲ δυὸ μῆνες μέσα αὐξήθηκε τὸ βάρος του κατὰ 10 ὀκάδες!

Τὴν ἴδιαν μέθοδον ἐφήρμοσα καὶ στὸν Ἰρλανδὸ Ὀϊβερν Χάρλντυ, ἓναν ἀπογοητευμένο νέον, ποὺ ἀπεπειράθη μάλιστα, μετὰ τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσιν ν' αὐτοκτονήσῃ.

Εὐτυχῶς τὰ μικρόβια τοῦ Κόχ δὲν εἶχαν προκαλέσει βαθεῖς ἐστίες κι' ἐτοί κατάρθωσα, μὲ τὴν ἐντεχὴν ἀφαίρεσιν τοῦ περιβλήματος, νὰ τὰ ἐξοστρακίσω. Τὸν καυτηριασμὸ τὸν ἔκανα μὲ μεγάλην εὐχέρεια καὶ μὲ αὐξημένη τὴν ἐνταση τοῦ βολταϊκοῦ τόξου.

Ὁ Ὀϊβερν Χάρλντυ ἐθαραπεύθη καὶ εἶναι τῶρα ἓνας εὐρυστος

καὶ εὐτυχὴς νέος. Βρίσκεται στὸ Λονδίνον, εἶναι παντρεμένος καὶ ἔχει κάνει πέντε παιδιὰ, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα ἔβραβεύθη σὲ κάποιο διαγωνισμὸ ὑγιῶν παιδιῶν.

Ὁ Καρκίνος.

Ὁ δόκτωρ Τόμας Ἀϊσσερμαν δὲν κατάγινε μόνο μ' ἐπιτυχίαν στὴν θεραπεία τῆς φυματίωσης, ἀλλὰ καὶ τοῦ καρκίνου καὶ ἔφερε κι' ἐδῶ τὰ ἴδια ριζικὰ ἀποτελέσματα, παίρνοντας μάλιστα, ὡς ἐπαθλο καὶ 5000000 δολλάρια, ἀπὸ τὸ ἀντικαρκινικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Φόρντ.

Ἀλλὰ ἄς δώσωμὲ τὸν λόγο στὸν ἴδιον τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα. —Ἀφοῦ κατάρθωσα, εἶπε, νὰ κτυπήσω τὴν μιὰ μεγάλην μάστιγαν τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν φυματίωσιν, ἀπεφάσισα νὰ στραφῶ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην. Ἐδῶ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν καὶ τόσο εὐκόλα. Ὁ καρκίνος, ὅπως εἶναι γνωστὸ, δημιουργεῖ μεγάλη καὶ βαθεῖα πληγὴ καὶ ἔχει ἀφάνταστη διαβρωτικὴ ἱκανότητα. Κατατρώγει ὅλους τοὺς γύρω ἰστούς καὶ προχωρεῖ μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὸ πῶς φοβερὸ δὲ εἶναι ὅτι κάνει μεταστάσεις ἢ, κυρ. ολεκτικότερα, μεταναστεύσεις. Ἀπὸ τὸν μαστὸ, ὅπου ἐνδέχεται νὰ φανῇ, μπορεῖ νὰ μεταπηδήσῃ στὸν γλουτό, στὰ γεννητικὰ ὄργανα, ἢ ὅπουδήποτε ἄλλου. Κι' ἀκριβῶς αὕτη ἦταν ἡ δυσχέρεια τῆς καταπολεμήσεως τοῦ καρκίνου.

Ὡστόσο δὲν ἀπογοητεύθηκα ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες τῶν ἄλλων συναδέλφων. Ἐμελέτησα πολὺ, ἐπείραματίσθηκα καὶ ἐν τέλει ἔπειτα. Κι' ἂν ἐπέτυχον, πράγματι, ἢ ὄχι, αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν οἱ τέσσαρες καρκινοπαθεῖς ἀσθενεῖς μου, ποὺ εἶναι τώρα ἀπολύτως καλά.

Γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ καρκίνου, λοιπόν, ἐφαρμόζω τὴν ἑξῆς μέθοδον: Ἐκεῖ, ὅπου θὰ παρουσιασθῇ ὁ καρκίνος, τοποθετῶ ποσὸν ράδιο ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κατατρώγῃ τοὺς ἰστούς. Ὅλη τὴν πέθος—φροντίζω νὰ τὴν καθαρίσω μὲ τὸ ράδιο, προχωρώντας καὶ σβληθῇ ἀπ' τὸν καρκίνον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ καρκίνος ἐξαφανίζεται καὶ δὲν παρουσιάζεται ποτὲ ἄλλοτε σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ. Ἄν κἀνὴν ὅμως πῶς μ' ἐπιτυχία. Γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς μεταστάσεις ὑποχρεῶμαι ἀντιληφθῶ τὴν παραμικρὴ ἐκδήλωσιν, σπεύδω ἀμέσως νὰ διαβρώσω τοὺς ἰστούς μὲ τὸ ράδιόν μου.

Κι' αὕτη ἡ τακτικὴ ραδιοεξέτασις δὲν διαρκεῖ γιὰ πολὺ καιρὸ. βέβαια, μικρὸ, ὅσοις χρόνους ἀπαιτεῖται, ποὺ δὲν εἶναι, νὰ ἐκδηλωθῇ μετὰστασις πρᾶγμα ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ ἤδη.

Μέχρι τῆς στιγμῆς κατάρθωσα νὰ θεραπεύσω τὸν Φόρντ Ὁ καρκίνον τῶν μαστῶν, τὴν Βιρτζίνια Νάυμον, μὲ καρκίνον στὴν νῆαν ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἀσθενεῖς μου, δὲν παρουσιάστηκε ἐργάζονται, ὥπως πρῶτα. Ἡ Βιρτζίνια Νάυμον, μάλιστα ἔχει βῆ στὸ θέατρο.

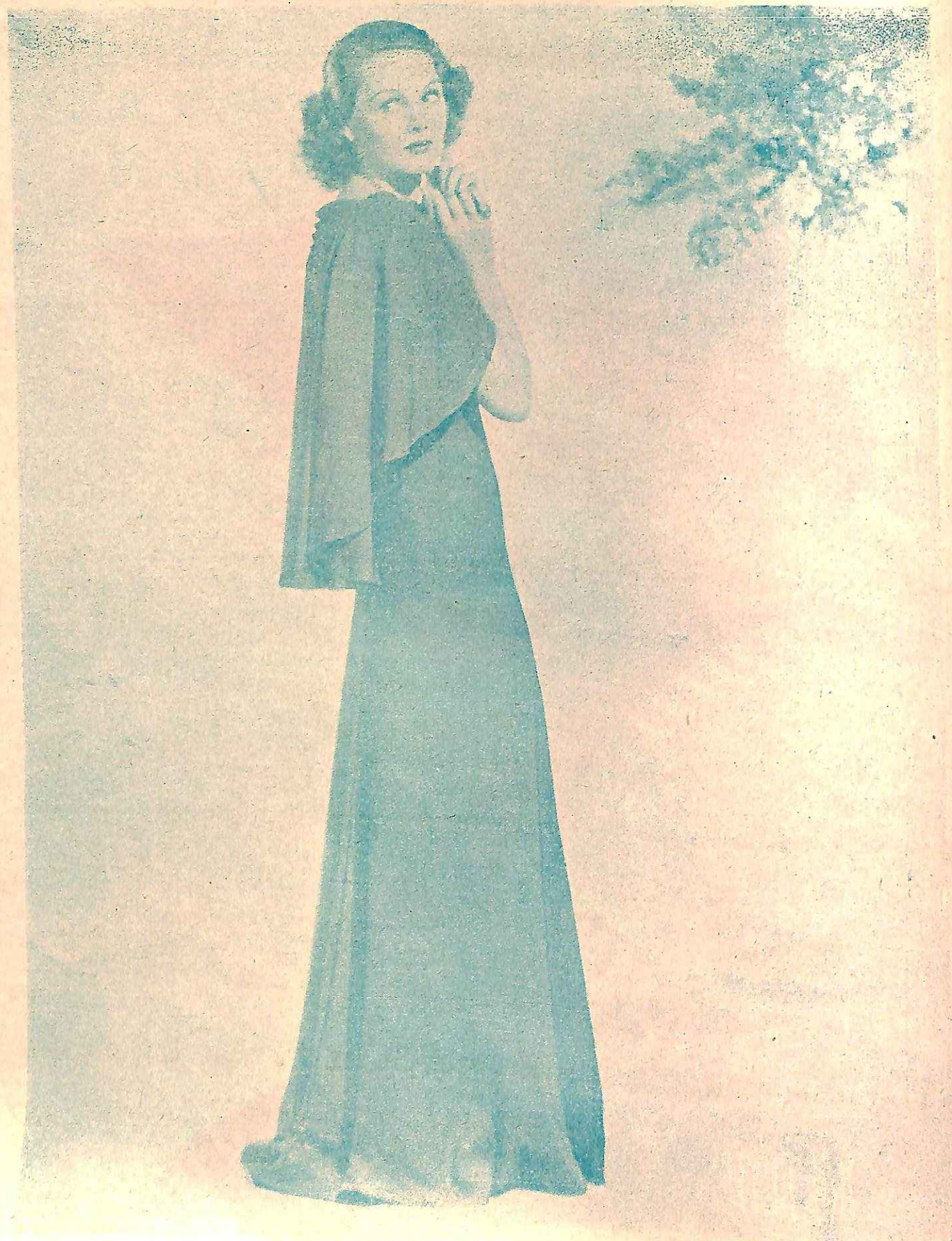
Φωτογραφίες Μέτρον—Γκλόντουν

ΜΠΟΥΤ ΜΑΛΛΟΥΡΥ

PANTHEON

2145

ELIZABETH ARDEN

HANSON

ELIZABETH ARDEN

HANSON

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΣΤΟΥΛΟΥ

ΒΙΚΤΩΝ ΒΑΡΚΟΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ 7 ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΥΜΑΤΑ

‘Ο πύργος του ‘Αϊφελ.—‘Ο ούρανοξύστης της «Σάν».—‘Η «Νορμανδία».—‘Αλλα θαύματα μηχανικής.—‘Η ‘Αμερική υπερτερεί.

Στην αρχαιότητα υπήρχαν τὰ ἐπὶ θαύματα τοῦ κόσμου, ποὺ προκαλοῦσαν, τότε, τὴν περιέργεια καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων.
Τώρα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. ‘Ο,τι ἐθεωρεῖτο σὴν ἀρχαιότητα ὡς θαῦμα, ἡ σημερινὴ μηχανικὴ τὸ κατασκευάζει μὲ τὴν πρὸς μεγάλη εὐκολία.

«Κόμης Τσέπελιν», εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα σύγχρονο θαῦμα. Τὸ μήκος του ὑπερβαίνει τὰ 120 μέτρα καὶ τὸ ὕψος του τὰ 12! Φέρει 28 κινητήρες καὶ τέσσαρες ἐλικεσ. Ἔχει ἰδιαίτερα διαμερίσματα ὕπνου, καπνίσματος, λουτροῦ, ἀναγνώστηρια γιὰ τοὺς ἐπιβάτες. Τὸ μόνιμο πλήρωμά του ἀποτε-

λεῖται ἀπὸ 65 ἀνθρώπους. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι σὴν βιβλιοθήκῃ του βρίσκονται πολλὰ σπάνια βιβλία, ὅπως μερικὰ ἔργα τῶν περιφημῶν Γερμανῶν λογίων, Οὐλσεν καὶ Νοβάλις. τῶν ὁποίως ἄλλα ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν πούθενά!

‘Ο πύργος τοῦ ‘Αϊφελ

‘Ενα ἀπὸ τὰ πρὸς μεγάλα σύγχρονα μηχανικὰ θαύματα εἶναι καὶ ‘Ο πύργος τοῦ ‘Αϊφελ τῶν Παρισίων. Θεωρεῖται ὡς τὸ πρὸς ὑψηλὸ κτίριον τῆς Εὐρώπης, εἶναι κατασκευασμένος ἀπὸ σίδηρον καὶ στηρίζεται ἐπάνω σὲ ὑδραυλικά πιεστήρια. Κατ’ οὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ ρυθμίζεται ἡ ἀπόλυτη εὐθύτης τοῦ ὕψους του, ἀν καὶ παρουσιάσῃ μιὰ ἐλαφρὰ κλίση.

Στοὺς πρώτους ὁρόφους τοῦ πύργου ὅπως εἶναι γνωστὸν, βρίσκονται καταστήματα, κουρεῖα, ντάνσιγκ, καφενεῖα. Ἐπάνω σὴν κορυφῇ του εἶναι ἐγκατεστημένο ἀστεροσκοπεῖο. Ἐνα ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ ἀστεροσκοπεῖου αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ περίφημον ἔκκρεμὸς τοῦ Φουκώ, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἄλλοτε ὅτι κινεῖται ἡ γῆ, συνεπεία τῶν ἀνωμάλων χαραγμάτων ποὺ ἔκανε ἡ ἀκκίς τοῦ ἔκκρεμοῦς σὴν ἄμμο.

‘Ο ούρανοξύστης τῆς «Σάν»

Τὸ πρὸς ὑψηλὸ κτίριον τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ούρανοξύστης τῆς «Σάν» σὴν Νέα Ὑόρκη. Ἔχει 130 ὁρόφους! Ἄς σημειωθῇ ὅτι

ὁ δεύτερος εἰς ὕψος ούρανοξύστης, τῆς «Σέβρολετ», πάλι σὴν Νέα Ὑόρκη, ἔχει μόνον 98 ὁρόφους. Φαντασθῆτε, λοιπόν, διαφορὰ! Στὸν ούρανοξύστη «Σάν» κατοικοῦν 5 χιλιάδες ἀνθρώποι! Εἶναι κατελιημένοι ὅλοι οἱ ὁροφοὶ του καὶ εἶναι, μάλιστα, περιζήτητα. Στὸν ούρανοξύστη αὐτὸν βρίσκονται 1850 κατοικίαι, 400 καταστήματα, 6 κινηματογράφοι καὶ 20 καμπαρέ! Τὰ ἑμμερήσια ἔσοδα τῆς «Σάν», ἀπὸ τὸν ούρανοξύστη τῆς ὑπερβαίνουν τὰ δύο ἑκατομμύρια δολλάρια! Ἄς

σημειωθῇ ὅτι, ἡ ἀνέγερσις του ἐστοίχισε περὶ τὸ ἓνα δισεκατομμύριο δολλάρια, γιὰτὶ βρίσκεται στὸ πρὸς κεντρικὸ σημεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, σὴν 145ῃ ὁδῷ.

‘Η «Νορμανδία»

Γιὰ τὸν γαλλικὸ πλωτὸ κολοσσὸ «Νορμανδία» δὲν θὰ μιλήσωμε, γιὰτὶ ἔχει ἐξαντληθῇ αὐτὸ τὸ θέμα. Θὰ ἀναφέρωμε μόνον ὅτι εἶναι τὸ μεγαλειότερον καὶ πολυτελέστερον σκάφος ποὺ κατασκευάσθη ποτέ, ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τῆς «Βασιλίσσης Μαίρης», τὴν ὁποῖαν ξεπερνᾷ καὶ σὲ ταχύτητα.

‘Η γέφυρα τοῦ Οὐδσωνος

‘Η περίφημη κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ Οὐδσωνος, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸς σημαντικὰ μηχανικὰ θαύματα. Τὸ μήκος τῆς ὑπερβαίνει τὰ 2 χιλιόμετρα καὶ τὸ πλάτος τῆς τὰ 200 μέτρα! Εἶναι ὅλη κατασκευασμένη ἀπὸ διάφορες προσιμῆς μεταλλῶν καὶ εἶναι τόσο στερεά, ὥστε μπορεῖ νὰ σηκώσῃ, κατὰ τοὺς πρὸς μέτριους ὑπολογισμούς, δύο ἑκατομμύρια τόνους! Ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας αὐτῆς ἐστοίχισε ἓνα περίπου δισεκατομμύριο δολλάρια καὶ θεωρεῖται ἡ μεγαλοπρεπέστερη τοῦ κόσμου.

‘Ο Κόμης Τσέπελιν

Τὸ γερμανικὸν ἀερόπλοιο ὁ ΠΑΝΘΕΟΝ

λεῖται ἀπὸ 65 ἀνθρώπους. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι σὴν βιβλιοθήκῃ του βρίσκονται πολλὰ σπάνια βιβλία, ὅπως μερικὰ ἔργα τῶν περιφημῶν Γερμανῶν λογίων, Οὐλσεν καὶ Νοβάλις. τῶν ὁποίως ἄλλα ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν πούθενά!

‘Ο σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τοῦ Σικάγου

Χωρὶς ἀμφιβολία ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τοῦ Σικάγου, εἶναι τὸ πρὸς λαμπρὸ δῆγμα ἀνθρωπίνῃ ἐπινοητικότητος καὶ ἱκανότητος. Τὸ κτίριόν του καταλαμβάνει 36 τετραγωνικά χιλιόμετρα, περὶ τοῦ καὶ τὸ ὕψος του ὑπερβαίνει τὰ 200 μέτρα. Ὅλα τὰ μετρὰ ἐκκινῶν ἀπ’ αὐτὸ, καθὼς καὶ ὅλες οἱ μεγάλες συγκοινωνιακὲς ἀμαξοστοιχίαι.

Οἱ γραμμὲς τῶν μετρὰ βρίσκονται στὸν ὑπόγειον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, σὲ τρεῖς διαφόρους ὑπογείους ὁρόφους. Ἐπάνω σὲ τὸ ἰσὺογειο κυκλοφοροῦν οἱ ἀμαξοστοιχίαι τοῦ τεραστίου αὐτοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ στέγη του ὡς ἀεροδρόμιον. Ὑπολογίζεται νὰ μπαίνουν καθημερινῶς στὸν σταθμὸν αὐτὸν 200 χιλιάδες ἀνθρώποι. Γιὰ τὴν κατασκευὴν του ἔχρεώθη ὁ δῆμος τοῦ Σικάγου σὴν περίφημῃ «Τράπεζα τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν» καὶ ἀκόμα δὲν κατάρθωσε τὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του!

‘Αλλα θαύματα

Αἱ διώρυγες τοῦ Παναμᾶ καὶ τοῦ Σουέζ εἶναι καὶ αὐτὲς ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Λεσσέψ μετὰ τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ, σχεδὸν ἐθεοποιήθη.

Ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ, εἶναι πρὸς πεγὰλῃ ἀπ’ τὴν διώρυγα τοῦ Παναμᾶ καὶ ἡ δεύτερη πρὸς πλατεῖα ἀπ’ τὴν πρώτην.

Ἀπ’ τὴν πρώτη ὑπολογίζεται νὰ περνοῦν καθημερινῶς 400—450 πλοῖα καὶ ἀπ’ τὴν δεύτερη 250—300. Ἀπὸ τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ ἡ ἐταιρία ποὺ τὴν ἐκμεταλλεύεται εἰσπράττει περισσότερα ἀπὸ 100 χιλιάδες Αἰγυπτιακὰς λίρας τὸν μῆνα. Ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ ἀφήνει μεγαλειότερες εἰσπράξεις γιὰτὶ εἶναι πρὸς ἀκριβὰ τὰ διόδια.

‘Ο δημοτικὸς κήπος τοῦ Λὸς Ἀντζελες

‘Ο δημοτικὸς κήπος τοῦ Λὸς Ἀντζελες εἶναι ὁ μεγαλειότερος καὶ ὁ πρὸς ὠρεῖς τοῦ κόσμου. Καταλαμβάνει περισσότερον ἀπὸ τὸ ἓνα τρίτον αὐτῆς τῆς μεγάλης πόλεως καὶ εἶναι ὅλος περιτριγυρισμένος μὲ θαυμάσιον τοῖχο ἀπὸ χρωματιστὰς πέτρας. Οἱ δένδροστοιχίαι του εἶναι θαύματα καλαισθησίας καὶ οἱ ἀνθῶνές του θυωροῦνται μοναδικαί. Ὀλόκληρες ἐκτάσεις εἶναι φυτευμένες μὲ ἰδιότροπους σχηματισμοὺς χλόης, ἡ ἄλλαν λουλουδιῶν, ποὺ δὲν ὑπάρχουν παρόμοια στὸν κόσμον. Ὑπάρχουν ἀκόμα θαυμάσιες τεχνητὲς λίμνες, συντριβάνια, πισσίνες καὶ ἐνυδρεῖα.

Ὡς ἀρχιτεκτονικὸν θαῦμα θὰ μπορούσες ν’ ἀναφέρει κανεὶς καὶ τὴν περιώνυμη παγὸδα τοῦ Πεκίνου. Ἡ ἀνέγερσις τῆς ἀπαίτησε περισσότερον ἀπὸ δέκα χρόνια, τὸ δὲ σχέδιόν τῆς τὸ φιλοτέχνησε ὁ περίφημος Κινέζος ἀρχιτέκτων Σόγκ—Τσάου. Ἡ πρόσοψις τῆς κοσμεῖται μὲ ἰδιόρρυθμα ψηφιδωτά, ποὺ δίδουν μιὰ ἀρμονικὴ θέα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δύο καλόγεροι, ο ένας δομινικανός και ο άλλος φραγκισκανός, έσπεύδουν μαζί κι' έσταυάτησαν έμπρός εις ένα ποτάμι.

Ο δομινικανός είπε στον φραγκισκανόν ότι, έπειδή περπατούσε ξυπόλυτος, ήταν ύποχρεωμένος να τον πάρη καβάλλα για να περάσουν το ποτάμι. "Αν ήρνητο θάκανε μεγάλη άμωρτία. Ο φραγκισκανός επέισθη μ' αυτή την παρατήρηση, έφορτώθη τον δομινικανόν στους ώμους του κι' όταν έφθασαν στη μέση του ποταμιού, ρώησε τον άναβάτην του αν είχε μαζί του χρήματα.

—Ναί, απήντησε ο δομινικανός, έχω δύο ραλία.

—Σ' υ ζήτω συγγνώμην, πάτερ μου, επέν ο μαθητής του. Άγίου Φραγκίσκου, αλλά τό τάγμα μου, μου άπαγορεύει να φέρνω έπάνω μου χρήματα.

Και τόν έρριξε στο ποτάμι.

***

—Αν θέλετε να δοκιμάσετε την αξίαν του χρήματος, έλεγε ο Φραγκλίνος, ζητήσ ε να δανεισθήτε.

***

Ο Διογένης τριγύριζε στους κήτους του Κεραμεικού κι' ζητούσε έλεημοσύνη από τα άγάλματα. Όταν τόν ρώησε κάποιος, γιατί ζητούσε βοήθειαν από τα άψυχα αντικείμενα, πού δεν θα τ' υδναν ποτέ, ο κυνικός απήντησε:

—Για να συνηθίσω στην άρνηση.

***

Ένα πρωί, πού έκανε πολύ κρύο, ο Διογένης παρουσιάσθη στην αγορά όλόγυμνος, άψηφώντας την παγωνιά κι' αυτό για να γυμνάση την ύπομονήν του. Πολλοί τόν περικύκλωσαν κι' άρχισαν να έκφραζουν την λύπην τους. "Αλλ' ο Πλάτων πού περνούσε εκείνη τη στιγμή, τούς είπε:

—Αν τόν λυπήσθε, παύτε να τόν κυτίζετε· γιατί πώς, άφου τόν λυλώσατε, τόν κυτίζετε μόνον;

***

Ένας νεαρός ιππότης, όταν έγύρισε στο Λονδίνον από τό Παρίσι, έλεγε σιόν "Άγγλο βασίλεια Γουλιέλμο, ότι τό άστείότερο πράγμα, πού είδε στη Γαλλία, ήταν ότι ο βασιλιάς της είχε μιά γορή έρωμένη κι' ένα νεώτερο πρωθυπουργό.

—Αυτό σημαίνει, νές μου, τού απήντησε ο Γουλιέλμος, ότι δεν μεσχειρίζεσαι εύ.ε τόν ένα ούτε τόν άλλον.

***

Ο Άρίστος, ο μέγας έπικός Ιταλός, ο όποιος έγραψε τόν «Μαινόμενον Ρολάνδον» έκτισε στην έξοχή ένα φτωχικό σπιτάκι, όπου άπεσύρευε συχνά για να μελετή Τόν ρώησαν κάποτε γιατί δεν έκανε μιά μεγάλη και πολυτελή βίλλα, σ' αυτός πού είχε περιγράψει τόσο θαυμάσιον σιόν «Ρολάνδον» μεγαλοπρεπή άνάκτορα, έπιβλητικώς κολώνες και πολυτελή κτίρια.

—Γιατί, απήντησε ο Άρίστος, είσι

εύκολότερο να μαζεύη κανείς λέξεις παρά πέτρες.

Στό άτελιέ του ζωγράφου

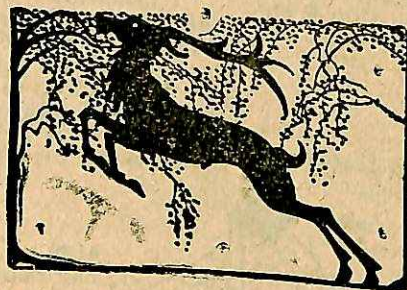
—Πρό παντός να μη με κάνετε άσχημη.

—Έννοια σας, κυρία μου. Τά έργα μου ούδέποτε μοιάζουν με τό πρωτότυπο.

***

Ο στρατηγός Κίμων, όταν ήχησλώτισε πολλούς άρχοντας Πέρσας, έξέθεσε εις πώλησιν από τό ένα μέρος τα ρούχά των και από τό άλλο τα σώματά των όλόγυμνα. Έπειδή τα φορέματα των πλουσιών Περσών ήσαν πολυτελέστατα, όλοι συνηγωνίζοντο πούος να τα πρωταγοράση, ενώ τούς έπισήμους αϊχμαλώτους δεν τούς ήθελε κανείς.

—Μά την αλήθεια, γράφει ο Φοντενέλ, άναφέρων τό άνέκδοτον αυτό, μου φαίνεται ότι αν έχώριζε κανείς την αληθινή προσωπική αξία ά ο τά πράγματα πού την περιβάλλουν, θα συνέβαινε σε πολλούς άνθρώπους, ότι συνέβη στους δυστυχείς αϊχμαλώτους εκείνους.

***

Ο Μωάμεθ εκάλεσε μιά μέρα τόν λαόν του, για να ιδή πού θα έκανε ένα άνήκουστο θαύμα. Όταν συνεκινερώθησαν μυριάδες Όθωμανών, ο Μωάμεθ άρχισε να καλή μεγαλοφώνως τό άπέναντι βουνό να πλησιάση. Άλλά τό βουνό έμενε άκίνητο.

—Αί, λοιπόν, βουνό, εφώναζε ο προφήτης, άφου δεν θέλεις να έλθης έσύ στον Μωάμεθ, έρχεται ο Μωάμεθ σε σένα.

***

Ο Σεβαστιανός, βασιλεύς της Πορτογαλλίας, όταν τόν παρακάλεσε κάποτε θερμά μιά γυναίκα να δόση χάρη στον άνδρα της, πού είχε καταδικασθή σε ισόβια κάτεργα, τής απήντησε ότι «θα έσκέπτεται τι μπορούσε να κάνη».

—Όχι, Μεγαλειότατε, απήντησε ή γυναίκα πού τόν είχε σταματήσει ή γυναικα του δρόμου. "Ότι έχετε να κάνετε, κάνετε το άμέσως. Σκεφθήτε παρακαλώ πώς είμαι φτωχή, νέα, μακριά απ' τόν άνδρα μου, πώς ο καιρός έπείγει κι' ή τιμή μου κινδυνεύει.

Ο Σεβαστιανός έγύρισε προς τούς αυλικούς του, οι όποιοι τόν άκολουθούσαν κι' έζήτησε χαρτί, μελάνη, πέννα. Ο αυλάρχης του τού παρατήρησε ότι μπορούσε να υπογράψη τό διάταγμα τής χάριτος σι' άνάκτορα.

—Όχι! απήντησε ο βασιλεύς. "Όταν κινδυνεύη ή τιμή, δεν πρέπει να χάνεται ούτε στιγμή.

***

Ο ώραίος Λουλύ, ήταν στα νεάτα του άκόλουθος της δεσποινίδος δε Μονπανσιέ, έξαδέλφης του Λουδοβίκου ΙΑ', την όποιαν διεσκέδαζε πολύ με τ' άστεία του, τις φάρσες και την τέχνη πού έπαιζε βιολί. Η πριγκίπισσα, όταν κάποτε έκανε περίπατο στους κήπους των Βερσαλλιών με τις φίλες της και τόν Λουλύ, τούς είπε:

—Α ένα βάθρο, όπου έπρεπε να βάλουν ένα άγαλμα και όχι να είναι άδειανό.

Κι' έξακολούθησαν τόν δρόμο τους. Ο Λουλύ τότε έστάθη πίσω, γδύθηκε τσιτσιδι, άνέβηκε στο βάθρο και στην άδαιμία αυτή περιβολή, έπερίμενε να ξαναπεράση ή πριγκίπισσα.

Όραίος, όπως ήτο, με καλλιτεχνικό κάταστρο σώμα, έκανε την έντύπωσιν αληθινού άγάλματος. Όταν ή πριγκίπισσα, γυρίζοντας, ξαναπέρασε από τό μέρος εκείνο, έσταυροκοπήθη, νομίζοντας ότι έξετελέσθη ή έπιθυμία της και ότι πράγματι είχαν τοποθετησει μέσα σε λίγα λεπτά τό άγαλμα. Όταν όμως ή συνοδεία έπλησίασε, όλες οι κυρίες άνεγνώρισαν τόν Λουλύ και έπρότειναν να τιμωρηθή ο θρασύς νεαρός άκόλουθος. Άλλ' ή πριγκίπισσα μ' όλη την αυστηρότητα των ήθων της, για την όποιαν διεκρίνετο, άρνήθηκε, γιατί ήταν πολύ φιλότεχνος.

—Είναι στιγμές, είπε στις φίλες της, πού ή ήθική πρέπει να θυσιάζεται για την τέχνη. Και ο Λουλύ, κάνοντας τό άγαλμα, μās έδωσε μιά τόσο ώραία αισθητική άπόλαυση.

***

Ένας λόγιος, όνόματι Μπουλίν, έγραψε κάποτε μιά όχι καλή ζωολογία, την όποιαν έδειξε στον Βολταίρο.

Ο είρων συγγραφέυς την εδιάβασε στα πεταχτά και απήντησε σ' εκείνους, πού τόν έρώτησαν για την αξίαν της.

—Ο συγγραφέυς είναι λαμπρός πολίτης τού βασιλείου, τό όποιον περιγράφει, αλλά δεν ξέρω καλά τούς συμπολίτας του.

***

Μιά κυρία της ύψηλης κοινωνίας, ρώτησε κάποτε τόν Δουμά υιόν:

—Λοιπόν, κύριε Δουμά, επάψατε να γράφετε για τό θέατρο;

—Με συγχωρήτε, κυρία μου, δίνω αυτές τις ήμέρες στο «Ζουρνάλ» ένα μεγάλο έργο.

—Με ήρωίδες πάντοτε κυρίες τού ήμικόσμου; ρώησε ή κυρία περιφρονητικώς.

—Απεναντίας, απήντησε ο Δουμάς, με κυρίες τού κόσμου, κυρίες καλές, τίμιες, όπως πρέπει.

—Και πού τις έμελετήσατε, κύριε;

—Στη... γκαρσονιέρα μου, κυρία, απήντησε ο Δουμάς υποκλινόμενος με σεβασμό.

***

Κάποιος κατηγορούσε, κάποτε, ένα γέρο Σπαρτιάτη, διότι είχε παντρευθή μιά νέα.

—Απ' όλα τα κακά, απήντησε ο Σπαρτιάτης, εδιάλεξα τό μικρότερο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΕΦΙΑΛΤΗΣ...

θω για να μην κάνω την φίλη σου να περιμένη...

Σηκώθηκε και έξαφανίστηκε γρήγορα.

Ήταν, λοιπόν, αλήθεια;

Είχε άραγε, ως τώρα δημιουργήσει μόνη την ευτυχία της—με τό να πιστεύη στην αγάπη του—έντελως μόνη της, έφόσον παρατηρούσε ξαφνικά ότι ο Ζάν δεν την βοηθούσε καθόλου σ' αυτό;...

Όταν ο Ζάν, ντυμένος, ήλθε να την άποχαιρητήση, ή Φαρπιέν τόν άφησε να άπομακρυνθή.

Γιατί να επιχειρήση να τόν συγκρατήση; Τά λόγια, τά δάκρυα, τά παράπονα δεν θα μπορούσαν να τόν άναγκάσουν να ξανσυγίση, κάνοντας αντίθετα όλο τό δρόμο, πού ο ίδιος είχε περπατήσει, άπομακρυνόμενος απ' αυτήν.

Η Φαρπιέν δεν πρόσεξε ότι είχε νυκτώσει. Ένα φανάρι τού δρόμου φωτίζε άμυδρά τό σαλόνι κι' έκανε να λαμποκοπούν μέσα στο σκοτάδι οι χίλιες άκτίνες τού Βενετσιάνικου καθρέπτη.

Πόσην ώρα έμεινε έτσι, με τό βλέμμα άπλανές, άγριεμένο, καθισμένη μπροστά στο τραπέζι.

Ξαφνικά νόμισε ότι είδε μέσα στον καθρέπτη την σιλουέτα τού Ζάν. Ήταν ντυμένος όπως πριν.

Τό πρόσωπό του πλησίαζε, ένα πρόσωπο παράξενο, όπου ή έκφρασις της προηγούμενης στιγμής υπήρχε ακόμη, μεταμορφωμένη, όμως, από μιά κατάπληξη και έναν τρόμο.

Η εικόνα, λοιπόν, αυτή θα την κατεδίωκε πάντα;..

Ζάν αυτόματο, άπλωσε τό χέρι της, άνοιξε τό συρτάρι και τά δάκτυλά της σφίχτηκαν με μανία έπάνω στο περιστροφό.

Ξαφνικά σημάδευε και πυροβόλησε.

Άκούστηκε ένας τρομακτικός πάταγος και ύστερα έγινε νεκρική σιωπή.

Έκλεισε ένστικτωδώς τά μάτια, τρομαγμένη κι' έμεινε έτσι για λίγες στιγμές μη τολμώντας ν' άντικρύση τό άποτέλεσμα τής πράξεώς της πού τό φανταζόταν τρομακτικό.

Την άπόλυτη σιγή διέκοψε ένας έλαφρός θόρυβος, πού την έκανε να συνέλθη.

Σήκωσε τό κεφάλι κι' άνοιξε τά μάτια της. Τό ηλεκτρικό φως πλημύρισε τό δωμάτιο. Μπροστά της και γύρω της ήταν σκοοπισμένος, σ' χίλια κομμάτια ο Βενετσιάνικος καθρέπτης.

Τά συντρίμματά του αντιφέγγιζαν παράξενα, σκοοπίζοντας πολύ χρωμες άνταγίες.

Τό βλέμμα της Φαρπιέν έκανε τόν γύρο τού δωματίου και σ' ένα σημείο της στοροφής αυτής, σταμάτησε σ' ένα άνδρικό πρόσωπο.

Ο Ζάκ ήταν μπροστά της.

—Τι τρέχει; ψιθύρισε με συγχινημένη φωνή.

Είχε σκύψει κοντά της. Έκείνη ήταν πάντα καθιστή, με τό όπλο ακόμη ξεστδ στο χέρι της. Άνεγνώρισε την παληά του φυσιογνωμία, εκείνην πού τόσο είχε αγαπήσει.

—Τί συνέβη; την έανρωήτησε εκείνος.

Έοριξε μιά δικαιολογία έτσι στην τύχη πού ήταν όμως άληθινή.

—Τρόμαξα, τρόμαξα πολύ απ' την σκιά σου... και πυροβόλησα.

Έκείνος χαμογέλασε με συγκατάβαση και τρυφερότητα μαζί.

Τό χέρι του πέρασε θαυπευτικά απ' τό μέτωπό της.

—Κόντεψες να με σκοτώσης.

—Όχι έσένα... δεν σημάδευα έσένα.

Σφίχτηκε κοντά του ανατριχιάζοντας σύγκορη.

Τής φαινόταν ότι είχε σκοτώσει ένα φάντασμα, ένα φρικτό και κακοποιό βρυκόλακα, γιατί στο χαλί ήταν τώρα σκοοπισμένα τά χίλια κομμάτια τού Βενετσιάνικου καθρέπτη.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Τί τὸν ἐμελλε γιὰ τὰ γράμματα ; Θὰ ἐκοβε σὲ λίγο κάθε δεσμὸν, ποὺ τὸν συνέδεε μὲ τὸν κόσμον... Ἀπὸ τὸ παρελθὸν δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτα.

Τὸ γεῦμα ἦταν ἑτοιμο. Ὁ Βολέσλας ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιό του. Ἡ Ρεγγίνα προπορευόταν κρατώντας τὴ λάμπα.

— Γιατί δὲν ἔβαλες δικό σου πιάτο ; ρώτησε.

— Θέλετε, ἀφέντη ;

— Βέβαια !

— Τί κρασί θὰ πιῆτε ;

— Ἐνοίωσε φόβο.

— Δὲν θὰ πῶ ! εἶπε ξερά.

Καὶ ἐκάθισαν, ὁ ἓν εἰς ἀπέναντι στὸν ἄλλον, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς λάμπας, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ὁ χειμῶνας ἐμούγκριζε γύρω ἀπὸ τὸ σπιτάκι.

Τώρα ἦταν ἀνοιξίς. Εὐωδιὲς ἐσκορπίζοντο στὸν ἀέρα καὶ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε γλυκὺ.

Μ' ἀπότομον κίνησιν ἐσπρωξε τὸ πιάτο του. Τὸ φαγητὸν δὲν κατέβαινε σὸ λαιμόν. Δὲν θέλησε νὰ πιῇ κρασί κι' ὅμως ἄρχισε νὰ μεθᾷ καὶ νὰ ζαλίζεται.

Ἐρριξε κρυφὰ ἓνα βλέμμα πρὸς τὴν Ρεγγίνα καὶ φοβήθηκε. Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ ἔκστασι. Φαινότανε ὅτι τὰ εἶχε λησμονήσει ὅλα. Κάθε λύπη τῆς καὶ κάθε ἀνησυχία εἶχαν διαλυθῇ. Στὸ πρόσωπό της φαινότανε ἡ ἀπόλυτος εὐτυχία. Τὰ μάγουλά της ἦσαν γλυκὰ καὶ ρόδινα. Μιά γλυκεῖα νάρκη παρέλυε κάθε κίνησή της.

— Ρεγγίνα... ἐμυρμούρισε χωρὶς νὰ θέλῃ.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ κτυπᾷ καὶ οἱ παλμοὶ τοῦ ἐφάνηκαν σὰν προειδοποιήσεις τοῦ κινδύνου.

— Πρόσεξε ! Ν' ἀμυνθῇς... Ἀπόφυγε τὸν πειρασμόν... Τελευταία φορὰ, τὸν ἀντικρύζεις...

— Ἡ τελευταία φορὰ ! ἐπιθύρισε, ὁ ἴδιος. Σκέψου ὅτι θὰ πεθάνῃ γιατί θὰ φύγῃ. Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη.

Καὶ αἰσθανότανε στὰ χεῖλη του τὴν φλόγα τοῦ παλαιοῦ φιλήματος.

Ἄλλῃ φωνῇ τοῦ ἔλεγε.

— Κάνε τὴν δική σου καὶ ἔπειτα σκότωσέ την.. Εἶναι σωτηρία τῆς αὐτό.

— Θὰ τρελλαθῶ ! ἐσκέφθη.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὰ βέμματά των συνηντήθησαν καὶ οἱ ψυχὲς των ἐνώθησαν.

— Πρόσεξε ! τοῦ ἐφώνησε πάλι ἡ ἐνδόμυχη φωνή... Σκέψου τὸν ὄρκον... Διατήρησε τὸν ἑαυτὸν σου ἀγνὸ καὶ ἰσχυρὸ γιὰ τὴν Πατρίδα.

Ἦθελε νὰ πῇ καὶ γιὰ νὰ καταπραῖνῃ τὴν ταραχὴν του, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε λέξεις.

Ἐσηκώθη τότε κι' ἐπλησίασε στὸ παράθυρο.

Ὁ δροσερὸς ἀέρας ἐφύσησεν στὸ πρόσωπό του ποὺ ἔκαιγε. Ἐξάφνα θυμήθηκε τίς ἐπιστολές.

— Δός μου τὰ γράμματα ! εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή.

Ἡ Ρεγγίνα ἐσηκώθη καὶ τοῦ ἔφερε ἓνα δέμα ἐπιστολῶν. Ἀρχισε νὰ τῆς ἀνοίγῃ, χωρὶς νὰ προσέχῃ. Ἐσκέπτετο.

— Δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ τῆς πῶ ἀπὸ τώρα τὴν εἰδηση καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλω τὸν χωρισμό ;

Ἡ σκέψις ὅμως αὐτῇ τοῦ ἐφάνη σκληρῇ.

— Ἀς μείνῃ τοῦλάχιστον εὐτυχὴς ὥς τὰ μεσάνυχτα... Κάνε τὴν δική σου... Ἀρχετὰ δυνατό θὰ εἶν' ἔπειτα αὐτὸ τὸ κτύπημά !.

Καὶ μηχανικῶς ἐδιάβαζε.

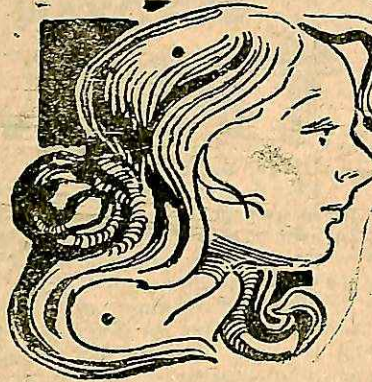
Κύριε βαρὼν, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσίν σας, ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν αἰτησί σας ἤρχισα ἀνακρίσεις περὶ τῆς πυρπολήσεως τοῦ Σράντεν... Τ' ἀποτελέσματα...

Ἐπέταξε καυχάζοντας τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπῆρε ἄλλη. Ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑλένης. Τί τὸν ἤθελε τάχα ; Γιατί ἐρχότανε νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχία του ; Ἐδιάβασε.

Ἀγαπητέ μου Βολέσλα.—Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς, γιὰ τὸν πόλεμο χωρὶς νὰ σὲ ξαναῖδῶ καὶ χωρὶς νὰ σοῦ ξαναμιλήσω... Σὲ παρακαλῶ καὶ σὲ ἐξορκίζω... Ἐλα εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ εἰς τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ νεκροταφείου. Θὰ βρῇς τὴν... Ἑλένην σου.

— Στὸ διάβολο ! ἐσκέφθη. Γιατί δὲν μ' ἔκαλοῦσε ὅταν ἦταν ἀκόμη καιρὸς ;

ΣΑΡΚΑ Κ

Αἰφνης ὅμως τοῦ ἤλθε μιά ἰδέα. Ἦταν τρελλός, πού δὲν εἶχε καταλάβει ἀπὸ ποῖν. Ὁ κάλος του ἄγγελος τοῦ ἄπλωνε τὸ χέρι... θὰ ἦταν ἐγκλημα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ν' ἀρνήθῃ...

— Πρέπει ! Πρέπει ! ἐσκέφθη... Ἄν φερθῶ ἁλλοῦς δὲν θὰ εἶμαι ἄξιος ν' ἀντικρύσω τὸν ἐχθρόν...

Ἡ Θεοῖα Πρόνοια τοῦ ἔστειλε βοήθεια γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἐκύτταξε τὸ ρολόγι τοῦ Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε.

— Πηγαίνω ! εἶπε... Ὅα γυρίσω νοήγορα...

Ἐκύτταξε τὴν Ρεγγίνα, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα προσπαθοῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὴν ψυχὴν του.

— Θὰ γυρίσω γρήγορα ! ἔπα-νέλαβε.

Ἐκείνη ἐνωσε τὸ χέρι κι' ἐγονάτισε ἐμπρός του.

— Τί θέλεις ;

Οἱ λέξεις ἔσβυναν στὸ στόμα της πρὶν βγοῦν.

— Ἀφέντη... λυπήσου με !.. φοβοῦμαι...

... μὴ φύγῃς... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ συμβῇ μεγάλη δυστυχία.

Ἐπροσπάθησε ν' ἀστείευθῇ.

— Νὰ τώρα, ποὺ φοβάσαι τὰ φαντάσματα.

— Ἀφέντη... δὲν ξέρω... μιά προαισθήσις μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά... Ἐχὼ ἄδικο, ἀλλὰ μὴν πηγαίνῃς ἐκεῖ κάτω...

Τὴν ἀπεμάκρυνεν.

— Ἀφέντη... λυπήσου... με σὲ ἰκετεύω...

Ἐσφίξε τὰ δόντια του καὶ ἀπεμακρύνθη πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸν καλὸν του ἱγέλο.

XVI

Τὴν ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

— Πιέτε, φίλοι μου, διασκεδάστε ! ἔλεγε. Ἀς μὴ σὰς λυπῇ ἡ δυστυχία

Ἡ ὥρα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς ὅλοι οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὸ καπηλειὸν γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ποτήρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὁ γέρω-Μέρκελ κεκοιμήθηκε.

— Ὁρθιος ἐμπρός εἰς τὸ ταμεῖόν του μεδιούσε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ παρήγγελε διαρκῶς νέες μπουκάλες.

Ἡ ὑπηρετρία ἄρχισε νὰ λέγῃ.
— Ἐγὼ εἶδα, λιγάκι ἔξω, ἐνῶ σεῖς ἐπίνατε... Ἐξαφνα εἶδα ἕναν ἄνθρωπο πού ἐρχότανε πρὸς τὰ ἐδῶ ἀπὸ τὰ χωράφια... ἐπέ-
ρασε τὴ μικρὴ γέφυρα καὶ τραβοῦσε κατὰ τὸ νεκροταφεῖον...
Εἶδα τότε, ὅτι ἐφεροῦσε στολὴν ἀξιωματικοῦ μὲ κουμπιὰ πού
ἐλαμπαν.

— Εἶχε τὸ σπαθί του ; ρώτησε μ' ἀνησυχίαν ἕνας χωρικός.
— Ναί, ναί... Τὸ εἶδα, πού γυάλιζε στὸ φεγγάρι.
Σιωπὴ στενοχωρίας ἐπηκολούθησε.
— Στοιχηματίζω, ὅτι ἐρχότανε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς φρουρούς!
εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες.

— Ὁ Μέρκελ ἐκάγχασε βεβιασμένα.
— Τοὺς φρουρούς ; εἶπε... Ἀπὸ πότε ὑπάρχει φρουρὰ στὸ νε-
κροταφεῖο ; ; Ἐρετε τί πηγαινε νὰ κά ἡ ἐκεῖ ὁ γυῖος τοῦ προ-
δότη ; Νὰ ὀρκισθῇ στὸν τάφον τοῦ πατέρα του, εἴ θὰ τὸν ἐκ-
δικηθῇ στὰ κεφάλια σας... Αὐτὸ πηγαινε νὰ κάνῃ... Εὐτυχῶς δὲν
θὰ τοῦ μείνῃ πολὺς καιρὸς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μπῆκε, πάλι, στὸ καπηλεῖο ὁ Χάλκεμ
περγκ, βαστώντας στὸ χέρι τὸ κυνηγετικὸ τουφέκι. Φαινότανε σὰν
λυασσμένος καὶ ἔκανε διαρκῶς ἀπειλητικὰ χειρονομίες.
— Λένε πὼς δὲν ἔχω τιμὴ !.. Ἐγὼ δὲν ἔχω τιμὴ ;.. Ἐγὼ ἄ-
φρησά νὰ ἀτιμάσουν τὸ κορίτσι ;.. Ποῦ εἶν' αὐτὴ ἡ ἀτιμὴ πού
ντροπιάσε τ' ἄσπρα μου μαλλιά ;.. Ἐθέλω, νὰ τὴν σκοτώσω... Αὐ-
τὴ καὶ τὸν φίλο της... Νὰ τοὺς τουφεκίσω, καὶ τοὺς δυο.

— Πάμε νὰ περιμένωμ στὸ νεκροταφεῖο ! εἶπαν μερικοί.
Ἐσηκώθησαν ὅλοι, σφίγγοντας τὶς γροθιές.
— Στὸ νεκροταφεῖο !.. Ἐκεῖ θὰ ἐξοφλήσωμε.

Ὁ γέρον-Μέρκελ παρενέβη.
— Ὅχι στὸ νεκροταφεῖο, παιδιά μου ! Εἶναι τόπος ἱερός...
Ἐπειτα ἐκεῖ μπορεῖ νὰ σὰς ξεφύγῃ. Πηγαίνετε κοντὰ στὸ μικρὸ
γεφύρι... Ἐκεῖ ἐκεῖ κάτω χαμόκλαδα, πού ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ
κρυφθῇ.

— Ἄλλ' ἂν πάη ἀπὸ ἄλλο μέρος ;
— Δὲν ὑπάρχει φόβος.
— Τότε, πάμε στὸ γεφύρι ! ἐφώνησεν ὁ ξυλουργός.
Ἐξέκίνησαν ὅλοι προπορευόμενον τοῦ ξυλουργοῦ. Πρὶν φύγουν
ὁμως, ὁ γέρον Μέρκελ τοὺς ἐκέρασε μερικὲς λίτρες ρακί.
Καὶ ὅταν ἐφυγαν, πῆγε κα' ἐκάθισεν εἰς ἕνα κάθισμα, σὰν φοβι-
σμένος.
— Ἀρκεῖ νὰ μὴ συμβῇ τίποτε στὸν Εὐτύχιο.

XVII

Ὅταν ὁ Βολέσλος ἄφησε τὸν μεγάλον δρόμον, γιὰ νὰ πάη
στὸ νεκροταφεῖον, διέκρινε, ἀπὸ μακρὰ τὴν σκιὰ μιᾶς γυναί-
κας πού γύρισε πρὸς αὐτὸν μὲ δισταγμόν.

Εἶχε ἔλθει λοιπὸν ἡ στιγμὴ, πού ἐπερίμενε ἐδῶ καὶ ὀκτὼ
χρόνια μὲ τόσην ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν ; Ἐν τούτοις ἡ καρδιά
του ἔμενε ψυχρὴ, χωρὶς παλμὸν χαρᾶς. Μάταια ἔλεγεν μέ-
σα του.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶναι ἡ εὐτυχία ! Ἐκείνη πού ἀγαπῶ
ἔρχεται σὲ μένα. Εἶναι ὁ ἀληθινὸς καὶ εὐγενὴς ἔρωτας. Ἡ καρδία
μου ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση τῆς σάρκα καὶ τὸν ἐπιβλή-
την τῆς Ρεγγίνας.

Ρεγγίνα ! τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ αἰσθανθῇ ῥίγος. Ἡ
νέα προχωροῦσε πρὸς αὐτόν. Ἐπῆδησε μιὰ τάφρον καὶ τῆς ἔδωσε
τὰ χεῖρα. Ἐκείνη ὁμως μ' ἀδέξιον κίνημα ἀπέφυγε νὰ τοῦ δόσῃ
τὰ δικά της.

— Τί ἀνυπομονησία νὰ μὲ ἰδῇς ! εἶπε εἰρωνικὰ κάπως.

Τὴν ἐκύτταξε. Ἡ εἰρωνικὴ ὑποδοχὴ τῆς τὸν εἶχε παγώσει.
Ἐξήτησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ καὶ ἐσιθιόρισε.

— Σ' ἐπερίμενα πολὺν καιρὸν, Ρεγγίνα.

Δὲν ἐννόησεν ὅτι ἔκανε λάθος στὸ ὄνομα.

Τὸ εὐγενικὸ ὁμως πρόσωπο τῆς κόρης ἔγινε ἄγριο. Συνέσπα-
σε τὰ φρονῖα καὶ εἶπε.

— Λέγομαι Ἐλένη καὶ βλέπω, Βολέσλα, ὅτι ἐλθισμόνησες τὸ
ὄνομά μου.

Συγγνώμην ! εἶπε ταραγμένος. Ἡ ὑποδοχὴ σου μ' ἐπείραξε.

Ἐμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ θυμωμένη. Κατόπιν ὁμως ἀπεφάσισε
νὰ μιλήσῃ.

— Ἐλα ! Πάμε λίγο μακρότερα. Φοβάμαι,

— Φοβάσαι ; Τί, Ἐλένη ;

— Τὸ νεκροταφεῖο ! Τὴν σιωπὴ τῶν νεκρῶν !

Ὁρισμένως, δὲν αἰσθάνονταν πλέον γι' αὐτὴν παρὰ ἐλαφρὴ
χεδὸν περιφρονητικὴ, συμπάθεια.

Ἐνόμιζε ὅτι θὰ τὴν εὕρισκε γενναιοτέραν, ἀνώτερη ἀπὸ
τὶς ἄλλες γυναῖκες. Χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν παρέβαλε μὲ τὴν Ρεγ-
γίνα πούηταν τόσο τολμηρὴ.

Ἡ Ἐλένη σὰν νὰ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τοῦ καὶ ἐξακολού-
θησεν.

— Ἡμουν φοβιταῖρα, τὸ θυμᾶσαι. Δὲν ξέρω γιατί ὥρισα συ-
νέντευξιν ἐδῶ. Δὲν ἐσυλλογίσθηκα.

Καὶ τὸν ἐκύτταξε φιλαρέσκως. Ἐκεῖνος θέλησε νὰ τὴν βοηθῇ-
σῃ νὰ περάσῃ τὴν τάφρον. Τὸν ἀπέφυγεν ὁμως.

— Ἀφῆσε ! Προχώρῳ μόνη μου !

Ἦταν βαθειὰ ἀπογοητευμένος γιὰ τὴν εὕρισε τόσο διαφορε-
τικὴ ἀπ' ὅ,τι τὴν εἶχε ὀνειρευθῇ. Ἐκείνη, φοβισμένη, ἐκύτταξε
ἕνα γύρω.

— Δὲν μποροῦμε νὰ μένωμ' ἐδῶ ! τοῦ εἶπεν. Ἄν περνοῦσε
κανεὶς καὶ μ' ἔλπε μόνη μ' ἕνα νέον θὰ ἔχανα τὴν ὑπόληψιν
μου καὶ θὰ πέθαινα ἀπὸ ντροπὴ.

— Ποῦ θέλεις, λοιπόν, νὰ πάμε ;

— Δὲν ξέρω. Ὁδήγησέ με !

— Θέλεις νὰ πάμε στὴν ἄκρην τοῦ δάσους ;

Ἐκανε χειρονομίαν φόβου.

— Τί λές !... Τὴν νύκτα .. μ' ἕνα νέον !

Ὁ Βολέσλος ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρευέτο. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ
Ἐλένη πού ὀνειροπολοῦσε ; Ἡ Ἐλένη τὴν ὁποῖαν ἐφαντάζετο ἡ
δανικὸν πλάσμα, γεμάτο, ζωή, σφοδρὸς καὶ ἔρωτα ;.. Ἡ μήπως
δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τοὺς δισταγμούς μῆς κόρης ;

Ἡ ζωὴ του μὲ τὴν Ρεγγίνα βεβαίως τὸν ἔκανε νὰ μὴν κατα-
λαβαίνῃ τέτοιες λεπτομέρειες.

— Ἄς περπατοῦμε λοιπὸν στὸ δρόμο ! εἶπε.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ κανεὶς ;

— Ὅλοι κοιμούνται καὶ τὰ χωράφια εἶν' ἔρημα. Δὲν βλέπεις ;

Κανεὶς, δὲν φαίνεται.

— Ἐν τούτοις... σκέψου τί κίνδυνο διατρέχω...

Ἐκεῖνος ἔκανε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ μερικὲς στιγμὲς, ἔ-
μειναν σιωπηλοὶ καὶ στενωχωρημένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

— Ἐλα, Ἐλένη ! Δὲν στηρίζεσαι στὸ χέρι μου ;

— Ἀφοῦ θέλεις ;..

Καὶ ἐτροχώρησαν σιωπηλοί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

— Τί περιμένει λοιπόν ; ἐσκέπτετο ἐκεῖνος. Νὰ τῆς μιλήσω
ἐγὼ ; Τί νὰ τῆς εἰπῶ ;

— Δὲν μιλάς Βολέσλα ; εἶπε ἡ Ἐλένη στηρίζοντας περισσότε-
ρο τὸ χέρι τῆς στὸ χέρι του.

Κατόπιν ἐσκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔφερε τὸ ἐλεύθερο χέρι τῆς
στὰ χεῖλιν του.

— Κακὴ, δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ! Δὲν εἶμαι πιά ἐγὼ ἡ Ἐλέ-
νη σου ;

Δὲν ἐτόλμισε ν' ἀπαντήσῃ «ὄχι». Τοῦ εἶχε μείνει πιστὴ. Ὅκτὼ
ἔτη ἐβασίσθη στὸν λόγο του Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὴν ἀπωθήσῃ
Ἐπιθύρισε.

— Δὲν ἄλλαξα ..

Ἐκείνη ἐστέναξε.

— Εἴταν τόσα κακὰ γιὰ σένα, πού δὲν ἤξερα τί νὰ πιστέψω,

Ὅρκισον μου, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀληθινά...

.....

— ὦ ! Ὑπάρχουν πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μι-
λάς μιὰ κόρη... ἄσχημα... Ἄλλοτε, ἦσαν εὐγενὴς χαρακτὴρ καὶ
δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψω ὅτι μετεβλήθης τόσο...

Καὶ, μὲ προσποιητὴν τρυφερότητα, ἐστηρίχθη περισσότερο ἐ-
πάνω του. Τὸ τσαντάκι, πού κρατοῦσε ἔπεσε χάμω. Ἐσκυψαν
καὶ οἱ δυο γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν καὶ κατὰ σύμωσιν τὸ πρόσωπό-
του ἄγγισε τὸ μέτωπὸν τῆς.

Ἐκείνη ὀπισθοχώρησε ἀποτόμως.

Συγγνώμην ! εἶπεν ὁ Βολέσλος δαγκώνοντας τὰ χεῖλιν του.

— ὁδὲν μοῦ ἀπῆντησες ! εἶπεν ἐκείνη. Εἶν' ἀλήθεια ἐκεῖνα πού
ἔλεγαν γιὰ σένα στὸ χωριό ; Ὅθ' ἦταν πολὺ κακὸ καὶ ἡ καὶ μὲν
θὰ πῆγαινες κακὰ...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, τόσο ἐπιληκτικὰ καὶ τόσο ἀπότομα,
ὥστε ὁ Βολέσλος αἰσθάνθη ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὴν ὀρεξίν νὰ γελᾷ.

Ἐκείνη ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα καὶ, πειραγμένη γιὰ τὴν στάση
του ἐπρόσθεσε.

— Ἄ ! Γέλα μὲ μένα ; Ἐγὼ ὁμως δικαίωμα νὰ σοῦ μιᾶω
ἔτσι. Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ σ' ἀφήσω νὰ γίνῃς κακός.

— Μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ...

— Ὅχι ! Μὴ γίνεσαι χειρότερος ἀπὸ ὅ,τι εἶσαι γιὰτί ξέρω ὅτι
ἔχεις καλὴ καρδιά. Ὅ,τι κι' ἂν ἐπιφυλάσῃ τὸ μέλλον θὰ
σ' ἀγαπᾷ πάντοτε... Πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχου γιὰ σέ-
να ! Κάθε βράδυ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ νὰ σὲ προστα-
κεύῃ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν
τῆς ἐκδικήσεως !..

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο "ΞΑΝΘΟΣ ΚΙΝ- ΔΥΝΟΣ,, ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ Τζιν Χάρλου ε-
δημοσίευσε τελευταίως
σὲ ἕνα περιοδικὸ ἕνα ἄρ-
θρο στὸ ὁποῖον δίνει
στὶς γυναῖκες μερικὰ
σύντομα μαθήματα γιὰ
τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κανονίζουν τὶς σχέσεις τους
μὲ τὸ ἀνδρικό φύλο. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀνεσιτάσκει τὸ Χόλλυγουντ
κι' ἐπείσε ὅλους ὅτι ἡ Τζιν δὲν εἶναι ἕνα τρελλὸ ξανθὸ πλάσμα,
ὁ «Ξανθὸς κίνδυνος», ὅπως τὴν λένε, ἀλλὰ μιὰ γνωστικὴ καὶ ἐξυ-
πνη γυναῖκα.

— Ὅταν κάνετε μιὰ καινούργια γνωριμίαν, λέγει,—πρὸ πάντων
μ' ἔναν ἄνδρα—σκεφθήκατε ποτὲ τὴν γνώμην πού σχηματίζει ἀμέ-
σως στὸ μυαλό του γιὰ σὰς ; Ἐκεφθήκατε ποτέ ; Τί νὰ σκέ-
πεται γιὰ μένα ; Ὅχι ; Καὶ ὁμως πρέπει νὰ δίνετε σ' αὐτὸ ἐ-
ξαιρετικὴ προσοχή, γιὰτί ἀπ' αὐτὴν τὴν πρώτη ἐντύπωσιν ἐξαρτῶν-
ται οἱ μελλοντικὲς σας σχέσεις.

Προσελκυνόμενος ἀπὸ τὸ εὐγενικὸ σας χιμόγελο, ὁπὸ τὴν εὐχά-
ριστιαν κι' ἐξυπνὴν ὁμιλίαν σας ἡ ἀπὸ τὴν ἱκανότητά σας σ' ἕνα ὁ-
ρισμένο πεδῖον τῆς ζωῆς, ἡ νέα σας γνωριμία θὰ προσπαθῇ
νὰ σὰς ἐξετάσῃ ὅσο μπορεῖ πρὸς λεπτομερῶς.

Γιὰ νὰ σὰς β-ηθήσῃ, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν θὰ σὰς
ἀφηγηθῶ τὶς παρατηρήσεις πού ἔκανα ἐγὼ ἡ ἴδια.

Ἄν ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ σὰς θὰ ἤξερε ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτή-
σεις μου, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πῆγαιναν χαμένα ἐρωτικά
ὀνειρά, οὔτε θὰ διελύνοντο ἀρραβῶνες κι' οὔτε θὰ εἶχαμε ἀπο-
τυχημένους γάμους.

Ὅταν ἕνας νέος συναντᾷ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ κοπέλλα, ἡ ὁ-
ταν τὴν προσκαλῇ νὰ βγοῦν περίπατο, τί προσέχει πρῶτα πρῶτα
σ' αὐτήν ;

— Τὸ ντύσιμό της.

— Τὸ πλῆσιμό σας, ἀπαντῶ ἐγώ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ φόρεμά σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι
ραμμένο ἀπὸ τὴν καλλίτερη ράφτρα ἢ μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς
μόδας. Ἐννενητα ἐννέα τοῖς ἑκατὸ, ὁ ἐν λόγῳ νέος δὲν εἶναι ἱ-
κανὸς νὰ ξεχωρίσῃ ἂν πρόκειται γιὰ περυσινὴ ἢ ἐφετείνῃ
τουαλέττα.

Ὅ,τι φορᾷτε δὲν ἔχει καὶ τόση σημασία ὅσο τὸ πὼς τὸ φο-
ρᾷτε. Ἡ ἴδια συμβουλὴ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν τουαλέττα τοῦ σώμα-
τός σας. Ἡ μοντέρνα γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι κατακάθαρη.
Πρέπει νὰ κἀνῃ μπάνιο ἢ ντους τοῦλάχιστον κάθε δευτέρῃ μέρῃ,
νὰ λούξῃ τὰ μαλλιά της κάθε δέκα μέρες (συχνότερα ἂν εἶναι
ξανθὴ) καὶ νὰ περιποιητῇ τὰ νύχια της.

Στοὺς ἄνδρες δὲν ἀρέσουν τὰ μακιγιαρισμένα πρόσωπα, μόνον
ὅταν τὸ μακιγιαζ εἶναι ἀκαλαίσθητο καὶ ὑπερβολικόν. Τὸ μακιγια-
ρισμα πρέπει νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ὁμορφίαν καὶ ὄχι νὰ παρουσιάσῃ
ἕνα ἄλλο πρόσωπο. Πρέπει νὰ κρύβετε τὰ ἐλαττώματά σας ἀλλὰ
νὰ μὴν γίνεσθε «χάλκοι κἀντρες». Οἱ ἄν-
δρες δὲν ἀγαποῦν τὰ πολὺ κόκκινα μά-
γουλα καὶ τὰ βαμμένα μάτια.

Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὸ
χτυπητὸ χρῶμα τῶν νυχτίων ἂν ὁ ἀγα-
πημένος της δὲν τὸ θέλῃ ; Εἶναι ἀπο-
μικρὸ ζήτημα. Ἀπορᾷ τὴν καθεμιά νὰ
τὸ σκεφθῇ σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην της.
Γενικῶς ὁμως, πρέπει νὰ μὴ πηγαίνετε
ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἀγαπημέ-
νου σας.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς φορέματος
πρέπει νὰ προτιμᾷτε ἕνα χρῶμα πού
σὰς ταιριάζει καὶ ὄχι ἐκεῖνο πού σὰς
ἀρέσει. Ἐκλέγετε χωρὶς δισταγμὸ τὸ
χρῶμα πού σὰς ταιριάζει, δηλαδὴ ἐκεῖ-
νο πού συμφωνεῖ μὲ τὸ χρῶμα τῶν
μαλλιῶν σας, τῶν ματιῶν σας καὶ τῆς
ἐπιδερμίδος σας. Εἶναι παρατηρημένο
ὅτι τὰ χρώματα πού μᾶς ἀρέσουν, εἶναι
ἀκριβῶς ἐκεῖνα πού δὲν μᾶς ταιριάζουν.
Ἐγώ, π.χ., ἀγαπῶ τὸ κόκκινο, ἀλλ' ἐ-
πειδὴ ξέρω πὼς δὲν μοῦ ταιριάζει, δὲν
τὸ φορῶ ποτέ.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις μου,
λέγω, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν δίνουν καὶ με-

γάλη προσοχὴ στὰ χρώ-
ματα. Ἐπειδὴ, κατὰ γενι-
κὸν κανόνα, παρατηροῦν
περισσότερο τὶς λεπτομέ-
ρειες, θὰ εἶναι εὐχαρι-
στημένοι νὰ βλέπουν χρώ-

ματα πού σὰς ταιριάζουν.

Πιστεῖν ὅτι ἔχουν κάποια προτίμηση γιὰ τὸ μαῦρο καὶ τὸ λευ-
κὸ χρῶμα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ βραδυνὰ φορέματα.

Ποιὲς εἶναι οἱ συνήθειες ἡ οἱ τρόποι πού ἐνοχλοῦν τοὺς
ἄνδρες ;

Ἐμαθα, εἰς βάρος μου, ὅτι οἱ ἄνδρες μισοῦν κυριολεκτικῶς
τὶς γυναῖκες πού «ποζάρουν». Οἱ μελετημένες κινήσεις καὶ ἡπροσ-
ποιητὴ ὁμιλία ἐκνευρίζουν πολὺ τοὺς ἄνδρες, καθὼς ἐπίσης καὶ
οἱ πολὺ συνεσταλμένοι τρόποι.

Ἄν ἀγαπάτε τὴ συντροφίαν ἑνὸς ἀνδρός, πρέπει νὰ τὸν κάνετε
νὰ τὸ καταλάβῃ ἢ νὰ δεῖτε ἀδιαφορία ;

Ἐγὼ προτιμῶ νὰ πέρνω μιὰν ἀφελῇ στάση. Ἄν ἔχετε περᾶ-
σει μιὰν ὥραν βραδυὰ μὲ τὸν φίλο σας, γιὰτί νὰ μὴν τοῦ δό-
σετε νὰ τὸ καταλάβῃ ! Αὐτό, βέβαια, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ
πέσετε καὶ στὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιφυλακτικὴ-
της ἢ μᾶλλον, ἡ τακτικὴ τῆς ἀδιαφορίας, εἶναι τελείως παιδικὴ
καὶ ἐκτὸς μόδας ;

Πρέπει νὰ τηλεφωνήσετε σ' ἕναν ἄνδρα, ἢ νὰ περιμένετε γὰ
σὰς τηλεφωνήσῃ αὐτός.

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς φιλίας σας. Ἄν καλέ-
σετε στὸ τηλέφωνο κάποιον πού μόλις ἐγνώρισάτε (ἐκτὸς ἂν ἔχε
τε κάποια δικαιολογία, π.χ. νὰ τὸν προσκαλέσετε κάπου), τότε
παίρνετε τὸ ρόλο τοῦ ἐπιτιθεμένου. Τώρα, ἐγὼ δὲν βρῆκα ἀκόμη
ἕναν ἄνδρα πού ν' ἀγαπᾷ τὶς τολμηρὰς γυναῖκες. Κατὰ γενικὸν
κανόνα, ὅταν καλῇτε ἕναν ἄνδρα πρέπει νὰ εἰσθε σύντομες καὶ
ὁ σκοπὸς σας νὰ εἶναι θετικὸς.

Ποῖο εἶναι τὸ μέγιστο λάθος πού κάνουν οἱ γυναῖκες στὶς σχέ-
σεις τους μὲ τὸ δυνατό φύλο !

Ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλει νὰ πῇ κάτι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξε-
στομίσῃ, αὐτὸ ἀποτελεῖ μέγιστον σφάλμα γιὰ τὴν γυναῖκα γιὰτί
δείχνει ἀτολμία καὶ ταπεινώσῃ.

Ἄν κάποιος ἄνδρας τὸν ὁποῖον συναναστρέφεσθε ἔχει ἐλά-
τώματα πού σὰς πειράζουν, πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῆτε, ἢ νὰ σιωπῇ-
σετε ὑποφέροντας ;

Τὶς περιπτώσιν πού τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σὰς εἶναι τελείως ἂν
τιπαθητικόν, δὲν πρέπει νὰ διστάσετε. Κόβετε ἀμέσως κάθε σχέ-
ση. Ἄν, ὁμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, τὸ άτομο αὐτὸ τὸ ἀγαπᾷτε, πρέπει
νὰ μὴν δεῖτε ἀπολύτως τίποτε, γιὰτί «μπροστὰ στὸν ἔρωτα κά-
θε ἐλάττωμα σβύνει».

Πρέπει μιὰ γυναῖκα νὰ στέλνῃ γράμματα σ' ἕναν ἄνδρα
πού δὲν γνωρίζεται πολὺν καιρὸ μαζί του ;

Ἐξαρτᾶται. Εἶναι μιὰ περίπτωσις
ἐξαιρετικὰ λεπτή, γιὰ τὴν ὁποῖαν δὲν
μπορεῖ κανεὶς νὰ δόσῃ μιὰ κατηγορη-
ματικὴ συμβουλὴ. Τὸ καλλίτερον, κατ'
ἐμέ, εἶναι νὰ μὴ στέλνωμ γράμματα
σὲ ἀνθρώπους πού δὲν τοὺς γνωρί-
ζωμ καλὰ καὶ δὲν ἔχωμ ἐκτιμῇσει
ὅσο πρέπει τὸν χαρακτῆρά τους. Ἐνα
γράμμα εἶναι πάντα ἕνας μάρτυς πού
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ διαφυσθῇ καὶ
δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ γίνῃ μιὰ μέρα
ἐπικίνδυνος.

Ἀποφεύγετε λοιπὸν νὰ γράφετε.
Προτιμᾷτε τὸ τηλέφωνο. Μπορεῖτε
μ' αὐτὸ νὰ πῆτε ὅσα δὲν λέγονται
σ' ἕνα τέτα-τέτ, καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ εἰ-
σθε καὶ ἀσφαλισμένη ὅτι κανεὶς ἄλ-
λος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ τὰ
μυστικά σας.

Μὲ λίγα λόγια φρονῶ ὅτι τὸ γράμμα
εἶναι τὸ χειρότερον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον
μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μιὰ γυναῖκα
μ' ἕναν ἄνδρα. Μακρο

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΞΥΛΙ- ΝΑ ΧΕΡΙΑ ΥΠΟ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ Α΄ΒΕΝ

— Πού βρίσκεται, σās παρακαλώ, τὸ πτώμα; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ναϊτόμυ.

Τρέμοντας ὁ ὑπηρετὴς ψέλισε.

— Ἀκολουθήστε με, κύριε.

Τὸ πτώμα τοῦ Κάνον βρισκόταν ὑπτιο στὸ πάτωμα, μέσα στὸν κοιτῶνά του.

Ὁ Ναϊτόμυ, μαζί με τὸν ντέτεκτιβ Τζάκ Τζίττερ, ἔσκυψαν με προσοχὴ ἐπάνω στὸ πτώμα.

Ὁ Κάνον ἔφερε μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στήθος κι' εἶχε ξεσχισμένο τὸ πουκάμισό του, πρᾶγμα ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι προηγήθη πάλι.

Ἡ πληγὴ εἶχε προσενηθῇ ἀπὸ μαχαίρι, πολὺ μεγάλο, γιατί τὸ στόμιό της ἦταν ἀρκετὰ εὐρύ. Ὁ Τζάκ Τζίττερ παρετήρησε καὶ κάτι ἀκόμα, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀπορήσει. Ὁ Κάνον στὸ στήθος του ἔφερε διαφορά γδαρσίματα κι' ἀποτυπώματα, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ προσληφθοῦν μόνο ἀπὸ ἓνα ἀντικείμενο κι' ὄχι ἀπὸ ἓνα ἀνθρώπινο χέρι.

Ὁ Τζάκ Τζίττερ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσει αὐτό. Κι' ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σκεπτικὸς κι' ἀμίλητος.

***

Ύστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα περίπου, ἔγινε καὶ ἄλλο ἐγκλήμα, ποὺ εἶχε τὰ ἴδια ἐλατήρια τοῦ φόνου τοῦ Κάνον. Σκότωσαν καὶ λήστεψαν, δηλαδή, τὸν μεγαλέμπορο Φρέντυ. Δίπλα του βρῆκαν σκοτωμένη ἐπίσης τὴν γυναῖκα του.

Ὁ Τζάκ Τζίττερ ἔσπευσε πάλι νὰ ἐξετάσει τὰ πτώματα. Ἐφεραν ὅπως κι' ὁ Κάνον, μεγάλες πληγὲς κι' εἶχαν τὰ ἴδια γδαρσίματα. Αὐτὸ ἀφῆσε κατὰπληκτὸ τὸν Τζάκ. Ἦταν φανερό, ὅτι καὶ τὰ δυὸ ἐγκλήματα τὰ εἶχε κάνει ὁ ἴδιος δολοφόνος. Τ' ἀποτυπώματα καὶ τὰ γδαρσίματα προερχόνταν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀντικείμενο ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, φαίνεται, ὁ κακοποιός.

Ὁ Τζάκ δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσει. Βρισκόταν μπροστὰ σ' ἓναν τρομερὸ ἐγκληματῆ, ποὺ εἶχε ἓνα ὀρισμένο σχέδιο δράσεως. Μὰ πῶς μπορούσε νὰ τὸν ἀποκαλύψει; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὸν συλλάβει;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα τὸν βασάνιζαν, ὅταν εἰδοποιήθηκε ὅτι ἔγινε ἀκόμα ἓνας φόνος. Αὐτὴ τὴν φορὰ σκότωσαν τὴν ὑπηρετρία τοῦ λόρδου Ρόουτ, στὸ μικρὸ δωμάτιό της.

Ὁ ἰνσπéκτωρ Τζώρτζ ἔστειλε τὸν Τζάκ Τζίττερ νὰ ἐνεργήσει αὐτοψία.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε ἓνα ταξί καὶ τραβήξε γιὰ τὴν ἑπαυλὶ τοῦ λόρδου. Ἡ ἑπαυλὶς βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ Λονδίνον, κοντὰ στὸ Λίσεν. Ἦσαν ἓνα συμπαθητικὰ μοντέρνο τριόροφο σπίτι, περιτριγυρισμένο με μιὰ ψηλὴ μάντρα.

Ὁ Τζάκ κτύπησε τὸ κουνδοῦνι τῆς ἐξώπορτας τοῦ κήπου καὶ περίμενε. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, σκεπτότανε ὅτι, ὁ φόνος τῆς ὑπηρετίας τοῦ λόρδου, ἀπεκλείετο νὰ διαπραχθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐγκληματῆ, ποὺ ἔκανε καὶ τὰ δυὸ ἄλλα κακοεργήματα. Κι' αὐτὸ γιατί τὴν προκειμένη περιπτώσει ἀπεκλείετο τὸ ἐλατήριο τῆς ληστείας, ἀφοῦ ἡ ὑπηρετρία ἦταν φτωχὴ. Ἐνῶ τοὺς ἄλλους δυὸ φόνους, ὅπως εἶχε διαπιστωθῇ, τοὺς ἀκολούθησε ληστεία. Σὲ λίγο ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ὠδήγησαν τὸν ντέτεκτιβ στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρετίας. Βρισκόταν στὸν πρῶτο ὄροφο, ἀριστερὰ στὸ βάθος. Ἦταν ἀπομεινόμενο κι' ἡ πόρτα του ἦταν ἐκτετατὴ καὶ βαρεία.

Τὸ πτώμα τῆς ὑπηρετίας ἦταν ξαπλωμένο ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Τὰ χέρια αἰωροῦντο κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὰ μαλλιά της ἦσαν ξέπλεκα.

Ἡ ὑπηρετρία ἔφερε μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στήθος. Καθὼς τὴν ἐξήταζε ὁ Τζάκ, ἔμεινε ἐκπληκτός. Σὲ διάφορα μέρη τοῦ στήθους διέκρινε πάλι ἀποτυπώματα καὶ γδαρσίματα, ὅπως καὶ στὰ ἄλλα δυὸ πτώματα.

Αὐτὸ ἦταν ἐκπληκτικό! Ἐκανε μιὰ ἐπισταμένη ἐξέταση στὸ δωμάτιο καὶ βρῆκε φυλαγμένες σ' ἓνα συρτάρι δέκα λίρες. Ἦσαν

φαίνεται, οἱ οἰκονομίες τῆς ὑπηρετίας. Ἀκόμα στὸ δάκτυλό της φοροῦσε ἓνα δακτυλίδι, ποὺ θὰ εἶχε κι' αὐτὸ βέβαια, κάποια σημαντικὴ ὀξία.

Κατὰ συνέπειαν ὁ φόνος τῆς δὲν εἶχε ὡς ἐλατήριο τὴν ληστεία ἀν καὶ διεπράχθη ἀπ' τὸν ἴδιο ἐγκληματῆ.

Κι' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσει. Ἐξήτασε μιὰν ἄλλη, ὑπηρετρία, φίλη τῆς σκοτωμένης, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε.

Ἡ ὑπηρετρία Μάρτιν ἦταν ἓνας τύπος πολὺ σεμνῆς γυναίκας. Δὲν εἶχε σχέσεις με κανέναν ἄνδρα καὶ πολὺ σπάνια ἔβγανε ἀπ' τὴν ἑπαυλὶ τοῦ λόρδου. Μόνο αὐτὲς τὲς πληροφορίες συνέλεξε, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν ἔφθαναν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐξήγησι.

Βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, κι' ἀνέβηκε στὸν δεύτερο ὄροφο, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν λόρδο. Ἦθελ' νὰ τὸν ἐξετάσῃ κι' αὐτόν, γιὰ νὰ πληροφορηθῇ ἰδίως τί μισθὸ ἔδινε στὴν Μάρτιν.

Ὁ λόρδος τὸν ἐδέχθη ἀμέσως στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἓνας ρωμαλέος ἄνδρας, ὥριμος με ψαφὰ μαλλιά. Εἶχε κι' ἓνα περιέργο τίξ: Ἀνεσθίχωνε νευρικὰ τὸν ἀριστερό του ὦμο.

Τὸν ρώτησε ὁ Τζάκ γιὰ τὴν Μάρτιν κι' ἐκείνος τοῦ ἀπαντοῦσε με ὅσο μπορούσε περισσότερα λόγια.

Τῆς ἔδινε ὡς μισθὸ πέντε λίρες τὸν μῆνα κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν ἐργατικότητά της.

Ὁ λόρδος ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷ ἄσκοπα καὶ γιὰ τὲς ἄλλες ὑπηρετίες, ὅταν ὁ Τζάκ πρόσεξε κάτι, ποὺ τὸν ἀφῆσε ἐκπληκτό.

Καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ λόρδου ἦσαν ξύλινα.

Ὁ λόρδος κατάλαβε τὴν ἐκπληξὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ παρετήρησε, μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο.

— Δυστυχῶς καὶ τὰ δυὸ μου χέρια, κόπηκαν σ' ἓνα αὐτοκίνητο, Κἀτι ψιθύρισε ὁ Τζάκ κι' ἄλλαξαν θέμα ὁμιλίας.

Ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴν ἑπαυλὶ τοῦ λόρδου, τὰ ξύλινα χέρια ἀπα- ἔνα θετικὸ συμπέρασμα. Χίλιες δυὸ ὑπόνοιες περνοῦσαν ἀπ' τὸ ἐπιχειρήματα.

***

Ὁ Τζάκ Τζίττερ ἐπεσκέφθη τὸν τραπεζίτη Ράιμ. Τοῦ ἔδειξε τὸ ἀστυνομικὸ σῆμα καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ ὑποβάλῃ μερικὲς ἐρωτήσεις.

Ὁ τραπεζίτης τοῦ ἀπάντησε μ' εὐγένεια ἦταν στὴν διάθεσή του.

— Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, τοῦ εἶπε, γιὰ τὸν λόρδο Ρόουτ. Μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω μερικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν περιουσιακὴ του κατάσταση. Δὲν μοῦ λέτε, λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, ὁ λόρδος εἶχε πάντα κατατεθειμένα στὴν Τράπεζά σας τὰ χρήματά του.

— Μάλιστα. Αὐτὸ εἶναι γεγονός.

— Εἶχε πάντα μεγάλη περιουσία ὁ λόρδος;

— Ὁχι! Πῆρε ἀπὸ τὸν πατέρα του μιὰ σημαντικὴ κληρονομία, μὰ μὰ κατεσπατάλησε πολὺ γρήγορα τὰ χρήματά του. Τελευταίως ἀπὸ τὴν χρεωκοπία.

Τὰ μᾶτια τοῦ Τζάκ ἔλαμπαν. Ζήτησε ἀπ' τὸν τραπεζίτη νὰ τοῦ καθορίσῃ τὲς ἡμερομηνίες, ποὺ ἔκανε ὁ λόρδος τὲς καταθέσεις καὶ βρῆκε ὅτι ἦταν μεταγενέστερες ἀπ' τοὺς φόνους. Ζήτησε καὶ οἱ ὑπόνοιες του.

Χαιρέτισε τὸν τραπεζίτη κι' ἔφυγε γρήγορα. Εἶχε, σίγουρα, δεῖξεις. Μὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀπογοητευθῇ. Θὰ μπορούσε νὰ τὰ βρῇ μυστικότητά.

***

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ὁ Τζάκ πῆγε στὴν ἑπαυλὶ τοῦ λόρδου Ρόουτ.

Ὁ λόρδος δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ κάθισε στὸ γραφεῖο του νὰ γυρῶ. Τὸ δωμάτιο ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ εἶχε στοὺς τοίχους παλὰ κάδρα. Ἐπίσης εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη.

Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε καὶ περιεργάσθηκε τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων. Τὰ περισσότερα ἦταν γνωστὰ ἀστυνομικὰ μυθι- στορήματα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἦρθε κι' ὁ λόρδος. Τὸν ἐχαιρέτησε διαχυτι- κά καὶ κάθισε με νοχέλεια στὸ ἀνάκλιτρο τοῦ γραφείου του.

Ὁ Τζάκ κάθισε κοντὰ του κι' ἀπέφυγε νὰ τὸν κοιτάξῃ

στὰ μάτια.

— Πού ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψίς σας; τὸν ρώτησε, μ' ἓνα χαμόγελο ὁ λόρδος.

Ὁ Τζάκ ἔκρινε ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμή νὰ παίξῃ τὸ παίγνιδι του. Σήκωσε τὸ πρόσωπο, καθύψυνε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ λόρδου καὶ εἶπε με τὸν ὀρθὸ καὶ σθερό.

— Λόρδε Ρόουτ, ξέρω ὅλη τὴν ἱστορία σου. Δυστυχῶς γιὰ σένα, ἔπαιξες με πολὺ ἀνοικτὰ χαρτιά τὸ παίγνιδι σου καὶ τὸ ἔχασες.

Ὁ λόρδος ἀναπήδησε ἀπ' κάθισμά του κι' ἔγινε κάτωχρος.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς, τραυλίσε.

— Θὰ με καταλάβης ἀμέσως, ἀπήντησε με ἀπάθεια ὁ ἀστυνομικός. Παρακολουθῶ τὴν δράση σου ἀπὸ καιρὸ. Ὅταν τὰ οικονομικά σου εἶχαν κλονισθῇ, σκότωσες τὸν Κάνον καὶ τὸ ξεῦγος Φρέντυ γιὰ νὰ τοὺς ληστεύσῃς. Ἐπέτυχες ἔτσι νὰ κάνῃς νέες καταθέσεις στὴν Τράπεζα, πρᾶγμα ποὺ σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν χρεωκοπία. Τὴν ὑπηρετρία σου Μάρτιν τὴν σκότωσες γιὰ νὰ διασκεδάσῃς τὲς μισοὶές μας, ἢ γιὰ νὰ τῆς κλείσῃς τὸ στόμα ἐπειδὴ ἔμαθε κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε. Ἀλλὰ δὲν σκέφθηκες καλά. Λόρδε Ρόουτ. Παραδέξου τὰ ἐγκλήματά σου, ἂν θέλῃς νὰ ἐλαφρύνῃς τὴν θύση σου.

Ὁ λόρδος ἀκούγε τὴν κατηγορία ἀποσβολομένος. Τὰ μάτια του, ἔλαμπαν παρὰ τὸ ἰδιότροπο χαμόγελό του σβύστηκε ἀπ' τὰ χεῖλιά του. Ὁπὸς ὅσο ἀπάντησε με ἐσομότητα.

— Δυστυχῶς δὲν εἶσαι καθόλου καλὸς ἀστυνομικός. Ἀποδί- δεις μιὰ κατηγορία σὲ μένα, ποὺ εἶναι ὁ

λοὺς διόλου ἀσθητικὴ. Πῶς μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς φόνους, ἀφοῦ δὲν ἔχω, καθόλου χέρια; Τὸ

λησμόνησες αὐτό;

Καὶ γελοῖα θορυβωδῶς, ἐνῶ ἔτεινε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ ξύλινα του χέρια.

Ὁ Τζάκ ἔμεινε ἄφωνος. Πράγματι τὸ ἐπιχείρημα ποὺ τοῦ ἔφερε ὁ λόρδος ἦταν ἀρκετὰ σοβαρὸ. Καὶ

ἴσως καὶ τὸ δικαστήριο ἀκόμα νὰ τὸν ἀθῶνε, κι' ἔτσι αὐτὸς θὰ ἐγελοιοποιεῖτο.

Σκέφθηκε, γιὰ λίγη ὥρα κι' ὕστερα βγᾶ- ζοντας τὸ περιστρωφὸ του καὶ στρέφοντάς το πρὸς τὸν λόρδο, τοῦ εἶπε.

— Ἐχεῖς δίκιο, λόρδε. Μπορεῖ νὰ κάνω λάθος. Ἐπιμένω ὅμως νὰ ἐξετάσω ὁπωσδήποτε τὰ χέρια σου.

Ὁ λόρδος πετάχθηκε θυμωμένος ἀπ' τὸ κάθισμά του.

— Αὐτὸ δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ τὸ κάνῃς!.. ἐφ' ὧς δυνατό.

Ὁ Τζάκ ἔβαλε τὸ δάκτυλό του στὴν σκανδάλη, ἐνῶ σηκω- νόταν κι' αὐτὸς ὀρθίος καὶ ἀπειλητικός.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ πυροβολήσω, εἶπε.

Ὁ λόρδος ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιά πρὸς τὴν πόρτα καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Τζάκ ν' ἀντιληφθῇ τὲς διαθέσεις του ἔκανε ἓνα πηδήμα καὶ βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε δυὸ πυροβολισμούς, χωρὶς νὰ μπόρῃ νὰ τὸν κτυπήσῃ.

Ὁ λόρδος ἔτρεξε στὸν διάδρομο με ὅλη τὴν δύναμη τῶν ποδιῶν του, ἐνῶ τὸν ἀκολουθοῦσε σὲ μεγάλη ἀπόσταση, ὅμως, ἀπ' αὐτόν ὁ Τζάκ.

Κατέβηκαν μιὰ σκοτεινὴ σκάλα, πέρασαν ἀπ' τὸν πρῶτο ὄροφο καὶ κατέβηκαν στὰ ὑπόγεια τῆς ἑπαύλειος. Ἐκεῖ ἔχασε, οἱ ντέτεκτιβ τὰ ἴχνη τοῦ κακούργου. Θὰ εἶχε κρυφθῇ, φαίνε- ται, σὲ κάποιο μυστικὸ κρύπτη, ποὺ δὲν μπορούσε ἴσως ποτὲ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Ἐν τούτοις δὲν ἐγκατέλειψε τὴν προσπάθειά του. Ἐψάξε

ΠΑΝΘΕΟΝ

παντοῦ, κατέβηκε καὶ μιὰ ἄλλη σκάλα, ποὺ ὠδηγοῦσε σ' ἄλλα δυὸ βαθύτερα ὑπόγεια, ἀλλὰ ὁ κόπος του πῆγε χαμένος. Τὸν λόρδο δὲν τὸν εὗρισκε πουθενά.

Ἀγανακτισμένος γύρισε ἐπάνω στὴν ἑπαυλὶ. Πῆγε στὸ γραφεῖο, ἔπιασε τὸ τηλέφωνο καὶ εἰδοποίησε τὴν Σκώτλαντ Ἰνσπéκτ. Ὑστερα, ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασαν στὴν ἑπαυλὶ περισσο- τεροὶ ἀπὸ εἴκοσι ἀστυνομικοί.

Τοὺς ἐξήγησε ὁ Τζάκ τὰ συμβῆντα καὶ δοχίσαν ὅλοι νὰ ψάχνουν παντοῦ. Ἀλλ' οἱ προσπάθειές τους ἀπεδεικνύοντο μά- ταιες. Ὁ λόρδος φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε κατασκευάσει καμμιὰ εἰδι- κὴ μυστικὴ καταπακτὴ κι' εἶχε κρυφθῇ ἐκεῖ μέσα.

Οἱ ὑπηρετές τοῦ λόρδου, ἐντροιοὶ κι' αὐτοί, δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δώσουν καμμιὰ πληροφορία. Τὸ ὅρος τους ἦταν εὐλακινὲς καὶ δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Τζίττερ βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ τώρα; Ἀφοῦ ὁ λόρδος δὲν βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι του ποὺ νὰ τρεῖξῃ νὰ τὸν καταδιώξῃ; Ὑστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη σύσκεψη με τοὺς ἄλ- λους ἀστυνομικοὺς κατέληξε στὴν ἐξῆς ἀπόφαση. Θὰ ἐγκαθίστατο ἐκεῖ στὴν ἑπαυλὶ με μερικοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ θὰ ἔκλειναν καλά

ὅλες τὲς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κήπου

στὲς ὁποῖες θὰ ἐτοίμα- τοῦντο ὡς φρουροὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀστυνομικοί καὶ δὲν θὰ ἀφῆναν οὔτε

νὰ εἰσελθῇ, οὔτε νὰ ἐ- ξέλθῃ κανεὶς, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀποκλεισμός, αὐτὸς θὰ ἔφεργε τὸ λόρδο, σὲ δύσκολη θέση.

Δὲν θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ, φυσικὰ ἐπ' ἀπει- ρον κρυμμένος στὴν κρύπτη ποὺ εἶχε κατα- φῇ. Θὰ πέθαινε, στὰ τελευταῖα, εἴτε ἀπὸ ἀσ- φυξία, εἴτε ἀπὸ ἀσ- τία.

Τὸ ἐνστικτο ὅμως τῆς αὐτοσυντηρήσεως δὲν θὰ τὸν ἀφῆνε νὰ ὑποστῇ οἰκειοθελῶς ἓ- ναν θάνατο τόσο ἀπο- τροπιαστικό. Καὶ κάπο- τε θ' ἐπιχειροῦσε ν' ἀ- νεβῇ στὴν ἑπαυλὶ καὶ θὰ τὸν συνελάμβαναν τότε ἀμέσως.

Πράγματι ἔτσι ἔγινε. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα, χωρὶς νὰ παρατηρήσουν τίποτε τὸ ἐξαιρετι- κόν.

Τὴν ἐπαύριο, κατὰ τὸ βράδυ, ἀκούσαν ἓνα πυροβολισμὸ, ὁ ἦχος τοῦ ὁποίου ἐρχό- ταν ἀπ' τὰ ὑπόγεια τῆς ἑπαύλειος.

Ἐτρεῖσαν καὶ κατέβηκαν πάλι ὡς ἐκεῖ. Στὴν δεύτερη σκάλα, κάτω στὴν βάση της, εἶδαν ξαπλωμένο χάμω τὸν λόρδο.

Ἐσπευσαν καὶ ἐξήτασαν τὸ πτώμα του. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε ἐπιτύχει στὸν κρόταφο καὶ τὸν ἀφῆσε ἀμέσως νεκρό. Εἶχε αὐτοκτονήσει. Ὅταν εἶδε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ διαφύγῃ, σκο- τώθηκε. Τὸ πιστόλι του, ἔφερε τὸ οἰκόσημό του κι' ἦταν πε- σμένο ἐκεῖ στὸ πλάι του.

Ὁ Τζάκ ἔσκυψε κι' ἐξήτασε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ λύσει τὸ μυστήριό τους. Κι' ἀπεκάλυψε ὅτι μόνο τὸ ἀριστερὸ χεῖρ τοῦ λόρδου ἦταν κοιλὸ κι' ἀντικατεστημένο με ξύλινο! Τὸ δεξιὸ ἔφερε ἓνα ψεύτικο περίβλημα ἀπὸ ξύλο, γιὰ νὰ μπόρῃ ἔτσι νὰ ἐ- ξαπατᾷ αὐτοὺς ποὺ θὰ τὸν ὑποψιάζοντο.

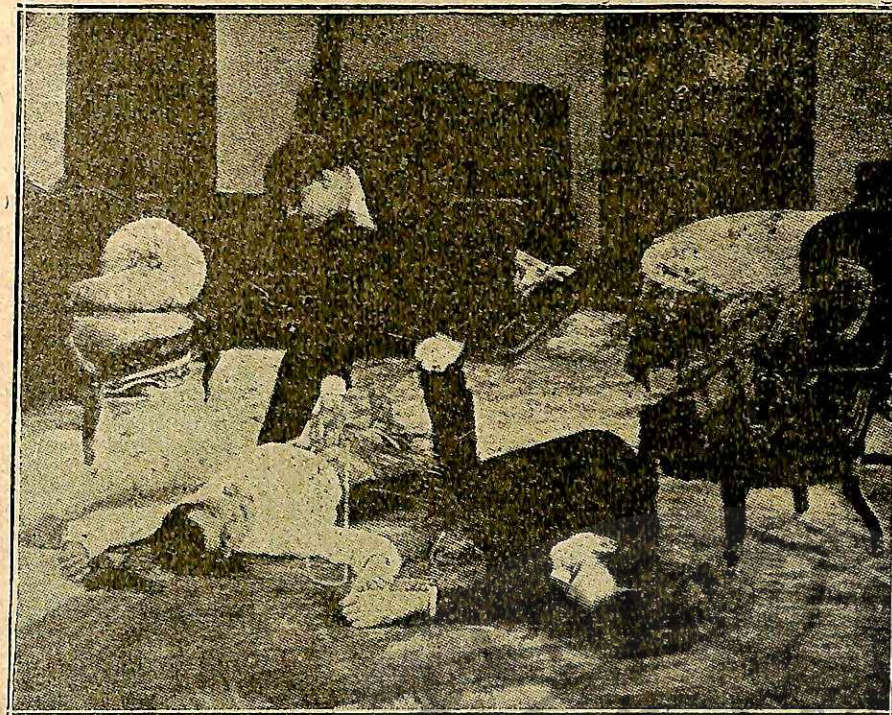
Ὁ Τζάκ κύτταξε κατὰπληκτός. Τὸ τέχνασμα τοῦ κακούργου ἦταν πραγματικὰ μεγαλοφυές. Ποῖος θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, χωρὶς χέρια, θὰ μπορούσε νὰ διαπράττῃ ἐγκλή- ματα ποὺ ἡ ἐκτέλεσίς τους ἀπαιτοῦσε πλήρη σωματικὴ ἀ- κεραλότητα;

Στὲς σκέψεις του βρῆκαν ἓτα σημειωματάριο, στὸ ὁποῖον ἔ- γραψε με κεφαλαῖα γράμματα:

«Καλλίτερα δολοφόνος παρὰ φτωχός».

ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ Α΄ΒΕΝ

9157]

Πλάι του ἦταν βρῆκαν πεσμένη μιὰ γυναῖκα

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗ- ΜΑΤΑ

Η Κυρία Ντίν-
σμεντ μπήκε στην
τραπέζα με τις
δυο κόρες της. Ο
άνδρας της, εκείνη
την ημέρα, είχε ε-
ξαιρετικά κέφια.

—Θάθελα νάξερα τι θα
κάναμε αν ο κ. Χάρτυ ξε-
χνούσε μια εβδομάδα να μās φέ-
ρη κονσέρβες, είπε ο κύριος
Ντίνσμεντ, βλέποντας την κον-
σέρβα που άνοιξε η Σαρλόττα, ή μια ά-
πό τις δυο κόρες του!

—Κι' εγώ θάθελα νάξερα, απήντη-
σε η Σαρλόττα, ποιος σκέφθηκε να κτίση αυ-
τό εδώ το σπίτι, τόσα μίλια μακριά από κά-
θε κατοικημένο μέρος. Δεν βλέπομε ποτέ
ψυχή.

—Αλήθεια, είπε ο πατέρας της, ούτε ψυχή.
—Δεν μπορώ να καταλάβω τί σās έκανε να το
αγοράσετε, μπαμπά, είπε η Σαρλόττα.

—Δεν μπορείς, κορίτσι μου; Έ! Είχα τους λόγους μου, εί-
χα τους λόγους μου.

Τό βλέμμα του στράφηκε προς τη γυναίκα του, μα εκείνη ζά-
ρωσε τα φρύδια.

—Και στοιχειωμένο μάλιστα, εξακολούθησε η Σαρλόττα. Έ-
κατομύρια να μου έδιναν δεν θα κοιμόμουν μόνη εδώ.

—Βλακείες, είπε ο πατέρας της. Είδες, ποτέ, τίποτε; Πές μου.
—Δεν είδα, ίσως, τίποτε, αλλά...

—Αλλά τί;
Η Σαρλόττα δεν απήντησε αλλά ανατρίχιασε λιγάκι. Έξω ή
βροχή έπεφτε όρμητικά και οι άστραπές πλημύριζαν ξαφνικά
το δωμάτιο, από δυνατές λάμψεις. Καθώς βρόντησε η κυρία
Ντίνσμεντ, άφησε να της πέση το πηρούνι της.

—Γιατί είσαι νευρική; είπε ο κύριος Ντίνσμεντ. Η νύκτα
είναι άγρια, αυτό είναι όλο. Μη στενοχωριέσαι όμως. Είμαστε
άσφαλείς εδώ κοντά στη φωτιά μας και κανείς δεν μπορεί να
μās άνησυχήσει άπ' έξω. Έκτός αν γινόταν κανένα θαύμα. Και
θαύματα δεν γίνονται σήμερα...

—Όσάν διάψευσις στα λόγια του, άκούστηκαν ξαφνικά κτυπή-
ματα στην πόρτα. Ο κύριος Ντίνσμεντ γούρλωσε τα μάτια.

—Τί τρέχει; μουρμούρισε.

Η γυναίκα του έγινε κάτωχωρη. Η Μάγδα φάνηκε σαν φοβι-
σμένη κι' έγερσε για μια στιγμή στον ώμο της αδελφής της. Η
Σαρλόττα διατηρούσε όπωσδήποτε την ψυχραιμία της.

—Τίποτε δεν τρέχει, μπαμπά, είπε. Άπλοστάτα, έγινε το
θαύμα. Καλλίτερα πήγαινε να δής ποιος είναι.

Ο κύριος Ντίνσμεντ σηκώθηκε και άνοιξε την πόρτα. Μαζί
με τις όρμητικές σταγόνες της βροχής, μπήκε κι' ένας άνδρας σε
οίκτρα κατάσταση.

—Με συγχωρήτε που σās άνησυχώ, είπε. Άλλά παραπλανή-
θηκα στον δρόμο με το αυτοκίνητό μου, μου έσπασαν δυο λάστι-
χα και πήρα τα παδάκια μου στους ώμους, αναζητώντας ένα κα-
ταφύγιο. Φρικτός καιρός, μα την αλήθεια!

Μιλώντας, ο νέος έβλεπε την οικογένεια εκείνη που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

—Ντίνσμεντ, απήντησε ο κύριος Ντίνσμεντ, δίνοντάς του το
χέρι. Άπ' εδώ ή κυρία μου και ή δυο κόρες μου, ή Σαρλόττα και
ή Μάγδα... Θα πάρετε κάτι να συνέλθετε; Κανένα κονιάκ;

—Θα προτιμούσα ένα φλυτζάνι από το τσάι σας, απήντησε ο
ξένος.

Ο κύριος Ντίνσμεντ πήρε τα φλυτζάνια του τσαγιού που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

—Ντίνσμεντ, απήντησε ο κύριος Ντίνσμεντ, δίνοντάς του το
χέρι. Άπ' εδώ ή κυρία μου και ή δυο κόρες μου, ή Σαρλόττα και
ή Μάγδα... Θα πάρετε κάτι να συνέλθετε; Κανένα κονιάκ;

—Θα προτιμούσα ένα φλυτζάνι από το τσάι σας, απήντησε ο
ξένος.

Ο κύριος Ντίνσμεντ πήρε τα φλυτζάνια του τσαγιού που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

—Ντίνσμεντ, απήντησε ο κύριος Ντίνσμεντ, δίνοντάς του το
χέρι. Άπ' εδώ ή κυρία μου και ή δυο κόρες μου, ή Σαρλόττα και
ή Μάγδα... Θα πάρετε κάτι να συνέλθετε; Κανένα κονιάκ;

—Θα προτιμούσα ένα φλυτζάνι από το τσάι σας, απήντησε ο
ξένος.

Ο κύριος Ντίνσμεντ πήρε τα φλυτζάνια του τσαγιού που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

—Ντίνσμεντ, απήντησε ο κύριος Ντίνσμεντ, δίνοντάς του το
χέρι. Άπ' εδώ ή κυρία μου και ή δυο κόρες μου, ή Σαρλόττα και
ή Μάγδα... Θα πάρετε κάτι να συνέλθετε; Κανένα κονιάκ;

—Θα προτιμούσα ένα φλυτζάνι από το τσάι σας, απήντησε ο
ξένος.

Ο κύριος Ντίνσμεντ πήρε τα φλυτζάνια του τσαγιού που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

—Ντίνσμεντ, απήντησε ο κύριος Ντίνσμεντ, δίνοντάς του το
χέρι. Άπ' εδώ ή κυρία μου και ή δυο κόρες μου, ή Σαρλόττα και
ή Μάγδα... Θα πάρετε κάτι να συνέλθετε; Κανένα κονιάκ;

—Θα προτιμούσα ένα φλυτζάνι από το τσάι σας, απήντησε ο
ξένος.

Ο κύριος Ντίνσμεντ πήρε τα φλυτζάνια του τσαγιού που ήταν συγ-
κεντρωμένη γύρω από το τραπέζι. Τού προσέξηνσε κατάπληξη ή
έξαιρετική όμορφιά των δύο κοριτσιών. Δυο χαρακτηριστικοί τύ-
ποι, άπολύτως ξεχωριστοί,—ή μια σαν μικρή Ιταλική Μαντόνα,
ή άλλη μια άσπρη, υπέροχη μορφή.

—Ονομάζομαι Μόρτιμερ Κλήβελαντ, είπε ο άπρόοπτος έπι-
σκέπτης... Κλήβελαντ—Ψυχολόγος και μέλος της Έταιρίας Ψυχι-
κών Έρευνών.

τόν έαυτό του, ότι τα νεύρα του ήταν κουρασμένα, και τον έκα-
ναν να βλέπη μυστήρια εκεί που δεν υπήρχαν. Άδιστα έπανελάμ-
βανε μέσα του ότι είχε μπροστά του ένα πρότυπον άστικης οικο-
γενείας, Η οικογένεια εκείνη τού φαινόταν αλλόκοτη.

—Όστόσο ήπια το τσάι του, έφαγε με άρεση όρεξη και κου-
βέντιασε με τον κύριο Ντίνσμεντ, που ήταν έξαιρετικά όμιλη-
τικός.

—Υστερα, παρ' όλον ότι, ο καιρός έξω είχε ή χειρότερευσεί, ση-
κώθηκε τάχα για να φύγει.

—Άστειεύεσθε; διαμαρτυρήθηκε ο κύριος Ντίνσμεντ. Θα σās
βάλωμε να κοιμηθήτε επάνω, εί-αι άδύνατον να βγήτε έξω με
τέτοιο καιρό... Σαρλόττα, Μάγδα, ετοιμάσετε το δωμάτιο τού
κυρίου Κλήβελαντ.

Τα δυο κορίτσια βγήκαν και επέστρεψαν μετά δέκα λεπτά.

—Όλα είναι έτοιμα, είπαν.

Ο Κλήβελαντ, καληνύκτισε και ετοιμάσθηκε να άνεβή στο
δωμάτιό του.

—Σαρλόττα, Μάγδα, φώναξε ο κύριος Ντίνσμεντ, άνεβήτε μα-
ζί με τον κύριο, μήπως χρειασθή τίποτε άλλο.

Η Μάγδα προπορεύθηκε, κρατώντας ένα κερί. Η Σαρλόττα
άκολουθήσε.

Τό δωμάτιο ήταν άρκετά κολό, μόνο που τα βαρειά έπιπλα
ήσαν σκονισμένα. Τά σεντόνια τού κρεβατιού ήσαν ήκατασπρα,
και ένα ξεγυθισ ώραιες μπυτζάμες κρεμόναν σ' ένα καθίσμα.

Η Μάγδα πήγε στο παράθυρο και βεβαιώθηκε αν τα παραθυ-
ρόφυλλα ήσαν κλεισμένα προσεκτικά. Η Σαρλόττα έριξε μια τε-
λευταία ματιά στο λαβομάνο. Υστερα προχώρησαν και οι δυο
προς την πόρτα.

—Καληνύκτα σας, κύριε Κλήβελαντ.

—Καληνύκτα σας δεσποινίς Μάγδα. Ντρέπομαι που σās έβα-
λα σε τόσους μπλεδάδες.

Βγήκαν, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους. Ο Μόρτιμερ Κλή-
βελαντ γδύθηκε σιγά σιγά, φόρεσε τις πυτζάμες τού κυρίου Ντιν-
σμεντ και στάθηκε
σε κεντρικός μπροστά
στο κρεβάτι. Ξαφνι-
κά έμεινε άκίνητος
στην θέση του.

Τό τραπέζι που
βρισκόταν πλάι στο
κρεβάτι ήταν σκο-
νισμένο. Χαραγμένα
πάνω στην
σκόνη, φαι-
νόταν τρία
γοράμματα,
S.O.S.

Ο Μόρ-
τιμερ δεν
μπορούσε
να πια έψη
στά μάτια
του. Έτσι
έπιβεβαιώ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

μείο τού δωματίου. Ποιά από τις δυο όμως είχε κατορθώσει να
χαράξη μυστικά τα τρία ψηφία;

Ουμμήθηκε τα πρόσωπά τους, τό σκοτεινό και άυστηρό πρό-
σωπο της Μάγδας και τό πρόσωπο της Σαρλόττας, της μικρής
Μαντόνας, τό γεμάτο γλυκύτητα.

Σκέφθηκε

—Απόψε δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Άύριο.. θα δούμε...

Εύπνησε νωρίς την άλλη μέρα. Ο καιρός ήταν θαυμάσιος.

Άλλά κάποιος άλλος είχε ξυπνήσει νωρίτερα. Η Σαρλόττα βρι-
σκόταν ήδη στο βάθος τού κήπου και έκοβε λουλούδια.

Ο Μόρτιμερ την πλησίασε. Τό κορίτσι εκείνο ήταν πράγμα-
τι έξαιρετικά όμοραιο. Ο νέος, άφου την χαιρέτησε ευγενικά, έσκυ-
ψε, πήρε ένα μικρό κομμάτι ξύλο και χάραξε επάνω στο χώμα
τά τρία ψηφία S.O.S.

Υστερα κύτταξε κατόμστα την Σαρλόττα.

Εκείνη χαμήλωσε τό βλέμμα, ενώ τα χείλη της τρεμούλιασαν
έλαφρά.

—Γνωρίζετε τί σημαίνουν αυτά τα ψηφία;

—Νομίζω ότι είναι τό σημα κινδύνου που στέλνουν τα καρά-
βια όταν κινδυνεύουν...

—Νομίζετε; Τότε γιατί τα γράψατε επάνω στο τραπέζι τού
δωματίου μου;

—Πώς έξερετε ότι τα έγραψα εγώ; ρώτησε ή νέα κατάπληκτη.

—Τί σās συμβαίνει; είπε ο Κλήβελαντ άποφεύγοντας να άπαν-
τήση στην ρώτησή της.

—Δεν ξέρω... Κι' εγώ δεν ξέρω... Νοιώθω ότι υπάρχει ή κάτι
τό παράξενο μέσα σ' αυτό τό σπίτι... ότι κάποιος κίνδυνος στρι-
φογυρίζει εδώ μέσα. Δεν ξέρω. Όλοι μου φαίνονται αλλόκοτοι.

Η μαμά, ο μπαμπάς, ή Μάγδα. Έχουν αυτές τις μέρες ένα περιε-
ργο ύψος... Θα σās φαίνομαι ίσως παράλογη.

—Όχι, καθόλου, δεσποινίς. Όλοι οι λογικοί άνθρωποι έχουν
κάποια προαίσθηση τού κινδύνου. Μην άνησυχήτε όμως. Θα
φροντίσω εγώ να σās προστατεύω. Μου επιτρέπετε;

Η Σαρλόττα σή-
κωσε προς τόν νέο τα
δυο υπέροχα μάτια
της, γεμάτα εύγνωμο-
σύνη.

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας με
τέτοια βρο-
χή. Ένοιω-
θα όμως ότι
διέτρεχα έ-

—Α ναι! σās ί-
κετεύω μάλιστα. Φο-
βάμαι. Χθές τό βρά-
δυ ο μπαμπάς έλεγε
ότι μόνον ά-
πό ένα θαύ-
μα θα μπο-
ρούσε βρεθή
ξένος άν-
θρωπος στο
σπίτι μας

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ποτε από αυτά που συμβαίνουν εδώ, καταλαβαίνω τώρα μόνον, ότι τουλάχιστον είμεθα χαμένοι, έστω και αν κτυπήσωμε τὸν βασιλῆα! Πρὸ παντός ἂν τὸν κτυπήσωμε.

Ὁ Μπρισκάιγ καὶ ὁ Λαβάν δὲν εἶπ ν τίποτα, ἀλλὰ οἱ ματιές των μιλῶσαν γιὰ λογαριασμόν των.

Ὁ Μπρανκαγιὸν ἐξακολούθησε.

— Ἄς πέση ἡ κατὰρα στὸ Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο! Ἐκεῖνο ποὺ ἐμχανεύθη εἶναι τρομερὸ. Ἀφοῦ οἱ ἀνδραποιοὶ τοὺ κατέχουν τὸ παλάτι, ἀφοῦ ὁ Ὁκεντοβίλ διοικεῖ ἐδῶ, γιὰτὶ ὁ βασιλεὺς δὲν συνέληφθη καὶ δὲν ἐφυλάκισθη ἢ δὲν ἐσκοτώθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του; Ἀπαντήσατε.

Αὐτὸ ἦταν τόσο ἀπλό, τόσο φανερό, τόσο λογικὸ, ὥστε οἱ δύο ἄλλοι δὲν βρῆκαν νὰ δώσουν καμμιὰ ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησιν αὐτὴν καὶ ἀλληλοκτυτάχθησαν μὲ φρίκη.

— Δὲν ἀπαντᾷτε; ἐξακολούθησε ὁ Μπρανκαγιὸν. Θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας! Μὲ καταλαβαίνετε; Αὐτὸς θέλει νὰ εἶναι βασιλεὺς ὁ ἴδιος! Δὲν θέλει νὰ ἐρεθίσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸν φόνον αὐτόν. Γιὰτὶ θέλει νὰ δείξῃ στὸν λαὸν τῶν Παρισίων τοὺς δολοφόνους τοῦ Καρόλου... Ὅταν πεθάνῃ ὁ βασιλεὺς, ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος θὰ βάλῃ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι του καὶ ἡ πρώτη του τοῦς βασιλοκτόνους, οἱ ὁποῖοι λέγονται Μπρισκάιγ, Λαβάν καὶ Μπρανκαγιὸν.

Οἱ Μπρισκάιγ καὶ Λαβάν ἔπεισαν ἐκπληκτοὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀπλοῦστατον συλλογισμόν! Καὶ εἰπετα ὁ Μπρισκάιγ ἐμου μούρι: «Εἰμεθα χαμένοι». Καὶ ὁ Λαβάν κτυπὼν τὸ κεφάλι του.

— Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό;... Μπρανκαγιὸν μᾶς σώσεις.

— Πῶς; ἔκαμε μετριοφρόνως ὁ Μπρανκαγιὸν Δὲν καταλαβαίνει! ἔφώναξε ὁ Μπρισκάιγ σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά. Καὶ ἀρτάζοντας μὲ πίστην τὸν συλλογισμόν τοῦ Μπρανκαγιὸν εἶπε.

— Δὲν καταλαβαίνεις, μηδαινέ, ὅτι ἂν δὲν φύγωμε πρὶν ὁ βασιλεὺς σκοτωθῇ, εἰμεὶ εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ δικασθῶμε καὶ θὰ ἐκτελεσθῶμε; Βρυαμένοι. Κρεμασμένοι. Καθμένοι. Ποτέ δὲν καταλαβαίνεις τίποτα. Ἐ, λοιπὸν, μέινε ἂν θέλῃς. Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ φύγω.

— Ἀλλὰ ἔλεγες...

— Ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγωμε μακριὰ καὶ γρήγορα, γιὰτὶ ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ κτυπήσῃ μεσημέρι. Σὲ ἓνα δευτερόλεπτο οἱ μοναχικοὶ μανδῦες ἐπετάχθησαν σὲ μιὰ γωνιά! Οἱ τρεῖς ξιφομάχοι ἐφάνησαν ὀπλισμένοι μὲ τὴν πολεμικὴν τους πανοπλίαν. Ἐξώσθησαν τὶς σπάδες τους, ποῦνηταν κρεμασμένες στὴν τοίχον. Γεγύγορα ἐμοιράσθησαν τὰ πλοῦτη των καὶ ὁ Μπρισκάιγ εἶπε.

— Δρόμο! Σὲ λίγα λεπτά θὰ βρῆξῃ κτυπήματα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀνοίξε ὁ πόρτα καὶ ὁ Ὁκεντοβίλ παρὼν- τιάσθη. Καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι.

— Δὲν εἰσθε ἔτοιμοι; εἶπε ἐκεῖνος σασπώντας τὰ φρύδια.

— Ἐτοιμοὶ γιὰ ὅλα! βρυχήθηκε ὁ Μπρισκάιγ, ὁ ὁποῖος πρῶ- τος εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμίαν του. Βλέπετε, κύριε, περιμένω- με τὸ κτύπημα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ τότε...

— Καλὰ! Ἀλήθεια δὲν ἔχετε πιά ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς μανδῦες σας, ἄξιοι ἐρημίτες...

— Ἀπεναντίας θὰ μᾶς ἐμπόδιζαν! εἶπε ὁ Μπρισκάιγ.

— Καλὰ! ἐπανελάβε ὁ Ὁκεντοβίλ. Τώρα ἀκούετε προσεκτικὰ. Ὁ ἐξοχώτατος θέλει νὰ μὴ σὰς βροῦν στὸ Παρίσι ὅταν γίνη αὐ- τὸ ποὺ ἔχετε.

— Ἀ! Ἀ! ἔκανε ὁ Μπρισκάιγ, ρίχνοντας μιὰ ματιά στοὺς δύο συντρόφους του.

— Καὶ ἐν πρώτοις, ἐξακολούθησε ὁ Ὁκεντοβίλ, πάρτε αὐτὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν φυγὴν σας.

Καὶ ταυτοχρόνως ἄφησε στὸ τραπέζι ἓνα σάκκον γεμάτο χρυ- σὰ νομίσματα.

— Μοιρασθῆτε τὸν! εἶπε ὁ Ὁκεντοβίλ, ὅχι χωρὶς κάποια μι- κρὴ θλίψη.

Ἡ μοίρασις ἔγινε τὴν ἴδια στιγμὴν.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβε ὁ Ὁκεντοβίλ, θὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὴ μι- κρὴ σκάλα, θὰ πάτε τερχάλα ἕως μιὰ παρτουλά που βγαίνει στὸν Σηκουάνα. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἓναν ἀνδραπο ποὺ θὰ κρατῇ τρία ὅ- λογα. Θὰ πηδήσετε ἐπάνω, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ θὰ πάτε νὰ σὰς κρεμάσουν ὅπου θέλετε.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Μπρισκάιγ, οἱ διαταγὲς θὰ γίνουν. Μισὴ ὥρα μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν θὰ βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὸ βράδυ θὰ εἴμαστε ἀρχετὰ χιλιόμετρα μακριὰ, ὥστε νὰ μὴ μπο- ρῆσῃ νὰ μᾶς ξαναπιάσῃ κανεὶς. Τώρα πρέπει νὰ κάνωμε τὶς τελευ- ταῖες μας προετοιμασίας. Ὡστε, λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους.

— Σὰς ἀφήνω, εἶπε ὁ Ὁκεντοβίλ. Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστο- σὴν ποὺ ἔχει σὲ σὰς ὁ ἐξοχώτατος, ἐσκέφθη ὅτι ἴσως θὰ εἶχα- νε ἀνάγκη νὰ σὰς βοηθήσουν. Κυττάχτε!

Ὁ Ὁκεντοβίλ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καὶ στὴ γειτονικὴ σάλλα, ἡ ὁποία ἦταν ἡ μόνη ἀπὸ τὴν ὁποίαν μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δωματίον τους, εἶδαν καμμιὰ δωδεκαρία ἐνόπλιους ποῦ- σαν ἔτοιμοι γιὰ μάχην.

Ὁ Μπρισκάιγ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸν Ὁκεντοβίλ καὶ στὴ μα- τιά του ἐνόμισε ὅτι εἰδιὰ- βάσε μιὰ ἄγρια εἰρωνεία, μιὰ ἀνέκκλητη καταδίκη. Χωρὶς ἄλλο, οἱ δύο του σύντροφοι ἀντελήφθησαν καὶ αὐτοὶ γιὰτὶ ἦσαν πε- λιδνοί.

— Ἐπιτηροῦμεθα! ἐ- σκέφθη ὁ Μπρισκάιγ, μὲ τὰ φρύδια συνεσπασμένα ἀπὸ τρόμο. Θὰ σκοτώσω με τὸν βασιλέα καὶ ἔπει- τα θὰ μᾶς συλλάβουν.

Ὁ Ὁκεντοβίλ ἐσηφα- νίσθη. Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἐβάρυνε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ. Οἱ ἐνοπλοὶ ἀκίνητοι, ἀκούγαν μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια. Οἱ τρεῖς σύντροφοι μὲ τὶς τριχες τῆς κεφαλῆς των σηκω- μένες καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα τῆς φρίκης ποὺ γέμιζε τὸ μέτωπό των, ἐ ἐρίμειαν παγωμένοι σὲ στάση ἀν- θρώπων καταδικασμένων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τὸ θανατηφόρον κτύπημα.

Ξαφνικὰ, σ' αὐτὴν τὴν τρομακτικὴν σιγὴν... ὁ Μπρανκαγιὸν ἔβγαλε ἓνα τρομερὸν ἀναστεναγμόν! Ὁ Μπρισκάιγ ἐσταυροκοπή- θη... Μπόρεσαν ν' ἀκού- σουν τὸν ἐλαφρὸ θόρυβον τοῦ ὁποῖον ἔκανε τὸ σφυ- ρὶ ποὺ σηκώθηκε καὶ ἔ- πεσε ξαφνικὰ ἐπάνω στὴν καμπάνα, ἡ ὁποία ἀφῆσε

ΠΑΝΘΕΟΝ

ἓνα δυνατόν ἤχον. Τὸ πρῶτο κτύπημα τοῦ μεσημεριοῦ.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν ἀκούσαν μιὰ φωνή, τὴ φωνὴ τοῦ βασι- λέως, τὴ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ. Καὶ αὕτῃ ἡ φωνὴ καλοῦσε μὲ ἓνα παρὰ ξένο τόνο καταστρεπτικῆς χυρᾶς.

— Ἐ! ποὺ βρίσκονται οἱ τρεῖς ἐρημίτες μου; Θέλω τοὺς ἐρη-μίτες μου! Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, θέλω νὰ γελάσω...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Μπρισκάιγ ἐνῶ ἐκεῖ ἐπᾶνω κτυποῦσαν ἀργὰ τὰ δώδεκα κτυπήματα τοῦ με-σημεριοῦ. Καὶ κάτω ἡ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ καλοῦσε τοὺς δολοφό- νους του.

— Ἀκούτε; εἶπε ὁ ἐνοπλος.

— Μάλιστα! εἶπε ὁ Μπρισκάιγ ἐνῶ ἔτριξε τὰ δόντια! Εἶναι μεσημέρι.

— Ὁ βασιλεὺς σὰς καλεῖ... Πηγαίνετε... πηγαίνετε νὰ κάνετε τὸν βασιλέα νὰ γελάσῃ... Πηγαίνετε νὰ τὸν ἐξορκίσετε...

Ὁ Μπρισκάιγ ἔσκασε σ' ἓνα τρομερὸ γέλιο καὶ μὲ μιὰ ἀγρία κίνησιν ἔβγαλε τὸ ἔγχειρίδιον. Ἐρριξε μιὰ ματιά στοὺς συντρόφους του καὶ μὲ ὑπόκωφον φωνὴν εἶπε.

— Πηγαίνετε.

Καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὰ ἔγχειρίδια στὰ χέρια ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ Καρόλου τοῦ VI!

Τὴν ἴδια στιγμὴν μιὰ παρατεταμένη φωνὴ ἀγωνίας, ἓνας θό- ρυβος ἀντήχησε μακριὰ, στὸ ἀνάκτορον ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ δια-μερίσματα τῆς Ὁδέττης τοῦ Σιαμπιέρ.

Καρόλος ὁ VI τὸν ἀκούσε αὐτὸν τὸν θόρυβον. Ἐσηκώθη ἀμέ-σως καὶ μισοσχυμμένος, ἀκούγοντας μὲ ὄλην τὴν ὑπαρξήν, ἐ-ψέλιζε.

— Κάποιον σκοτώνουν... Ποιὸν λοιπὸν, ἔρχονται νὰ σκοτώσουν στὸ ἀνάκτορό μου;

Ἐκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα αὕτῃ ἀνοι-ξε ξαφνικὰ. Παρουσιάσθησαν οἱ τρεῖς ἐρημίτες.

XXII

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Συνήθως ὅταν ὁ ἀναγνώστης διατρέχει τὴν ἀφήγησιν κάποιου σοβαροῦ γεγονότος, μένει ἐκπληκτος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν δευτε-ρευντῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατὰ τύχην—προσώπων ποὺ ἦλθαν ἀπὸ διάφορα σημεῖα καὶ ὡ-

δηγήθησαν ἀπὸ μιὰ θέ- λησιν ἀγωνιστὴ καὶ λαμβά- νουν μέρος στὴν ἴδια κο- μωδία ἢ τὸ ἴδιο δράμα.

Αὕτῃ ἡ ὥρα τοῦ μεση- μεριοῦ ποὺ ἐσήμεινε στὸ ἀνάκτορον τοῦ Καρόλου τοῦ VI συγκαλοῦσε στὸ ὄνομα τῆς τύχης, στὸ ὄ- νομα τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον κατευθύνει τὴν πάσχονσαν ἀνθρωπότητα, μάλιστα συγκαλοῦσε διὰ φορὲς προσωπικότητες οἱ ὁποῖες πραγματικῶς ἐ- φαίνοντο ὅτι ἔτρεχαν στὸ κάλεσμα.

Καὶ μελετώντας τὴν παρὰ ξένην περιπέτειαν τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ συγγρα- φεὺς αὐτοῦ τοῦ διηγήμα- τοῦ αἰσθάνθηκε αὐτὴν τὴν ἐκπληξιν.

Εἶδε νὰ ἀναφαίνωνται ἀπὸ διαφόρους ὀρίζοντας πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἦλθαν νὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ ὅπου διεδραματιζέτο μιὰ τραγωδία. Διερωτάται κα- νεὶς γιὰ ποῖο λόγο καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ποιάς θελήσεως τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα, Γιάν- νης ὁ Ἀτρόμητος, Κάρο- λος ὁ VI, ὁ ἱππότης Πασ- σαβάν, ὁ ἀλχημιστὴς Σαί- τάνο, ἡ Ἰζαμπὴ τῆς Βαναρίας, ἡ Ὁδέττη τοῦ Σιαμπιέρ, ἡ Λωρὰνς ντ'

2161

Στὴν πλατεία Γκερβ εἶχαν συγκεντρωθῇ πλῆθος ἀνθρώπων.

Ἀμπρέμ (χωρίς νά υπολογίσωμε τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα) Ὁκεν-
τοβίλ, Σκάς, τὸ τρίο Μπρισκίγ καὶ Σιά) καὶ ἄλλες τόσες διάφο-
ρες ὑπάρξεις καὶ θελήσεις ἀντίθετες, ὡδηγήθησαν στὸ ἴδιο ση-
μεῖο. Καὶ μὴ μπορώντας νά βοηθῇ μιὰ ικανοποιητικὴ ἀπάντηση θά
ἐπρεπε νά ἀρκεσθῇ νά κάνῃ μιὰ σοβαρὴ ἀνάλυση τῆς πολυσύνθε-
της δράσεως.

Ἡ ἀνάλυσις συνίσταται εἰς τὸ νά διαχωρίσῃ τὰ διάφορα στοι-
χεῖα· δηλαδή νά παρουσιάσῃ φωτεινὰ στὸν ἀναγνώτῃ τὴν πο-
ρεία, τὴν διαφοροτικὴ πορεία τοῦ καθενὸς ἀπὸ τῆς πολυπληθεῖς
προσωπικότητες αὐτές. Ἐπομένως θά ἀκολουθήσωμε τὸ ἓνα μετὰ
τὸ ἄλλο ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ παρίστανται στὴν σκηνὴ αὐτῇ.

ΙΖΑΜΠΩ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Τὴν εἶδαμε νά μπαίνει στὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλέως, ἡρεμῇ, ἀ-
ποφασισμένῃ νά παίξῃ ὅλη τῆς τὴν ὑπαρξὴ σὲ ἓνα κτύπημα, ἀ-
ποφασισμένῃ νά συντρίψῃ τὴν Ὀδέττη ἢ νά σκοτωθῇ ἡ ἴδια, φθα-
σμένη, μὲ λίγα λόγια, στὴν νευρικὴ ἐκείνη κατάστασι τῆς ὑπάρ-
ξεως, ὅπου ὅλα χάνονται στὸ λογικόν, ὅπου τὸ πάθος γίνεται ὁ
μοναδικὸς ὁδηγὸς τῶν πράξεων, ὁδηγὸς τυφλός, μεθυμένος, ποὺ
προχωρεῖ μὲ πηδήματα...

Μόλις μπῆκε στὸ ἀνάκτορον ἡ Ἰζαμπὼ συνήνησε τὸν Σκάς.
Ἀμέσως ὑποπευθῆν ὅτι ὁ Γιάννη ὁ Ἀτρόμητος εἶχε τοποθετῇ
σεῖ τοὺς ἄνδρες του γιὰ νά ἐπαγρυπνῇ στὴν Ὀδέττη.

—Τί κάνετε ἐδῶ; εἶπε τρέμοντας ἀπὸ μανία.

—Ἐ! Κυρία μου, εἰμὲθα ἐδῶ τριάντα, οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους τοῦ δουκοῦ τῆς Βουργώνης.

Καὶ μισοέκλεισε τὰ μάτια. Θεωροῦσε τὴν βασίλισσα ὡς συνέ-
νοχο τοῦ κυρίου των καὶ στὴν ὁρμὴ τῆς δρασσεως ὁ καλὸς Σκάς
ἔχανε τὴν ἐννοίαν τοῦ σεβασμοῦ. Ἀρχίζε νά γελάῃ.

—Τί κάνετε στὸ ἀνάκτορον τῆς Ὀδέττης τοῦ Σιαμπιέρ; βρυ-
χήθηκε ἡ βασίλισσα πελιδνῇ ἀπὸ λύσαν.

—Τὸ ἀνάκτορον τῆς Ὀδέττης τοῦ Σιαμπιέρ! ἐπανελάβε ὁ
Σκάς σὰν χαμένος.

Δὲν ἐνόησε. Ἀλλὰ εἶδε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ βασίλισσα ἦσαν τρελ-
λὴ ἀπὸ μανία καὶ ὅτι κινουσε στὸ χέρι τὸ ἐγγχειρίδιό της. Ὑ-
πεκλήθη καὶ μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Ὅχι! κυρία μου! ἀπήνησε. Τὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλέως!
Κρατοῦμε τὸν βασιλέα! Τὸν ἔχομε περικυκλωμένον. Οἱ σπουδαιό-
τεροι ἀξιωματικοὶ εἶναι μὲ τὸ μέρος μας καὶ μᾶς ἀφίνουν κυρί-
ους τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἡ βασίλισσα ἄφανε βαθὺ ἀναστεναγμό. Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀλ-
θινὸ ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ξανάπαιρνε στὸ πνεῦμά της τὴν θέ-
σιν τοῦ παλατιοῦ καὶ κατακτητοῦ, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζε. Ἀλλὰ
ἦτο ἀληθινόν;

—Μὴ κινηθῇτε ἀπ' ἐδῶ εἶπε.

Καὶ ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς Ὀδέ-
της, παρακολουθώντας καλὰ τῆς κινήσεις τοῦ Σκάς.

—Εἶναι ἡ διαταγὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβον, εἶπε ὁ Σκάς.

Ἡ βασίλισσα ἀνεοκίρτησε ἀπὸ χαρὰ. Ἐπροχώρησε γρήγορα
καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς Ὀδέττης. Ὅλες οἱ πόρτες ἦσαν ἀ-
νοιχτές, ὅλες οἱ αἰθούσες ἦσαν ἔρημες, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε
σταλῇ κατὰ τῆς Ὀδέττης ἡ τίγρις Ἰμπέρια. Τώρα ἦσαν ἡ Ἰζαμ-
πὼ ἐκείνη ποὺ πῆγαινε, ἀλλή τίγρις, ἀσφαλῶς, ἐξ ἴσου ἀδυσώπητη,
καὶ χωρὶς ἄλλο, περισσότρομο τρομερῇ.

Ἡ Ὀδέττη ἔφανικά τὴν εἶδε μπρὸς της καὶ ἀμέσως κατάλα-
βε ὅτι ἐρχότανε νά τὴν σκοτώσῃ.

Ἡ συνάντησις ἐγένετο στὴν μεγάλη αἴθουσα ὑποδοχῆς τὴν ὁποία
Κάρολος ὁ Γ' εἶχε δώσει στὴν Ὀδέττη γιὰ νά μωρῇ καὶ αὐτῇ,
ὅπως ἡ βασίλισσα, ὅπως ὅλες οἱ μεγάλες κυρίες, νά οργανώνῃ
γιορτὲς χορῶν, μουσικῆς, διασκεδάσεων, τέτοιες ποὺ ἐσυνειθίζον
το τότε.

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐμφυτὴ μετριοφροσύνη τῆς ἡ Ὀδέττη, δὲν ἐχο-
ρσιμοποίησε ποτὲ τὴν αἴθουσα αὐτὴν καὶ μάλιστα σπανίως ἐμπα-
νε ἐκεῖ καὶ εἶπε ὅτι εἶχε ἔλθει στὸ Σαιν Πώλ γιὰ νά προσπα-
θῇσιν νά γιαντρεῖσιν τὸν βασιλῆα καὶ ὄχι γιὰ νά πάρῃ θέσιν πριγ-
κίπισσης.

Βρισκότανε ἐκεῖ τὴν ἡμέρα αὐτὴν, τὴν ὥρα ἐκείνη, καὶ διέ-
τρεχε τὸ διαμέρισμά της, ἀπορούσα ποὺ δὲν ἀπαντοῦσαν αἱ ἀκό-
λουθοι της στὶς προσκλήσεις της.

Μόλις εἶχε μπῇ στὴν αἴθουσα αὐτὴν τὴν εὐρεῖαν, τὴν ἀπεραν-
τον καὶ στολισμένην μὲ τῆς, ὅταν εἶδε τὴν βασίλισσα, νά
μπαίνει ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πόρτα.

Ἡ βασίλισσα ἐπροχώρησε ἐναντίον της. Ἡ Ὀδέττη εὐθυτε-
νῆς εἶδε νά πλησιάσῃ ἡ φυσιογνωμία αὐτῇ τοῦ ἐγκλήματος, τὴν ὁ-
ποίαν ἓνα μειδίαμα ἔκανε πρὸς στυγερῇ.

Δὲν εἶπε λέξιν. Ἀσπίτως ἐξηρατῆθη ἂν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς
σωτηρίας, ἓνας τρόπος ἀμύνσεως, καὶ ἐπειδὴ εἶδε ὅτι δὲν μπορού-
σε νά τὴν σώσῃ τίποτε, ἐπεριμένε τὸ θανατηφόρο κτύπημα.

Μόνον, ἴσως, στὸ δευτερόλεπτο, κατὰ τὸ ὁποῖο ἔλεγε ἀντί-
στὴν ζωὴν της μιὰ εἰκὼν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἀναμνησὴν της, γιὰ-
καὶ τὶ σὰν ἓνα ὄχι ἐρωτικὸ μειδίαμα ἐφώτισε μὲ μιὰ φευγα-
λέα ἀκτὴν αὐτὴν τὴν φυσιογνωμία, τὴν τόσο γλυκεῖα καὶ καθα-
ρὴ, τὴν ὁποία, ἀπῆξίωσαν νά ἐννοήσουν οἱ ἱστορικοὶ καὶ ποτὶ-
μῃσαν νά τὴν ἀφήσουν στὴ σκιά, σὰν ἓνα αἶνιγμα.

Ἡ βασίλισσα ἐμίλησε μὲ ὑπόκωφον φωνή. Μίλησε ὄχι γιὰ τὴ
θέλῃ νά ἐκφράσῃ ἐπιθυμίες ἢ σκέψεις, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐμπρὸς τὸ
θῆμα αὐτό, τὸ ὁποῖον τῆς προσεφέρατο χωρὶς πάλην, αἰσθανόνα-
νε, ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι, τὴν ἐνστικτώδη ἀνάγκη νά ἐρεθίσῃ
τὸν ἑαυτὸν της νά παραστήσῃ τὸ θῆμα τῆς ὅτι φταίει. Ἦταν ἐκεῖ-
νο ποὺ λένε ὅλοι οἱ δολοφόννοι. «Ἄν τὸ θῆμα δὲν εἶχε κάνει αὐ-
τὴ τὴ χειρωνακία ἂν δὲν εἶχε βγάλει τὴν φωνὴ αὐτῇ, δὲν θά τὸ
ἐπειράτῃς...»

—Νά, ἐμεῖς μιὰ τελευταία φορὰ ἀντιμέτωποι, εἶπε ἐκείνη μὲ
ἓνα βρυχηθμό. Γιὰ τελευταία φορὰ μᾶς ἐρωτῶ. Θέλετε νά φύγε-
τε ἀπ' ἐδῶ; Θέλετε νά μὲ ἀφήσετε μόνην, κυρία σπῖτι μου; Θέ-
λετε νά ἀφήσετε τὸν βασιλέα;

Ἦταν ἡ συνήθης βρισιὰ. Ἡ Ὀδέττη ἀρνῆθη νά τὴν ὑπομεί-
νῃ. Μόνον ἀνωρθώθηκε, ἐσταύρωσε τὰ χέρια της ἐπάνω στὸ στή-
θος καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἰζαμπὼ ἐτράβηξε τὸ ἐγγχειρίδιό της. Ἐτρεψε ἀπὸ τὸ κεφά-
λι εἰς τὰ πόδια. Τὸ πελιδνὸ πρόσωπό της ἐγέμισε ἀπὸ στίγματα
τρομερὰ. τὰ μάτια της ἔχασαν κάθε ἐκφραση. Ἐμυκάτο.

—Θέλετε νά παραιτηθῇς τοῦ Πασσαβάν;

Ἦσαν ἡ πραγματικὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της, ποὺ βροντοῦσε.

Ἰσως μόνον τὴν στιγμή ἐκείνη νά ἐκατάλαβε καλὰ τὸν ἑαυτὸν
της καὶ νά ἐμέτρῃσε τὴν δύναμιν τοῦ μίσους της.

Ἡ λέξις αὐτὴ συνετάραξε ἐπίσης τὴν Ὀδέττην. Ἐφρικίωσε.
Μιὰ λάμψις ἐφώτισε τὴν ψυχὴ τῆς καὶ ὅλη ἡ γυναικεία ἀνδρεία
ἐξύψωσε μέσα της. Καὶ μὲ φωνὴ πολὺ ἡρεμῇ, καὶ πολὺ γλυκεῖα
εῳήτησε.

—Πασσαβάν;

—Μάλιστα! ἐρογχάλισε ἡ Ἰζαμπὼ. Ἐκείνον ποὺ ἀγαπᾷ-
μι οἱ δύο μας. Παραιτησάιν αὐτοῦ;

Στὴν γειτονικὴ αἴθουσα ἀκούσθη ἓνας θόρυβος βιαστικῶν
βημάτων. Ἡ Ἰζαμπὼ γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπὸ τὴν ὁλοσ-
νοικτὴ πόρτα εἶδε τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον. Ἡ Ὀδέττη τὴν
ἴδια στιγμή, μὲ τὴν ἴδια ἡρεμῇ, ἰοβαρὴ καὶ βαθεῖα εἰλικρινὴ
φωνὴ τῆς ἔλεγε.

—Πῶς θά μποροῦσα νά παραιτηθῶ τοῦ Πασσαβάν, Κυρία μου,
ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ!

Καὶ ἄφησε μιὰ ἐλαφρὴ φωνή. Ἡ φράσις αὐτὴ «τὸν ἀγαπῶ»
ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς καρδιάς της καὶ ἀνέβαινε στὰ χεῖλη
της χωρὶς νά τὸ θέλῃ. Ἡ Ὀδέττη δὲν ἤξερε κἀν ὅτι ἀγαποῦσε
τὸν ἴπότη. Τὸ φῶς τοῦ θανάτου ποὺ ἐπλησίαζε, τῆς ἐφώτισε μὲ
μιὰ τελευταία ἀκτὴν τὴν εἰκὼνα ποὺ εἶχε θρονιασθῇ στὴν ψυχὴ
της. Καὶ ἡ λέξις τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε μὲ τόσην πεποίθησιν τὴν
ἐξέτληξε, τὴν ἐμάγευσσε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἐκείνη δὲν εἶδε
νὰ λάμψῃ ὁ χάλυσ. Τὸ ἐγγχειρίδιό της Ἰζαμπὼ ἔπεσε δυνατὰ.

Ἡ Ὀδέττη ἐσωρίασθηκε χάμω.

Ἀκούσθη ἡ μεγάλη φωνὴ τῆς λύπης τοῦ ζῶον ποὺ περνάει
ἀπὸ τὴν ζωὴν στὸ θάνατο. Τὴν ἴδια στιγμή Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος
βρέθηκε ἀπ' ἐπάνω στὴν Ἰζαμπὼ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ

Παρακολούθησε τὴν βασίλισσα ἀπὸ μακριὰ, μπῆκε ἀπὸ πίσω
της στὸ ἀνάκτορο, ἐπάρωσε βίαια τὸν Σκάς, ποὺ θέλησε νά τοῦ
μιλήσῃ καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς Ὀδέττης. Τὴν στιγ-
μὴ ποὺ ἐμπαινε τὸ μυαλό του ἐκαθάρίσε. Εἶπε μέσα του ὅτι ἂν
ἀποπειρῶ νά σώσῃ τὴν νεάνιδα, ἡ βασίλισσα μπορούσε νά τὸν
καταστρέψῃ, νά καλέσῃ τὸν βασιλῆα, νά καταγγεῖλῃ τὴν συνω-
μῆσιν. Μάλιστα ἔκανε δυὸ ἢ τρία βήματα νά ὑποχωρήσῃ. Αὐτὸ
αὐτὴ κίνησιν τὸν ὤμων ἐφάνη νά ρίχνῃ κάτω τὸν ὄγκον τῶν φίλων
δοξῶν του. Ὅλα ἐξηφανίσθησαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν
εἶναι ποτὲ τέλειος, οὔτε καὶ στὸ ἐγγίχμα, μιὰ καθαρὴ σκέψις ἔ-
καμε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μιὰ ξαφνικὴ ἀνατροπὴ στὴν, ψυχὴ τοῦ
Γιάννη τοῦ Ἀτρομήτου.

—Ἐ! λοιπόν, εἶπε. Θά παραιτηθῶ αὐτῆς! Ἀλλὰ ἂς πεθάνῃ-
να πηδήματα, εἶδε τὴν Ὀδέττην μὲ δαιμονισμέ-
νην ἐπὶ τὸν λαϊμό. Ἡ σκέψις του ἐσκοτίσθη. Πνιγότανε.

—Νεκρὴ; εἶναι λοιπόν, νεκρὴ;

Ἡ Ἰζαμπὼ θυβία ἀλύγιστη μὲ τὸ κόκκινο μαχαίρι της στὸ
χέρι, μὲ μιὰ φωνὴ παρὰ ξένον ἡρεμῇ, φρικώδους σκληρῇ στὴν ἡρ-

μῇ της, ἀπήνησε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νά μάθετε τὸν χαρακτῆρά σας,
τὰ προτερήματά σας, τῆς ψυχικῆς ἰδιοτή-
τῆς σας;

Γράψτε λίγες λέξεις μ' ἓνα ψευδώνυμον στὴν
ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ
ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικοῦ «Πάνθεον», Ἀθῆνας ἐσωκλείοντας
5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα καὶ τὸ κατωτέρω δελτίον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νά εἶναι γραμμέναι μὲ τὸν πραγματικὸν
γραφικὸν χαρακτῆρά σας, χωρὶς καλλιγραφίαι καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σημ.—Ὅσοι καὶ ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νά μάθετε τὸν χαρακτῆρα φι-
λίων σας προσώπων, ἐσωκλείετε χειρόγραφόν τους καὶ ἀνάλογα γραμμα-
τόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρωτικὰ Ρ.—Σοβαρά, συγκρατη-
μένη καὶ ὀλίγον τι μελαγχολικὴ. Ἔχετε
πολλὰ προσόντα ποὺ οὔτε σεῖς ἡ ἴδια τὰ
γνωρίζετε καὶ αὐτὸ προσοφτεῖται στὰ δέλητρά
σας. Σὰς ἀγαποῦν πολὺ χωρὶς νά σας τὸ
δείχνουν.

Ἐλευθερο Κ.—Κοροῖσι.—
Λίγο σχολαστικὴ, πολὺ ἐρωτῶν καὶ φίλη
τῆς ἐπιδείξεως. Ἔχετε πολλὴν ἐπιτηδεύ-
ση καὶ κρύβεσθε καλὰ. Καὶ ὅμως ὁ ἥδο-
νισμὸς σας φαίνεται. Ἀγαπᾶτε καὶ σὰς ἄ-
ρῶσει νά γλεντᾶτε πολὺ. Οἱ φίλοι σας σὰς
βρίσκουν ἐξοχῇ.

Τὸ ἐγγκλειστο Χειρό-
γρ. ἀφ' ὀνήκει σὲ πρόσωπο γεμάτο κα-
λωσύνη καὶ ἀφέλεια. Οἰκογενειακὴ στοργή,
ἀγάπη σεβασμὸς τὸν χαρακτηρίζουν. Θυμώ-
ναι εὐκολα καὶ ἀγαπᾶ μὲ ὅλην τὴν τὴν
ψυχῇ.

Ἐντομοκτόνον Κατόλ.—
Φλυαρία καὶ ἐπιπολαιότης. Δὲν συμφωνεῖ-
τε εὐκολα μὲ κανένα. Μιλᾶτε μὲ θυμὸ καὶ
σὰς φεύγουν φράσεις ποὺ δὲν πρέπει. Με-
τρίστετε τὴν νευρικότητά σας καὶ θὰ γίνε-
τε πολὺ συμπαθεῖς γιὰ ἔχετε προσόντα
πολλά.

Μικροὺν Ματαιόδοξον.
Φιλόλογος μέχρις ὑπερβολῆς. Τὸ θέατρο
σὰς τραβά πολὺ καὶ ἔχετε τὰ χαρακτηρι-
στικὰ ποὺ χρειάζεται ἡ σκηνή. Προσοχή
μόνο γιὰ τὴν πολλὴν νεὸς καὶ πολὺ ἀδω-
σ ἀκόμα γιὰ τῆς κακοτοπιῆς τοῦ πάλλου.
Γιὰ ἐκτενέστερη ἀλληλογραφία σχετικὰ μὲ
τὰ θεατρικὰ δώσατέ μας τὴν πραγματικὴν
διευθύνσιν σας καὶ τὰ ταχυδρομικά νά σας
γράψωμεν.

Ντ. οὐρ. σ. τ. ν. ε. α.—Νομίζετε πῶς
εἶσθε κατὰ τὸ ἐκτακτὸ καὶ χάνετε τὴν ἀ-
φέλειά σας. Γιατί; Μὲ τὴν χαριτωμένην εὐ-
θυμία σας μπορούσατε νά τοὺς σκληραῖνε-
τε ὅλους χωρὶς νά ἔχετε τόσην οἰσθη. Φρον-
τίσατε νὰ μετριάσετε τὴν ὑπεροψία σας καὶ
δὲν θὰ βγῇτε χαμένη.

Ζοανίτα ν.—Σκανδαλάκι πρώτης
τάξεως. Μιὰ Νιτὸς σὲ ὅλα. Ἐέρετε νά
πουλᾶτε καὶ νά ἀγοράσετε χωρὶς νά φαίνε-
σθε. Ἐξυπνὴ καὶ καλὴ κατὰ βάθος δημι-
ουργεῖς θόρυβο γύρω σας. Δὲν σὰς ὠφε-
λεῖ αὐτὸ.

Μίμην Κοκ.—Ὑποκρίνεσθε
σὰν ἡθοποιοί. Εἶσθε εὐτυχῆς καὶ δὲν τὸ
καταλαβαίνετε. Σὰς ἀγαποῦν καὶ κάνουν
πὺς τὸ ἀγνοεῖτε. Γιατί; αὐτὸ δὲν εἶναι
πρὸς ἀξιοπρέπεια, εἶναι ἐγωϊσμός.

Ζαννέτα Β.—Ἀπλὴ καὶ ἀφέλῃς
καρδιά. Χριστιανικὴ συνείδησις καὶ καλὴ
σύνη. Κρίνετε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν δικὴν
σας καρδιά καὶ δὲν ἔχετε κακίαι καὶ πάθη.

Θὰ γίνετε καλὴ σύντροφος.
Johanna.—Τολμηρός, γενναῖος
καὶ μεγαλεπίβολος. Βλέπετε πολὺ μακριὰ
καὶ θὰ ἐπιτύχετε ἂν ἐπιμένετε. Δὲν σὰς
κουράζει ἡ ἐργασία. Ἔχετε κρίσιν καὶ εἰ-
σθε οἰκονόμος καὶ φίλος τῆς τάξεως. Ἀ-

γαπᾶτε μὲ μέτρον.

Κορνήλια.—Σὰς ἀρέσουν τὰ
ψέμματα, τὰ λούσα καὶ τὰ κοσμήματα. Ὁ
νειροπολεῖ ἓνα σύζυγον πλούσιον πολὺ. Ἀν
κατωρθώσετε νά περιορίσετε τὴν αἰσθημα-
τολογία σας καὶ νά ἐπιδιώξετε τὸ σκοπὸ
σας θὰ ἐπιτύχετε.

Λάτρη τῆς Τρυφερῆς.
Ἀγάπη.—Αἰσθημα εἶναι τὸ κάθε τι
γιὰ σὰς στὴ ζωὴ. Αἰσθημα καὶ ἡδονή. Ἔ-
χετε προσόντα κατακτητοῦ καὶ καρδιά με-
γάλη. Εἶσθε ὅμως λιγάκι πεισματάρης καὶ
χορταίνετε εὐκολα.

Τρυφερῆς Ἀγάπης.—Τόσο
τρυφερῇ ποὺ ἀναλύεται σὲ δάκρυα καὶ σὲ
στεναγμούς Κορίτσι ἀνίδεο ἀπὸ τῆς κακί-
ας τῆς ζωῆς. Ἐν' ἀρκάκι ἄσπρο καὶ παχὺ
ποὺ πηγαίνει στὴ σφαγὴ σὰν καλὸς χοι-
στιανός.

Πράσινο Φύλλον.—Ἀπο-
γοητευμένη καὶ ἀπελπισμένη τὴ μιὰ μέρα,
ἀνακτάτε εὐκολα τὴ δύναμιν. Ἀλλὰ αὐτὸ
σὰς κουράζει. Μὴν ἔχετε στὸ νοῦ σας ὅλο
τὸν ἔρωτα. Καταγίνετε καὶ μὲ ἄλλα θέματα.
Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη. Γλεντίστετε καὶ γελά-
στετε λιγάκι. Τί πράσινο φύλλον εἶσθε λοι-
πόν;

Ὁ Γνωστὸς Κυριὸς εἶναι
πρακτικὸς τύπος, ἀδιάφορος καὶ ἐμπορικὸ-
τατος στὶς συναλλαγὰς τῆς καρδιάς. Ἀγα-
πᾶ τὸ σιγαρέττο, τὸ σκύλο του καὶ κατό-
πιν ὅλα τὰ ἄλλα. Δὲν πολυσκατίζεται γιὰ τὰ
παράπονα τῶν φίλων του.

Τεγγεῖ τῆς.—Πρότυπον καλοῦ
νέου οἰκογενεῖας. Συμπαθητικὸς γλυκὺς
καὶ ἐργατικός. Θὰ εὐτυχίσετε ἂν κρατήσε-
τε τὴν ἴδια γραμμὴν στὴ ζωὴ σας.

Ταύγετῆ.—Ἀκονισμένη γλωσσί-
τσα. Λέτε, λέτε, λέτε. Ἀλλὰ ὄχι κακίαι. Τὰ
παράπονα δὲν τὰ χωνεύετε καθόλου καὶ δὲν
κουράζετε τὰς σκέψεις σας. Αὐτὸ σὰς δημι-
ουργεῖ ἀδικα ἐχθρούς. Σὰς ἀγαποῦν ὅμως
μερικὰ πρόσωπα μέχρις ἰσχυρῆς.

Μορτίτα.—Χαριτωμένη κυριολε-
τικῶς. Ἐνας βόλος ζάχαρ ἰσὲ ὅλα. Δὲν
θυμώνετε, δὲν κακολογεῖτε δὲν παραφέρε-
σθε. Ἀγαπᾶτε ὅλο τὸν κόσμον ὥστε...
δὲν ἀγαπᾶτε ἰδιαίτερα κανένα ἄκομα. Ὅμως
δὲν θὰ ἀργήσετε.

Α.—Αἰσθηματολογία ἀπεράντη καὶ
παράπονα γιὰ τὴ ζωὴ. Θέλει νά εἶναι ὁ
στόχος κάθε ἀγάπης. Εἶναι ὅμως καλὸς
καὶ ἔχει αἰσθήματα πολλὰ καὶ εἰλι-
κρινῇ.

Β.—Λόγια, λόγια, λόγια. Πειπειραμέ-
νος σ' ὅλα, πρωταγωνιστὴς στὸν ἔρωτα καὶ
φιλήγορος εἰς τὸ ἄκρον. Καλὸς ὅμως
καὶ ἄνθρωπος ποὺ δὲν κάνει ποτὲ
κακόν.

Μπίλλη.—Δὲν σὰς μέλλει γιὰ τίπο-
τα. Τὸ Μισοῖν νά καίεται στραγάλια που-
λεῖς! Καλὰ κάνετε. Γλεντᾶτε, γελάτε καὶ νά
παίρνετε ὅλα ἀπὸ τὴν ἐλαφρὴν τους ὀψη.
Μπαρβό. Ἐστὶν πρέπει νά ζῇ κανένας σήμε-
ρα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έφένευον τὸν ἀδελφόν των ἀντὶ τοῦ ἐμπέρου

Ένας πλούσιος Ἰνδὸς ταξιδεύων εἰς τὸ Πασαβάρ ἐφιλοξενήθη στὸ σπίτι ἐνὸς γνωστοῦ του. Τὴν νύκτα μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, ἐκάθισε εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε ἑξαφνα εἰς τὸν κῆπον τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ φιλοξενούντος νὰ σκόπτουν ἓνα βαθὺν λάκκον. Ἐκ τῆς συνομιλίας των ἀντελήφθη ὅτι ἔσκαπτον τὸν λάκκον διὰ νὰ ῥίψωιν ἐκεῖ τὸ πτώμα του ὅταν θὰ τὸν ἐφόνευαν διὰ νὰ τὸν ληστεύσουν. Ἐντρομος ὁ Ἰνδὸς ἔφυγε κρυφά.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ ἄλλος ἀδελφὸς των. δύο οἱ ὅποιοι ἔσκαπτον εἰς κατάστασιν μέθης, ἐξηπλώθη καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἐμπόρου. Ὅταν κατόπιν οἱ δύο ἀδελφοὶ βέβαιοι ὅτι ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρίσκειτο ὁ πλούσιος Ἰνδὸς, τὸν ἐφόνευσαν, τὸν μετέφεραν εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸν ἔθαψαν. Μόνο τὸ πρωί, ὅταν εἶδον τὸν ἔμπορον εἰς τὴν πόλιν, ἀντελήφθησαν τὴν πλάνην των.

Αἱ γυναῖκες ὡς τελωνοφύλακες

Εἰς τὰ ἰταλογαλλικὰ σύνορα τὰ ἰταλικά τελωνεῖα προσέλαβον τελωνοφύλακας γυναῖκας. Ἡ ἔρευνα τῶν ἀποσκευῶν γίνεται, γὰρ, τὰ γαλλικά φύλλα, γρηγορώτερα καὶ μὴ μεγαλειτέραν προσοχὴν. Αἱ γυναῖκες τελωνοφύλακες ἀποφεύγουν τὸ τσαλάκωμα τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξετάσουν τὰ διπλώνουν καὶ τὰ τοποθετοῦν μὲ προσοχὴν εἰς τὴν βαλίτσαν.

Αἱ γυναῖκες προτιμῶνται εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀποσκευῶν διότι, γράφει μιά σχετικὴ ἐκθεσις, ἀφ' ἐνὸς γνωρίζουν καλλίτερον τί εἶναι ἀπαραίτητον εἰς μίαν γυναῖκα ἢ εἰς ἓνα ἄνδρα ὅταν ταξιδεύη καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡμποροῦν νὰ ἐκτιμῇσουν καλλίτερον τὴν ἀξίαν τῶν διαφόρων εἰδῶν ἐνδυμασίας ἢ τουαλέττας.

Οἱ τελωνοφύλακες γυναῖκες ἐκλέγονται μεταξὺ γυναικῶν ποὺ ἐχρημάτισαν ὑπάλληλοι εἰς μεγάλα καταστήματα.

Ρεκόρ κέρδους εἰς ἵπποδρομίας

Μία κυρία τῆς ἀνωτάτης ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρουν αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες, ἐσημείωσε τὰς ἡμέρας αὐτὰς ρεκόρ εἰς τὰ κέρδη τῶν ἵπποδρομιῶν ἐκ στοιχήματος. Δυὸ «μπουκμέκερ» τῆς ἐμέτρησαν, μετὰ τὰς τελευταίας ἵπποδρομίας τοῦ Νιού Μάρκετ, 15.000 λίρας.

Ὡς γνωστὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν λειτουργεῖ ἀμοιβαῖον στοιχήμα. Οἱ παίοντες στοιχηματίζουσιν μετὰ τῶν «μπουκμέκερ», ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν εἰδικὴν ἀδειαν διὰ νὰ δέχωνται στοιχήματα. Ἡ κυρία εἶναι κατοχὸς ἵππων, ἐστοιχημάτισε δὲ 2.000 λίρας ἐναντὶ 8.000 λιρῶν καὶ 1.000 λίρας ἐναντὶ 7.000 διὰ τὴν νίκην ἐνὸς ἵππου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἰδιόκτης τῆς.

Ἐκλείσε τὸν σκύλον της διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποθάνῃ

Εἰς ἓνα προάστειον τοῦ Βουκουρεστίου μία χήρα ὀνομαζομένη Φόλντικ, ἡλικίας 43 ἐτῶν, τῆς ὁποίας ὁ μόνος υἱὸς εἶχε φονευθῇ εἰς ἐν αὐτοκινητιστικὸν δυστύχημα, ἀπεφάσισε νὰ αυτοκτονήσῃ. Ἐνὰ πρωτὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἓνα σκοινὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀλλ' ὁ σκύλος της ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ ἀμέσως τὸσον δυνατὰ, ὥστε οἱ γείτονες σπεύσαντες ἐπρόλαβον νὰ κόψουν τὸ σκοινὶ καὶ οἱ ἱατροὶ τὴν ἐπανεφέραν εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν ἐπομένῃν ἡ Φόλντικ, ἀποφασισμένη τὴν φορὰν αὐτὴν ν' ἀποθάνῃ, ἐκλείσε τὸν σκύλον της εἰς ἓνα δωμάτιον καὶ κατόπιν ἐκρεμάσθη. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ σκοπὸς της ἐπέτυχε καὶ ὅταν ἡ ὑπηρετρία της ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τὴν εὐρήκε νεκράν!

Ἡ ἀλώπηξ φρουρὸς τῶν ὀρνίθων

Ἡ κυρία Κούντυ, μεγάλη ὀρνιθοτρόφος ἀπὸ τὸ Κόρνουαλ

τῆς Ἀγγλίας, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἰδεώδης φρουρὸς ἐνὸς ὀρνιθῶνος εἶναι ἡ ἀλεπού! Τὸ ζῶον αὐτό, λέγει, γνωρίζει τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης ὅσον, ἴσως, κανένα ἄλλο ζῶον.

Μίαν ἡμέραν συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα μία ἀλεπού τραυματισμένη ἐλαφρότατα. Ἡ κυρία Κούντυ τὴν παρέδωσε εἰς ἓνα κτηνίατρον, ὁ ὁποῖος κατῴρωσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ἀπὸ τότε τὸ ζῶον παρακολούθη τὸς σκύλος τὴν κυρίαν Κούντυ παντοῦ, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸν περίπατον κ.λ.π. Οἱ σκύλοι ἀποφεύγουν νὰ τῆς ἐπιτεθοῦν διότι εἶναι ἐξαιρετικῶν διαστάσεων.

Τὴν νύκτα κοιμάται κοντὰ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ φυλάττει τὰς ὀρνίθας. Μολονότι εἰς τὸν ὀρνιθῶνα ὑπάρχουν ἑπτακόσιοι ὀρνίθες, ποτὲ δὲν ἐπεχείρησε νὰ πνίξῃ οὔτε μίαν.

Ἐνα σημάδι εἰς τὸ ντεκολτέ

Τὰ ἀγγλικά δικαστήρια ἐξετίμησαν εἰς 650 λίρας ἓνα μικρὸ σημάδι εἰς τὸ στήθος μιᾶς νέας γυναικός.

Καὶ τοῦτο, διότι τὸ σημάδι αὐτὸ εἶναι καταφανὲς ὅταν ἡ νέα θελήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τουαλέτταν ἐσπερίδος.

Ἡ μὲν Βεατρίκη Τάυλορ δακτυλογράφος ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἱππασίαν. Εἰς τὸ πέμπτον μάθημα ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ἔτταν ματίσθη εἰς τὸ στήθος. Τὸ τραῦμα ἀφήκεν σημάδι καταφανὲς ὀλίγον κάτω ἀπὸ τὸν λαιμόν. Ἡ μὲν Βεατρίκη ἐνῆγαγε τὴν σχολὴν ἱππασίας ὅπου ἐδιδάσκετο καὶ τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν σχολὴν νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ δίδουσα εἰς αὐτὴν 650 λίρας, διότι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ νεαρὰ δακτυλογράφος θὰ ὑποφέρει πάντοτε ψυχικῶς.

Μιά πλουσιωτάτη κλεπτομανῆς ἀμερικανίς

Μιά Ἀμερικανὶς πολυεκατομμυριούχος ἡ κ. Μίλντρετ Ὀνέιλ συλληφθεῖσα ἐνῶ ἔκλεπτε ἀπὸ ἓνα μεγάλο κατάστημα τοῦ Λονδίνου, ἓνα ζεῦγος κάλτσες ἀξίας τῶν τριῶν λιρῶν, προσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ὁποῖον τὴν ἔκακτῆρισε ὡς κλεπτομανὴ καὶ τῆς ἐπέβαλλε πρόστιμο εἴκοσι πέντε λιρῶν.

Ἡ κλεπτομανῆς κυρία, ἀφοῦ διηλθεν ὁλόκληρον τὴν νύκτα εἰς τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήρωσε ἀνεχώρησε ἀμέσως διὰ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Κρόυντον. Ἐκεῖ ἐναύλωσε ἀντὶ ἑκατὸν εἴκοσι λιρῶν ἓνα ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον τὴν μετέφερεν ἀμέσως εἰς τὸ Χερβούργον, ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀπόπλου τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Μαίρη», διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς της ἡ κλεπτομανῆς ἔκατομμυριούχος ἐδαπάνησε εἰς τηλεφωνήματα πρόστιμα καὶ ναύλους ἑπτακοσίας λίρας!

Ἡ νικήτρια θὰ κατέκτα τὴν καρδιά του

Εἰς τὴν Βιέννην αἱ μονομαχίαι μεταξὺ γυναικῶν διὰ τὰ ὠρεῖα μάτια κάποιου κοιντοῦ φίλου δὲν εἶναι σπάνια καὶ, κατὰ κανόνα, σχεδόν, ὑπαίτιοι τῶν μονομαχιῶν αὐτῶν εἶναι οἱ νέοι.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἔγινε μία νέα μονομαχία. Αἱ ἀντίπαλοι ἦσαν μία μοδίστρα ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ μία χορεύτρια 23 ἐτῶν. Ὁ νέος τὸν ὁποῖον καὶ αἱ δύο ἀγαποῦσαν δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ των καὶ τέλος ὑπέδειξεν εἰς αὐτὰς τὴν μονομαχίαν... Ἐκεῖνη ποὺ θὰ νικούσε θὰ τὸν κατέκτα ὀριστικῶς. Αἱ δύο τηρᾶ.

Ἡ μία ἐκ τῶν ἀντιπάλων τραυματισθεῖσα σοβαρῶς, μετέφεθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ νέος καὶ ἡ νικήτρια συνελήφθησαν καὶ θὰ δικασθῶν προσεχῶς.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Παρακμὴ τοῦ παραδείσου τῶν διαζυγίων

Ἡ Ρένο, ὁ παράδεισος τῶν διαζυγίων διέρχεται σοβαρὰν κρίσιν. Τὸ ἔτος αὐτὸ αἱ ἐργασίαι τοῦ δικαστηρίου τῶν διαζυγίων ἡλαττώθησαν εἰς τὸ ἡμισυ σχεδόν. Κατὰ τοὺς ἐπὶ πρῶτους μῆνας τοῦ παρελθόντος ἔτους τὸ δικαστήριον τῆς Ρένο εἶχε χορηγήσει 2180 διαζύγια. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς μῆνας τοῦ τρέχοντος ἔτους ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων δὲν ἔφθασε οὔτε εἰς τὸ ἡμισυ.

Τὸ δικαστήριον ἐξέδωσε χιλίας πεντακοσίας ἀποφάσεις καὶ δὲν ὑπάρχουν σήμερον πρὸς ἐκδίκασιν παρὰ τριάκοντα δύο μόνον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς πόλεως Ρένο ἐξαργυρεῖται ἐκ τῶν διαζυγίων πολλὰ ἐπιχειρήσεις, ἰδίως τῶν ξενοδοχείων, κινδυνεύουν νὰ κηρυχθῶν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως. Ἐκεῖνο ποὺ ἀπελπίζει τοὺς κατοίκους τοῦ Ρένο εἶναι ὅτι, ἐνῶ εἰς τὰς Ἡνωμένους Πολιτείας ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων αὐξάνει διαρκῶς, εἰς τὴν πόλιν των τὸ δικαστήριον ἀργεῖ!

Ἡ ὠραιότερα φυλὴ τῆς γῆς

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγγλικοῦ Σουδάν καὶ σχεδόν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀβησσυνίας ζῇ μιὰ φυλὴ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου.

Ἐνῶ ὅλοι οἱ πέριξ αὐτῆς εἶναι μαῦροι, οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς αὐτῆς εἶναι μᾶλλον μελαψοί, μὲ σγουρὰ μαλλιά, ἀλλὰ μὲ κανονικὸν πρόσωπον ἀπὸ τὸ ὁποῖον λείπουν τὰ χονδρὰ χεῖλη. Ἡ φυλὴ αὕτῃ ὀνομάζεται Ντίγκα, τὸ δὲ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀνθυγιεινὰ μέρη τῆς Γῆς.

Οἱ Ντίγκα κατοικοῦν εἰς τὰ ὄρη ὅπου τὸ κλίμα εἶναι καλλίτερον. Οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς ἔχουν ἀνάστημα πλέον τῶν δύο μέτρων καὶ σῶμα λεπτόν ὅπως τὸ σῶμα νέας κόρης. Εἶναι μᾶλλον νοηλεῖς, ἀλλὰ ὅταν πρόκειται νὰ υπερασπίσων τὰ ποιμνία των ἀντιμετωπίζουσιν καὶ τὸν λέοντα ἀκόμη.

Οἱ Ντίγκα ἀπὸ τὴν πάλιν αὐτὴν, ὅπως λέγει ἓνας περιηγητῆς ποὺ ἐπισκέφθη τελευταίως τὴν χώραν των δι' ἀεροπλάνου, ἐξέρχονται πάντοτε νικηταί. Τραυματίζονται σοβαρῶς πολλὰκις ἀλλὰ σκοτώνουν πάντοτε τὸν λέοντα.

Τί ζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἀστέρας τοῦ Χόλλυγουντ

Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου δὲν λαμβάνουν τελευταίως μόνον ἐπιστολὰς θαυμαστῶν των ἢ αἰτήσεις αὐτογράφων καὶ φωτογραφιῶν.

Αἱ περισσότεροι τῶν ἐπιστολῶν τοῦ καθημερινοῦ των ταχυδρομείου εἶναι προτάσεις πρὸς χρηματοδότησιν ἐπιχειρήσεων, αἰτήσεις δανείων, ἢ βοηθημάτων παρ' ἀνθρώπων ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς αὐτούς. Τελευταίως ὁ Ρόλαντ Κόλμαν ἔλαβε ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Λονδίνον μὲ τὸ ἐξῆς περιεχόμενον.

«Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην πενήντα χιλιάδων δολλαρίων διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν χρυσοφόρων στρωμάτων εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Σὰς παραχωρῶ τὸ ἡμισυ τοῦ κέρδους».

Ὁ Τζακ Ντίκι ἔλαβε τὴν ἐξῆς αἰτησιν «Ὁ γιὸς μου σὰς μοιάζει καταπληκτικὰ. Στείλατέ μου τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του».

Ἐξ ἄλλου, ἐγνώσθη, ὅτι οἱ ἀστέρες ἔπαυσαν πλέον νὰ στέλλουν εἰς πάντα αἰτούντα τὰς φωτογραφίας των μὲ ἀφιέρωσιν, διότι, ὅπως ἀπεδείχθη οἱ περισσότεροι θαυμασταὶ των τὰς πωλοῦν.

Θὰ διευθύνουν καὶ οἱ δύο δήμαρχοι

Εἰς τὴν μικρὰν ἰρλανδικὴν πόλιν Σλίγκο ἐγιναν πρὸ ἑβδομάδων δημοτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν μὲ μεγάλον πείσμα. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι αἱ ψῆφοι ἐδιχάσθησαν. Ὑποψήφιοι ἦσαν δύο, ἔλαβε δὲ, ὁ καθένας ἓξ αὐτῶν ἀπὸ

2303 ψήφους. Ἡ ἐκλογὴ ἐπὶ νε λήφθη, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν μετεβλήθη. Οἱ 2303 φίλοι τοῦ

καθενὸς ὑποψηφίου τοῦ παρέμειναν πιστοί!

Κατόπιν τούτου οἱ ἐκλογεῖς συνήλθον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως καὶ ἀπεφάσισαν ὅπως καθένας ἀπὸ τοὺς ἱσοψηφίσαντας ὑποψηφίους διευθύνῃ τὸν Δήμον ἐπὶ ἓξ μῆνας ἐναλλάξ, μέχρι τῆς λήξεως τῆς τετραετοῦς περιόδου. Ἡ λύσις ἐθεωρήθη ἡ καλλίτερα διότι οἱ δύο δήμαρχοι θὰ ἀμιλλῶνται ποῖος θὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν ἐξαμηνίαν τῆς ἐξουσίας του καλλίτερον.

Ἡ Γερμανία ναυπηγεῖ δύο κολοσσούς

Κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν ἀγγλικῶν φύλλων, ἡ Γερμανία ναυπηγεῖ δύο ὑπερωκεάνεια, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπερβούν εἰς ταχύτητα τὴν «Νορμαδίαν» διότι θ' ἀναπτύσσουν ταχύτητα 45 μιλίων τὴν ὥραν.

Ἡ Γερμανία, κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίες δὲν θὰ διαφημίσῃ διόλου τὰ νέα της πλοῖα καὶ μόνον ὅταν μετὰ τὸ πρῶτον ταξιδεῖδόν των καταρτίσων ὅλα τὰ ρεκόρ καὶ υποβιβάσουν τὸν χρόνον τοῦ διαπλῶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τρεῖς μόνον ἡμέρας καὶ ὀλίγας ὥρας θ' ἀποδείχθῃ ἡ ὑπεροχὴ των.

Τὰ γερμανικά πλοῖα ναυπηγοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς ναυπηγήσεως τοῦ ἀγγλικοῦ «Μαυριτάνια», τὸ ὁποῖον μολονότι δὲν εἶχε τὰς τελειότητας μηχανῶν τῆς ὁποίας ἔχουν οἱ σημερινοὶ κολοσσοί, κατέργησεν ὅλα τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ρεκόρ καὶ ἡδυνήθη μετὰ εἴκοσι ἔτη νὰ συναγωνισθῇ καὶ τὰ νεώτερα ὑπερωκεάνεια.

Ἐνα δῶρον πρὸς καταστροφὴν

Ὁ τέως βασιλεὺς τοῦ Σιάμ ἐδῶκεν εἰς μίαν ἀγγλίδαν καλλιτέχνιδαν τοῦ κινηματογράφου ἓνα λευκὸν μικρὸν ἐλέφαντα. Ἡ καλλιτέχνης ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι ὁ ἐλέφας ἦτο ἀκόμη βρώφους καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πίνῃ τουλάχιστον ἑκατὸ κιλά γάλα καθ' ἑκάστην, τὸν ἀπέστειλε τὴν ἴδια ἡμέραν εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἓνα ἀγγλικὸν περιοδικὸν γράφει ὅτι, ἄλλοτε, οἱ βασιλεῖς τοῦ Σιάμ ἀπέστελλον εἰς τοὺς πλουσίους ὑπάρχους των, τοὺς ὁποίους ἤθελαν νὰ καταστρέψουν οικονομικῶς, ἓνα μικρὸν λευκὸν ἐλέφαντα.

Ὁ λευκὸς ἐλέφας θεωρεῖται ἔδω ἱερὸν καὶ ἐπομένως ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐλάμβανεν, ὤφειλε ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τὸν ἀναθρέψῃ.

Ἐάν ὁ πρῶτος λευκὸς ἐλέφας δὲν ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν ἐπέτέλλετο καὶ δευτέρος.

Τί εἶδε ἓνας Ἀγγλὸς δημοσιογράφος εἰς τὸ Χόλλυγουντ

Ένας Ἀγγλὸς δημοσιογράφος ὁ Σιδνεὺ Χόβαρτ, ἐπισκεφθεὶς τὸ Χόλλυγουντ, ἔγραψε σειρὰν ἀρθῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκθέτει εἰλικρινῶς τί εἶδε εἰς τὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου.

Εἰς τὸ Χόλλυγουντ, γράφει, θαυμάζεται ἡ Γκρέτα Γκάμπρ διὰ τὰ μεγάλα της πόδια, ὁ Κλάρκ Γκάιμπλ διὰ τὰ μεγάλα τοῦ αὐτιά, ἡ Ἐντὶ Κάνορ γιὰ τὰ μεγάλα της μάτια καὶ ὁ Τζίμ Ντράντ διὰ τὴν τεραστίαν του μύτην.

Πολλοὶ Ἀγγλοὶ, λέγει φρονεῖν, ὅτι τὸ Χόλλυγουντ εἶναι τὸ πλέον εὐχάριστον μέρος διαμονῆς εἰς τὴν Ἀμερικὴν μετὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Θὰ ἦτο πράγματι εὐχάριστος ὁ βίος ἐκεῖ, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἡμπορούσε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς θορύβους. Δυστυχῶς ὅμως πολὺ σπάνια τὸ κατορθώνει.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν, τόσον πρὸς ὑγιεινὸν, ὅσον καὶ θεραπευτικὸν σκοπὸν εἶναι ἀρχαία ὅσον καὶ ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμός. Οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐλούοντο καθ' ἑκάστην περισσότερας τῆς μιάς ἡμέρας. Ὁ Μωϋσῆς, ἐπίσης, συνέστησεν τὴν χρῆσιν λουτρῶν εἰς τοὺς Ἑβραίους. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσέφερον λουτρὰν, εἰς τοὺς ξένους πρὸς ἐπιδοξοῦσαν. Τὴν μεγαλειότητα ὅμως διέδοσαν παρὰ τῶ λαῷ, τῶν λουτρῶν, ἐπέτυχεν ἡ Ρώμη, περὶ τὰ τέλη τῆς Δημοκρατίας, ὁμοίαν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔως τότε ἦ καὶ τὰ ἡμέτερα ἡ-όμη, ἐγγώρισεν ἡ ἀνθρωπότης. Τὰ ἐπιβλητικὰ ἐρείπια τῶν Θερμῶν αἱ ὁποῖαι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Καيسάρων πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ, προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν τῶν περιηγητῶν πρὸς ἐπισκέπτοντα τὴν Ρώμην. Αἱ θερμοὶ τοῦ Caracalla ἦσαν ἀπέραντοι καὶ ἐπιβλητικαὶ ἐγκαταστάσεις λουτρῶν, ἀμυθῆτου πλούτου, δυνάμεναι νὰ περιλάβωσι περισσότερους ἀπὸ 3.000 λουομένους συγχρόνως. Τὰ λουτρά παρείχοντο εἰς τὸν λαὸν δωρεάν ἢ ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς μίαν δεκάραν τῆς ἐποχῆς μας.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ κατόπιν ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν ἤτο λαν περιωρισμένη, μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν ἤρρισε καὶ πάλιν νὰ λαμβάνη τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται κυρίως εἰς διασῆ- μους ἐπιστήμονας οἱ ὅποιοι διεκνήρυσαν τὴν μεγίστην καὶ πολλὰ- πλὴν ὠφελιμότητα τῶν λουτρῶν.

Ἄλλοτε ἡ λέξις «λουτρὸν» ἐσήμαινε τὴν βύθισιν τοῦ σώματος ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ. Σήμερον ἡ λέξις ἔχει εὐρύτεραν ση- μασίαν, λουτρὸν δὲ δύναται νὰ γίνη καὶ δι' ἄλλου μέσου ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ὅπως π.χ. με ἀέριον (ἀερόλουτρον), με ἀτμὸν (ἀτμό- λουτρον), με ἄμμον (ἀμμόλουτρον), με λάσπην (λάσπολουτρον), με ἀκτίνας φωτοχημικὰς (ἡλεκτρόλουτρον, φωτόλουτρον, ἡλιόλου- τρον) κτλ.

Τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον γίνεται με νερὸ θερμὸν, χλιαρὸν ἢ ψυ- ρόν, δύναται νὰ εἶναι πλήρες, μερικὸν ἢ τοπικόν.

α) **Λουτρὸν πλήρες.**—Τὸ πλήρες ἢ γενικὸν λουτρόν εἶναι ἡ βύθισις ὁλοκλήρου τοῦ σώματος μέχρι τοῦ λαιμοῦ ἐντὸς ὕδατος

ὠρισμένης θερμοκρασίας, περιεχομένου εἰς εἰδικὸν λουτήρα. Ὁ λουόμενος δύναται νὰ παραμένῃ τελείως ἀκίνητος ἐντὸς τοῦ ὕδα- τος ἢ νὰ ἐκτελῇ κινήσεις, ἄλλοτε δὲ, πάλιν τίθεται εἰς κίνησιν τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ. Ἡ διάκρισις αὕτη ἔχει σημασίαν διότι ὅταν τὸ νερὸ κινῆται, εἰς τὴν θερμικὴν ἐπίδρασιν τοῦ λουτροῦ προστί- θεται καὶ ἡ μηχανικὴ ἐνέργεια.

α) **Μερικὸν λουτρόν.**—Διακρίνονται διάφορα εἶδη μερικῶν λουτροῦ, ἥτοι: Τὸ **ἡμίλουτρον** κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ λουόμενος κἀθη- ται ἐντὸς τοῦ λουτήρος οὕτως ὥστε τὸ κατώτερον ἡμισυ τοῦ σώ- ματος νὰ εὐρίσκηται ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι τῶν ἰσχίων. Τὸ **ἐδρόλουτρον** τὸ ὁποῖον γίνεται με εἰδικὸν μικρὸν λουτήρα καὶ κα- τὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ σώματος καὶ αἱ κνήμαι παραμέ- νουν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. Τὸ **κορμόλουτρον** εἶναι ὁμοιον πρὸς τὸ προηγούμενον με τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ νερὸ φθάνει μέχρι τῶν μα- σχαλῶν, τοῦ πᾶσχοντος εὐρισκομένου με τὴν ράχιν ἐντὸς τοῦ λουτροῦ.

γ) **Τὰ τοπικὰ λουτρά** εἶναι τὸ ποδόλουτρον, τὸ χειρόλουτρον τὸ λουτρόν τῶν ἀγκῶνων, τῆς κεφαλῆς κ.τ.λ.

Ἐπίδρασις. Τὸ θερμὸν λουτρόν αὐξάνει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, ἐπιταχύνει τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας καὶ τῆς κυκλο- φορίας, αὐξάνει τὰς ἀναπνευστικὰς κινήσεις, ὅταν δὲ εἶναι πολὺ θερμὸν προκαλεῖ ἐφίδρωσιν.

Τὰ παρατεταμένα θερμὰ λουτρά ἐξασθενίζουν τὸν ὁργανισμόν καὶ ἐπιβραδύνουν τὰς λειτουργίας τῆς θέρσεως.

Τὸ ψυχρὸν ἔχει ἀντίθετον ἐπίδρασιν. Ἐπιδραδύνει τὰς ἀνα- πνευστικὰς κινήσεις καὶ ἐλαττώνει τὸν ἀριθμὸν τῶν καρ- διακῶν συστολῶν καὶ τὴν εὐρύτητα τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων. Τὰ ἀγγεῖα τοῦ δερματος εἶναι συσταλμένα, τὰ δὲ σπλάγγνα (ἐντέρον, κύστις) συσπώνται ἐντονώτερον. Ἐπακολουθοῦν ἔπειτα ἐπιταχύνσεις τῶν καρδιακῶν παλμῶν, διευρύνσεις τῶν ἀγγείων τοῦ δερματος καὶ αὐξήσις τῆς παραγωγῆς θερμότητος.

Τὸ ψυχρὸν λουτρόν θεωρεῖται ὡς διεγερτικὸν καὶ τονωτικόν. Καθιστὰ ζωηροτέραν τὴν λειτουργίαν τῶν σπλάγγνων καὶ γενικῶς ἀναζωογονεῖ τὸν ὁργανισμόν.

ΙΑΤΡΟΣ Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον πρέπει ν' ἀναφέ- ρουν τὴν ἡλικίαν των, ἐὰν εἶναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ τὴν περιγράφουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς πε- ριπαθῶν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἐὰν τὸ δερμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν. Ὅ- ταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέ- πει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδαρχμον γραμμα- τίσμον, ὅταν δὲ ζητήται ἰδιαιτέρα ἀπάν- τησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πε- νήντα δραχμῶν.

«ΛΑΟΥΡΑΝ» Θεσσαλονίκη. —Εὐχαρι- στήθηκα πολὺ πρὸς ἐπεραυμένη ἀπὸ τὴν πάθησίν σας. Δὲν ὑπάρχει λόγος ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς, σὰς εὐχαριστῶ.

ΔΗΜΗΤΡΑΝ ΠΟΛ. Πειρα α. —Ἡ θε- ραπεία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ δύο μῆνας ἀ- κόμη. Μπορεῖτε νὰ ταξιδεύσετε ἐλεύ- θερα.

«ΜΑΡΙΚΑΝ Κ» Τρίπολιν. —Τὰ λουτρά σας θὰ νὰ κάνετε ὅπως περιγράφονται εἰς σκετικὸν ἀρθρον. Διὰ νὰ καθορίζετε τὴν θερμοκρασίαν τοῦ νεροῦ θὰ ἀγοράσετε εἰ- δικὸν θερμομέτρον.

«ΔΥ-ΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ» Χαλκίδα. —Δυ- στυχῶς μόνον με τὴν εἰδικὴν γυμναστικὴν τὴν ὁποῖαν ὑπενίστεθε μπορεῖ νὰ ἐπιτύχετε τὸ ποθοῦμενον. Πάντως σταματήσατε αὐ- τὸ πρὸς νὰ κάνετε γιὰτὶ κανένα ἀπολύτως ἀπο- τέλεσμα δὲν θὰ σὰς φέρῃ.

«ΤΟΥΤ-ΑΓΧ-ΑΜΜΟΝ» Τρίπολιν. — Ἐχω ἐταπεινμένως γράψῃ πὺς τὸ ὕψος μόνον με τὴν γυμναστικὴν ἀποκτᾶται Ὅ- σον αἰ ὁρᾷ τὸ δεύτερον ἐρώτημά σας, ἐξα-

κολουθήσατε τὴν ἐπάλειψιν με τὴν κάτωθι σύνθεσιν ὁμοῦ.

Huile de ricin 25 gr
Rhum 25 »

Extrait quinquina 2 »

«NITΣΑΝ ΔΙΑΜ...» Βόλον. —Ζητεῖτε ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν ἀλλὰ ἐξετάσατε νὰ συμμορφωθῆτε με τοὺς ὁρους τῆς στήλης. Δι' αὐτὸ σὰς ἀπαντῶ ἀπὸ ἐδῶ διὰ πρὸς τὸ ἐξῆς

Glycerine 7 gr.
Alcool de roses 10 »

Eau de roses 10 »

Pilocarpine 2 »

καὶ τὶς βλεφαρίδες θὰ τις περνᾶτε με'

Huile de ricin 25 gr.

Rhum 25 »

Extrait quinquina 2 »

Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ δέχεται με χ ρ ι τ ἔ λ ο υ ς Α ὕ γ ο ὕ σ τ ο υ τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικῶν δωρεάν (ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κα- τ'ὅτερον δελτίων), μόνον ἐκαστὴν Πέμπτην 6—7 1/2 μ. μ. Τὸ Σάββατον δὲ τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ δέχεται ἐπ' ἀμοιβῇ. Αἱ ἐξετάσεις θὰ γίνονται εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυν- τικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Περιοδικὸν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον Φύλλου 145

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ GEORGE (ΖΩΡΖ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

Δηλοῖ ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔ- χει με τὰ διάφορα Κομμωτή- ρια ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ζωρζ (Πατησίων, Alexander Ge- orge, Βουκουρεστίου, Καλλι- θέας κτλ.)

Πλὴν τοῦ κεντρικοῦ μας, Ἄ- καδημίας 5, ἔχομεν ὑποκατα- στήματα λειτουργοῦντα ἐν τοῖς ξενοδοχείοις «Μεγάλης Βρετανίας» καὶ «Σέσιλ» Κηφισ- οίας.

ΦΟΙΝΙΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Στὴν Βιέννη ὑπάρχουν ἑνα ἑκατομμύριο ἡλεκτρικοὶ φανοί.

***

Εἰδικὰ γιὰ τὶς φωτεινὰς διαφημίσεις τοῦ Μποντγουαῖν λειτουργεῖ μεγάλη μη- χανὴ παραγωγῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος δυ- νάμεως 250 ἵππων.

***

Ὁ περίφημος Πῶλ Οὐίτμαν, ὁ καλλιτέ- ρος διευθυντῆς ὁρχήστρας Τζάζ τοῦ κό- σμου, παίρνει ὡς ἀμοιβή 50000 δολλάρια ἡμερησίως!

***

Τὸ γιῶτ, με τὸ ὁποῖον ταξιδεύει αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὁ Βασιλεὺς Ἑδουαρδὸς τῆς Ἀγ- γλίας, εἶναι τὸ πολυτελέστερον τοῦ κόσμου. Ἐχει περὶ 400 χιλιάδες στρ. καμπίνες του, συνολικῆς ἀξίας 200000 λιρῶν.

***

Ἡ Ἀμερικανικὴ εἰταιρία «Παραμάουντ» ἐπρότεινε στὸν περίφημο Ρῶσσο σκηνοθέ- τη Αἰξενστάιν, νὰ τὸν προσλάβῃ, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ ἑκατὸ χιλιάδων δολλα- ρίων.

***

Ἐνα ψαδάκι, πρὸς ἐφόρσε ὁ Μιχὴς Σεβαλιὲ σὲ μιὰ τελευταία ταινία του, ἀγο- ράσθηκε ἀπὸ μιὰ μινιῶδη Ἀγγλίδα θαυ- μάστριά του ἀντὶ 500 λιρῶν!

***

Ὁ ζωολογικὸς κήπος τοῦ Βερολίνου ἀ- πέκτησε ἑνα βόα, μήκους 30 μέτρων!

***

Στὸ Φολκεστάουν ἡ μαύρη Μίννυ Κόξ ἐδῆλητηρίασε τὸν ἄνδρα της, τὸν πενθερὸ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

της, τοὺς δύο ἀδελφούς της καὶ τὸν πατέρα της. Ὅταν συνελήφθη ἀπεπειράθη νὰ πνί- ξῃ με τὰ χέρια της τὸν διευθυντὴ τῆς ἀ- στυνομίας.

***

Ὁ νέος φακὸς τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ ἀ- στεροσκοπεῖου τοῦ Γκρήνουιτς, ἔχει διάμε- τρο 5 μέτρα!

***

Στὸν Καναδὰ ὑπάρχει ἐναέριος σιδη- ρόδρομος, ἡ ὅλη γραμμὴ τοῦ ὁποῖου ἔχει μήκος 160 χιλιομέτρων.

***

Ὁ περίφημος πρωτοπυγμάχος τοῦ κό- σμου Μὰξ Σμέλλιγκ, ὁ σύζυγος τῆς Ἄννυ Ὀντρα, εἶναι ὁ πρὸς φαγὰς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Κατ'ὄρθωσεν νὰ φάῃ μόνος του μιὰ μέρα ἑνα ὁλόκληρο ψητὸ ὄρνι.

***

Τὸ τηλεγραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης κά- νει ἡμερησίᾳ εἰσπραξὴ 80 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

***

Τὸ στέμμα τοῦ Μικαδου ὑπολογίζεται ν' ἀξίξῃ 80000.00 γιέν.

***

Ἡ Στοχόλμη ἔχει τὸ ρεκόρ τῶν ἐμ- πρησίων. Καθημερινῶς σημειώνονται πε- ρισσότεροι ἀπὸ 10 ἐμπρησμοί, πρᾶγμα πρὸς ἑκὸς ἀσφαλιστικὰς εἰταιρίας νὰ βρεθοῦν σ' ἀπόγνωση. Γι' αὐτὸ τὸν λόγον οἱ δικασταὶ ἀπέφασιν νὰ τιμωροῦν ὁ

πρωτόποτε με τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, καθε- ἑρησθῇ.

***

Ὑπολογίζεται νὰ ἔχουν δημοσιευθῇ μέ- χρι σήμερον σ' ὅλον τὸν κόσμον 200 περίπου ἑκατομμύρια φωτογραφίαι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο.

***

Στὴν Κοπεγχάγη λειτουργοῦν 160 φι- λανθρωπικὰ ἄστυα. Γι' αὐτὸ ἡ Κοπεγχάγη ὀ- μαζεῖται ἡ «πόλις τῶν ἄστυων».

***

Τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα τοῦ βασιλέως Ἑ- δουάρδου Η' τῆς Ἀγγλίας, ἀνέρχεται εἰς 15000000 λίρες.

***

Τὸ τροπικὸν πουλὶ «Κόπεν» δὲν τρῶει ἀπολύτως τίποτε καὶ πίνει μόνον νερὸ.

***

Στὴν Αὐστραλία ὑπάρχουν περισσότε- ροι ἀπὸ 800000 ἄνθρωποι τυφλοί. Γι' αὐ- τοῦτο ἡ Αὐστραλία ἀποκαλεῖται καὶ «χώρα τῶν τυφλῶν».

***

Ὁ Ἀγγλος Τζῶν Σέβαρεν ὑπολογίζει νὰ ἔχῃ κερδίσει ὡς σήμερον ἀπὸ τὸ μπιζὶ 850000 λίρες. Ὅς σημειωθῇ ὅτι μόνον μιὰ παρτίδα, πρὸς εἰσῆλξιν με τὸν περι- φημο λόρδο Ροδεμάρ καὶ τὸν Ἄντο υ, ἐκέ- ρισε χίλιες περίπου λίρες.

***

Τὸ μεγάλο Τέμενος τῆς Μεδίνας κιν- δυνεύει νὰ καταρρεύσῃ. Στους τοίχους του παρουσιάσθησαν πολλὰς μεγάλας ρωγ- μέσ.

***

Κυρίες μου,
Νὰ τί ἐπαθε... Θέλησε τὴν οἰκονομία!
Δὲν ἔκαμε καλὴ ἐκλογὴ τοῦ κομμωτοῦ
πρὸς τὸ ἐμπιστευεῖν τὸ πολυτιμότερό της
στόλισμα.

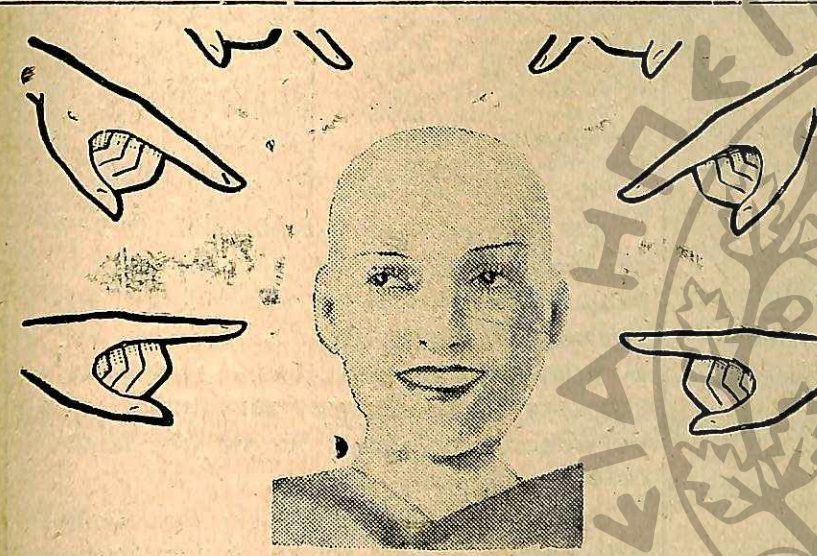
Τὰ μαλλιά της

Γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ οἰκονομία δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν της:

ΤΙ ΦΑΡΜΑΚΑ—ΤΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ—
ΤΙ ΤΕΧΝΗΝ.—ΤΙ ΠΕΙΡΑΝ.—θὰ διέθε-
τε ὁ ἐκτελεστὴς τῆς Περιμαντῆς της.

Γι' αὐτὸ, καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξουν εἰς
τὸ μέλλον κυρίαί, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἐλα-
χίστην οἰκονομίαν μποροῦν νὰ παραδόσιν
στὸν πρῶτον τυχόντα τὰ μαλλιά των, γι'
αὐτὸ ὁ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ, ὁ πρῶτος πρὸς ἔ-
φερε τὴν Περιμαντῆ σιὴν Ἑλλάδα, ὁ δια-
θέτων τὴν τελευταίαν λέξιν εἰς τελειότητα
μηχανημάτων, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος μεταχειρί-
ζεται φάρμακα τοῦ περιφήμου οἴκου BOU-
LARD & GALLIOT 117 RUE REAUMUR, PARIS
ὁποριβάσει τὴν τιμὴν τῆς Περιμαντῆ ἀπὸ
150 εἰς 100 δραχ. ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης
ἐπιβαρύνσεως.

Ἡ τελειότερα Περιμαντῆ εἰς τὴν μι-
κροτέραν τιμὴν.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΛΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΡΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

(Συνέχεια εκ της σελ. 2159)

πρόσωπο Ιταλικής Μαντόνας αντιμετώπιζε το βλέμμα του νέου, χωρίς ταραχή δειλία, εκτός απ' την συγκίνηση που της προκαλούσαν οι φοβερές αποκαλύψεις.

Ο νύρτιμερ έμεινε μερικά λεπτά σιωπηλός. "Υστερα άρχισε και κύτταξε σιωπηλός έναλλοξ την Μάγδα και την κυρία Ντίνσμεντ. Παράξενο! Η θετή κόρη έμοιαζε περισσότερο με την μάνα της, και το ύφος της είχε, με μεγαλύτερη κάπως ένταση, την αυστηρότητα του ύφους του πατέρα της. "Αν, στην πραγματικότητα, αυτή ήταν η αληθινή κόρη του Ντίνσμεντ;.. Μιά λάμψις πέρασε απ' το μυαλό του Κλήβελαντ. Βέβαια αυτό θα ήταν. Έτσι μπορούσε να εξηγηθῇ ἡ διόλου απαραίτητη πρωινή ειλικρίνεια του κυρίου Ντίνσμεντ. "Έτσι εξηγείτο, επίσης και ἡ φράσις της Μάγδας: «Μά αῖζίζει τὸν κόπο; Είναι φοικτό!»

—Κύριε Ντίνσμεντ, εἶπε ἐπὶ τέλους. Ἡ μεγάλη ῥόσις τοῦ ἀρ-

σενικού θάταν ἀσφαλῶς γιὰ τὴν Σαρλόττα, ἐκείνην ποὺ θὰ ἐμφανίζατε ἀσφαλῶς, αὐριο ῥῶς π ρ α γ μ α τ ι κ ῆ κόρη σας. Ἐνῶ, τὴν Μάγδα, τὴν πραγματικὴ κόρη σας, θὰ τὴν παρουσιάζατε ὡς θετὴ, γιὰ νὰ εἰσπράξετε τὶς 60 000 λίρες ποὺ κληρονόμησε ἀπ' τὸν πατέρα της ἡ Σαρλόττα. Κύριε Ντίνσμεντ, θέλω νὰ ἀγνοήσω ὅλη τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ, ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς ὄρους μου...

Πλησίασε τὴν Σαρλόττα καὶ μίλησε μαζί της ψιθυριστὸ γιὰ λίγα λεπτά.

Υστερα ξαναμίλησε στὸν κύριο Ντίνσμεντ.

—Ἡ δεσποινὶς Σαρλόττα θὰ ἔλθῃ μαζί μου καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη, νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖό μου, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσετε στὴν εἰσπράξη τῆς κληρονομίας της.

Ἐπίασε τὸ τρεμάμενο χεράκι ποὺ εἶχε γράψει τὸ ἀπελπισμένο S. O. S. καὶ βγήκαν μαζί με τὴν Σαρλόττα, βαδίζοντας πρὸς τὴν μοῖρα τους.

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

**ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ**

Μία ἀντισηπτική Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

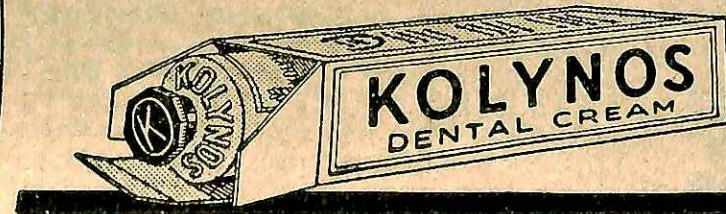
ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνoῦς Ἐκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3. ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ
ΚΑΙ ΑΓΑΘΩΝΟΣ 10
ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμοζομεντὸ νέον μαθηματικὸν σύστημα τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας με ἀποτελέσματα θετικώταται καὶ ἐγγυημένα.

Πλὴν τῆς διδασκαλίας τῶν γυναικείων φορεμάτων Φλοῦ—Ταγιέρ—Ἐπανωφοριῶν—Σπόρ—Ρεγκλάν—Ζαποννέ. τ. λ. λειτουργεῖ καὶ ἡ ἰδιαιτέρον τμήμα διὰ Μοντελισίας.

Τμήμα παιδικῶν ἐνδυμάτων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ὡς καὶ τμήμα ἀσπροούχων καὶ Μπιτζαμῶν.

Τὰ ταγιέρ καὶ τὰ ἐπανωφόρια παραδίδει ὁ κ. Η. Γούδας εἰδικῶς ἐπ' αὐτῶν σπουδάζας. Ἡ 25τῆς πεῖρα μας καὶ αἱ χιλιάδες τῶν σημερινῶν μοδιστῶν ποὺ ἀπεφοίτησαν ἐκ τοῦ Οἴκου μας, εἶναι ἀρκετὲς ἐγγυήσεις διὰ νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇτε τὰ κορίτσια σας

Λειτουργεῖ οἰκοτροφεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται τελεία ἡθικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν κοριτσιῶν σας.

Ζητήσατε ὁδηγίαι καὶ κανονισμὸν.

(Συνέχεια εκ της σελ. 2143)

της. Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, τῆς ἐξήγησε τὰ πράγματα.

—Ῥουτέ!.. Αὐτοκτονεῖ κανεὶς γιὰ τέτοια μικροπράγματα; εἶπε.

—Θέλετε νὰ με βοηθήσετε; πρόσθεσε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, στὴν ἐκτέλεση τῆς ἀποστολῆς μου;

νὰ — "Ὅ,τι θέλετε εἶπε ζωηρὰ ὁ Ἀρμάν.

—"Ὀ!.. Ὀ!.. νὰ ἔνας ὥρατος ἐνθουσιασμός!.. Ὁφείλω, ὅμως, σὰς προειδοποιήσω γιὰ ὁρισμένους κινδύνους. Θὰ ὑποχρεωθῇτε νὰ προστεθῇτε στὴν στρατιὰ τῶν ἀνωνύμων πολεμιστῶν, ποὺ

βρίσκουν συχνὰ ἓναν σκοτεινὸ θάνατο... Μὴ λέξῃ ἀκόμη. Εἶμαι κατάσκοπος «διπλῆς». Ἀλλὰ, δουλεύω γιὰ τὴν πατρίδα μας!

—Ἐγὼ θὰ δουλέψω, πρὸ παντός, γιὰ σὰς! ψέλλισε ὁ Ἀρμάν.

Τὰ ὁμορφα μάτια τῆς νέας ἔμειναν γιὰ λίγες στιγμὲς προσηλωμένα στὸ κενὸν κι' ὕστερα, καυῶς τὸ βλέμμα τῆς καθρονόταν στὸ δικὸ του τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

—Σὰς χρωστῶ τὴν ζωὴ μου ψιθύρισε. Μοῦ ἀρέσει νὰ πληρώω τὰ χρέη μου!

Τὸν πλησίασε περισσότερο καὶ τὰ χεῖλη τῆς κόλλησαν ἐπάνω στὰ δικά του..

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Τὰ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ καὶ ΦΩΤΟ ΣΠΟΡ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Μετεφέρθησαν λόγω κατεδαφίσεως ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου εἰς τὴν ὁδὸν ΑἰΟΛΟΥ 63.

(Ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης)

Διὰ νὰ συγκεντρωθῇ ἡ πολυπληθὴς πελατεία τῶν δύο καταστημάτων εἰς τὸ νέον μας Ἀτελιέ, ἀντὶ πάσης ἄλλης ρεκλάμας, ὑπεβιβάσαμεν τὴν τιμὴν τῶν

**6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ 40 ΔΡΑΧΜΑΣ**

Εἰδικότης διὰ μικρὰ παιδάκια, τῶν ὁποίων ἡ φωτογραφίσις γίνεται ἐντελῶς ἐνσταντανὲ διὰ τοῦ νεωτάτου γαλλικοῦ συστήματος τεχνικοῦ φωτός.

Cabine Bouilland.

ILON

Εἶναι τὸ μοναδικὸν Γερμανικὸν φάρμακον ποὺ θεραπεύει ριζικῶς, ἄνευ τομῆς, ἀνωδύνως: Ἀποστήματα, Ἀνθρακας, Καλογέρους, Ἐκζέματα, Κιρσώδη ἔλκη, Σταφυλοκοκκιάσεις, Συρίγγια καὶ γενικῶς κάθε ἐξωτερικὴν πληγὴν.

Τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν τοῦ ILON πιστοποιοῦσι Καθηγηταί, Ἰνστιτοῦτα, Νοσοκομεῖα, Κλινικαὶ Ἱατροὶ καὶ

χιλιάδες ἰαθέντων ἐκ χρονίων, ἰδίως, παθήσεων.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ, ΘΑ ΣΩΘΗΤΕ, ΘΑ ΕΥΓΙΝΩΜΟΝΗΤΕ, ΣΑΣ ΤΟ ΕΓΓΥΩΜΕΘΑ.

Οἰκογενειακῶς λίαν ἀπαραίτητον ὄρα βιβλιογραφίαν του.

Πωλεῖται στὰ φαρμακεία, με ὁδηγίαν χρήσεως ἐντός.

Γεν. Ἀντιπρὸς. ILON: Ἀθῆναι, Αἰόλου 73α.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τάως Βοηθὸς ἱατρὸς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμὸς»

Ἐπίσκεψις ἐν τῷ Ἱατρείῳ καθ' ἐκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζοῦπόλεως ἀριθ. 27

Τηλέφωνον 81-014

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΠΤΣΩΝ

ΝΙΚ. ΜΠΡΑΧΟΥ

Ἡ πλουσιωτέρη συλλογὴ καλῶν. Ποιότητες ἐξαιρετικαί.

Γυναικεῖαι, ἀνδρικαί.

καὶ παιδικαί.

Κυλότες καὶ γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΑΘΗΝΑ Ἰ ΔΟΣ

Μὲ τὸ
Persit
ἐξαοφαιζέτε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξυμούρα σὶν
ἀποχυμασμένην
ἀπαρίσπλούσης
μαδαρίσπλος

Ἐνὰ ἑκάστην 1/2 λίτρον
μολιῶν μετὰ ζάχαρος

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΠΑΛΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ
ΓΟΥΛΑΣ Σ. ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οι κομμωταί οι οποίοι μεταχειρίζονται το φάρμακο Comprimé της Mme Asplé αποκτούν μεγάλην πελατείαν, διότι τὰ μαλλιά παραμένουν ονδύλε μαλακά και γυαλιστερά.

Οι αποστέλλοντες 50 δραχμάς λαμβάνουν 10 κυτία διὰ 10 περιμανάντ προς δοκιμὴν καὶ χάριν ρεκλάμας Comprimé. Ἡ καλλιτέρα περιμανάντ ἐκτελεῖται εἰς τὸ Κομμωτήριον

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον τῆς Mme Asplé.

COMPRIMÉ

Γεν. Ἀντιπρόσωποι :

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θηνίκη: Ν. Ψωμογερίδης, Παύλου Μελά 22.

ΒΟΛΟΣ: Δ. Τακόπουλος, Ἰωλκοῦ 39

ΚΟΜΟΤΙΝΗ : Σ. Σαραντίδης, Ἀπολλωνιάδος 2.

ΛΑΜΙΑ : Κ. Πλατῆς.

ΛΑΡΙΣΣΑ : Παντελῆς Ἀγγελίδης.

ΠΑΤΡΑΙ : Κ. Κωστίδης, Κορίνθου 270

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον
ἄσθενή.

ΔΡ ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τέως βοηθὸς τῶν καθηγητῶν Grashy, ἐν Μονάχῳ, Belot, ἐν Παρισίοις.
Εἰδικότητες : Ὑπερτρίχωσης, τριχόπτωσης, παθήσεις τοῦ δέρματος, τοῦ προσώπου, παχυσαρκία. (Σύστημα Bergroné—Dargican) κ. λ. π. Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς. Μαυρομυχάλη 22, 10—12 καὶ 4—6. Τηλ. 29485.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν,
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη,
Δέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, πύ-
ραδος ὁδοῦ Λισαίων, στάσις
Σουρμερλή. Τηλέφ. 29 045.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.

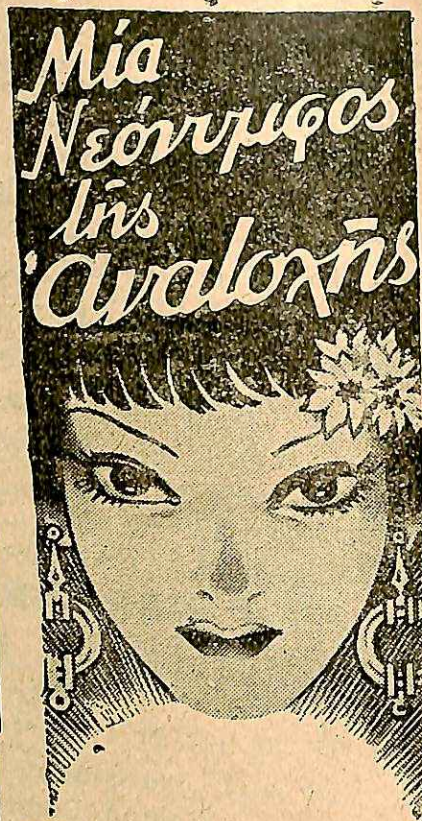
Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὁ-
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ Προνοίας

Μία Νεόννητος ἰνὸς ἀναλοχῆς

Ἦμουν ἀνηλπισμένη. Ἄλλο κορίτ-
σια ἔκαμαν πλουσίους γάμους καὶ ἦ-
σαν εὐτυχῇ Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ πρό-
ταση. Μία τσιγγάνα με εἰδοποίησε ὅτι
ἔνα ἄσχημο χρώμα, μιὰ γυαλιστερὴ
μύτη, καὶ ἐπίδερμὶς λιπαρά, ὅπως ἡ ἰ-
δική μου, ἔδιωχνε τοὺς ἄνδρας. Μὲ συ-
νεβούλευσε νὰ δοκιμάσω τὴν Πούδρα
ΤΟΚΑΛΟΝ με MOUSSE DE CREME.
Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ὥς διὰ
μαγείας—εὐτυχῶς διάφορος ἀπὸ τὰς
ἄλλας πούδρας, τὰς ὁποίας εἶχα μετα-
χειρισθῇ. Ἀπῆρθε καθε ἵχνος γυαλά-
δας, ἔσφιξε τοὺς δισταλμένους πόρους
μου καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ χρώμα μου ἕνα
λεπτὸ ματ χρώμα ποὺ κάνει νὰ σκιερᾷ
ἡ ἀνδρική καρδιά. Ἀπλὴ χρησιμοποίη-
σις ἀρκεῖ διὰ νὰ κρατήσῃ ἡ Πούδρα
μου ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἢ τὴν βραδυὰ
ὅπου καὶ νὰ εἰμαι ὅ,τι καὶ νὰ κάνω.
Εἰμαι βεβαία ὅτι καθε γυναῖκα δύναται
τώρα νὰ ἀποκτήσῃ ἁμέσως μιὰ μαγευ-
τικὴ χάρι με τὴν Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ
με MOUSSE DE CREME. Καὶ τὰ ἀ-
ποτέλεματ' εἶναι ἡγυγημένα, ἄλλως
τὰ χεῖματα ἐπιστρέφονται.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ἄστρο ἡμίλινα δραχ. 122
διπλὰ 195. Μαξιλαροθήκες 25. Σερ-
βὶς φαγητοῦ λινὰ 245 καὶ 280.
ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ καλοκαιρινῆς 125,
μᾶλλινες 340. ΦΑΝΕΛΛΕΣ μᾶλλινες
καὶ μακρὸ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας. ΚΥ-
ΛΟΤΕΣ μεταξωτῆς 65.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἀντιπροσωπειῶν
20 ΘΗΣΕΩΣ 20 (ὅν πάτωμα)

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΡΑΔΙΟΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ
13

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ

ΤΗΛ.
24-961

ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΚΥΡΙΕΣ μου, σάς συνιστώμεν τήν **RADIO PERMANANT**, είναι μοναδικόν **ΜΗΧΑΝΗΜΑ** διὰ τήν Ἑλλάδα, λειτουργοῦν ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ χωρίς σύρματα, μεγάλης διαρκείας, εἰς ὅλας τὰς ποιότητας τῶν μαλλιῶν βαμμένα, ὀξυζεναρισμένα, κ.λ.π.

ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ, ὅσαι ἐπιθυμεῖτε, τήν τελειότεραν τῆς ἐποχῆς Κόμμωσιν, ἐπισκευθῆτε τὰ Ἐργαστήριά μας ὅπου τό τελειότερον **ΡΑΔΙΟ-PERMANANT**, ἡ μοναδική ἐφεύρεσις, τὸ Ἄκρον ἄωτον μιᾶς καλλιτεχνηκοτάτης ἐργασίας ἀπαραιτήτου διὰ κάθε ἀξιοπρεπῆ Κυρίαν καὶ Δεσποινίδα.

**ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ PERMANANT ΡΑΔΙΟ
PERMANANT ΧΗΜΙΚΗΝ**

PERMANANT ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ

Χαλκοκονδύλη 13 Τηλ. 24-962